

សារសិក្សា

ស័ណ្ណប័ណ្ណ ៣៣០ រ.ម. - វ.ព. ២៥៥៦

ISSN 0857-7585

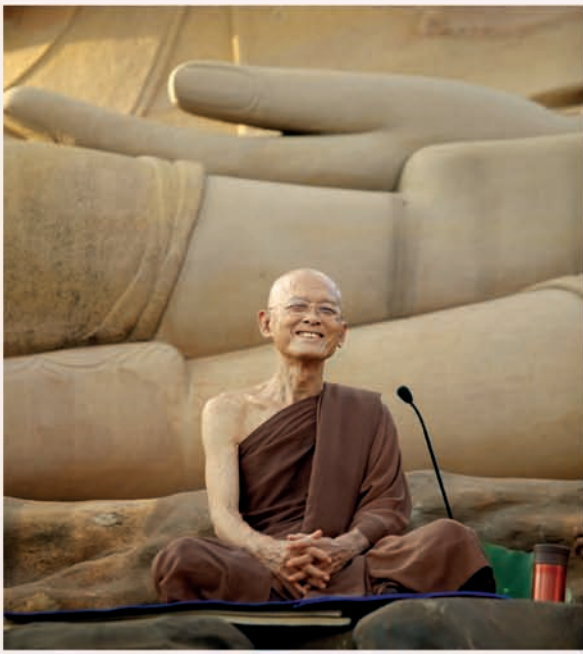

បារាណស្ថបុរាណវិទ្យាសាស្ត្រសិក្សាស្រាវជ្រាវ

និង វិទ្យាសាស្ត្រសិក្សាស្រាវជ្រាវ ទំព័រ ៣២

(សិក្សាស្រាវជ្រាវល្អបំផុត គឺជាសិក្សាស្រាវជ្រាវ!)

บรรยายภาค...
ถวายบูชาพระบรมสารีริกธาตุ
และ อโศกธารีฉัตร ครั้งที่ ๓๒
 ๖-๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๖ ณ ราชมงคลธัญบุรี

มีหมู่ฝูงที่ดี รีบพลีชีพ **สุด**

อย่างยังให้ซักช้า รอรี
มีหมู่ฝูงที่ดี เกิดแล้ว
รีบพลีชีพพลุยขมิ ขม้นช่วย กันเทอญ
เผด็จศึกอย่างกล้าแกแล้ว เกิดถ้วน มวลไทย.

๐ สไมย์ จำปาแพง
๗ มี.ย. ๒๕๕๖

สารบัญ

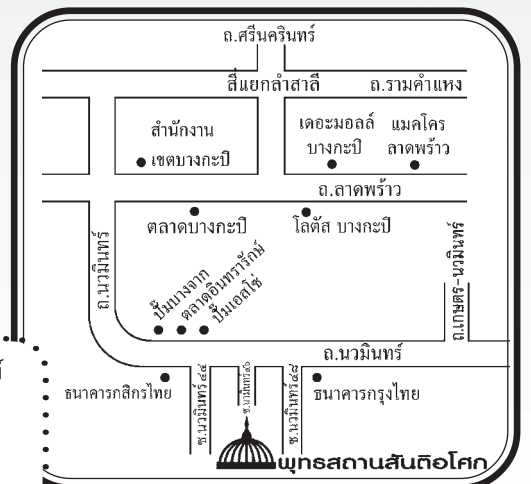
ปีที่ ๓๓(๓๖) ฉบับที่ ๔ เดือนเม.ย.-พ.ค.'๕๖ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม

มีหมูฝูงที่ดี ธิปพิสิขีพลุย!.....	๑
แดลง (นิทาน คนเลี้ยงช้าง กินซี่ช้าง ที่ปฐมอโคก).....	๓
งานบูชาพระบรมสารีริกธาตุ และอโคกรำลึก'๕๖ ครั้งที่ ๓๒.....	๕
สืบห่านาทีกบพ้อท่าน.....	๒๐
เผยเบื้องลึกเบื้องหลัง งานรวมพลังกลุ่มชาติพันธุ์และชนเผ่าฯ.....	๓๐
ธรรมะประทับใจ.....	๔๔
จดหมายจากญาติธรรม.....	๔๖
บ้านราช เมืองเรือ.....	๕๓
ชุดนักเรียนโรงเรียนสัมมาสิกขาสันตอโคก.....	๖๘
บันทึกจากปัจฉาสมณะ (เพชรฆาตความเครียด).....	๗๑
เรียงวลกิวิธรรม.....	๘๘
พ้อเมืองพ้อ ผู้พ้อเพียง.....	๙๐
จากโลกีย์ถึงโลกุตระ (นายเพชรพันศิลป์ มณีเวช).....	๙๒
กว่าจะถึงอรหันต์ (พระปัสสิภเถระ).....	๙๔
ร้อยอ้อ...เป็นหนึ่งในแจ้จ้ง.....	๙๖
ขยะเอ๋ย.....	๙๗
รายงานจากพุทธสถาน (ประจำเดือน เม.ย.-พ.ค. ๒๕๕๖).....	๙๙
สรุปรายงานการประชุมองค์กรต่างๆของชาวอโคก.....	๑๑๓
ใต้ร่มอโคก (ประจำเดือน เม.ย.-พ.ค. ๒๕๕๖).....	๑๒๑
ไร่บุญนิยม สังคมอันตราย.....	๑๒๘
น้ำจืดดีจริงหรือ ?.....	๑๒๙
กรรมตามสนอง (ย้อนทบทวนหัวเขา).....	๑๓๐
หอมดอกพุทธรักษา (อารมณดี - บทบาทชีวิตก็ไปดี).....	๑๓๓
งานภราดรภาพซาบซึ้งใจ ครั้งที่ ๑๑.....	๑๓๕

● จุดมุ่งหมายในการจัดทำสารอโคก

- เพื่อเพิ่มพลังธรรมให้กับผู้อ่าน
- เพื่อระลึก ทบทวน สรุปสภาวะธรรม และกิจกรรมที่ได้ทำมา
- เพื่อเป็นเข็มทิศชี้ทางการปฏิบัติก้าวต่อไป
- เพื่อประโยชน์แก่นุชนรุ่นหลัง จะได้อาศัยเป็นข้อมูลในการศึกษาพฤติกรรม และวิธีการดำเนินงานของ“อโคก” อันจะเป็นแนวทางในการสืบสานพระศาสนา

เจ้าของ : มูลนิธิธรรมสันติ บรรณาธิการ : เรือตรีแซมดิน เลิศบุศย์
 สำนักงานและพิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มูลนิธิธรรมสันติ ๖๗/๑
 ถ.นวมินทร์ ช.๔๔ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๔
 โทร. ๐-๒๓๗๔-๕๒๓๐, ๐๒-๓๗๕-๔๕๒๑, FAX ๐๒-๓๗๔-๙๕๗๐
 www.asoke.info, e-mail : sanasoke130@gmail.com
 ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : เรือตรีแซมดิน เลิศบุศย์

นิทาน คนเลี้ยงช้าง กินขี้ช้าง ที่ปฐมมโศก

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ขอบุญโฮม ที่ชุมชนปฐมมโศก(๒๔ มิ.ย.'๕๖) และได้ยกนิทานเรื่อง “คนเลี้ยงช้าง” เอาไว้ดังนี้ ...ปฐมมโศกเราเป็นชุมชนแรกของชาวอโศก จนถึงวันนี้นับได้ว่าเป็นชุมชนที่ตั้งหลักตั้งฐานได้ก่อนชุมชนอื่นๆ ทั้งในฐานะที่มีมวลชน มีบ้าน วัด โรงเรียน และมีกิจการที่เป็นสัมมาสัมมันตะ สัมมาอาชีพะที่ครบ มาถึงวันนี้แล้วก็ฐานะดีขึ้น ซึ่งแต่ก่อนนี้ได้มีผู้อุดหนุนแล้วค่อยๆเลี้ยงตัวเอง รักษาตัวเองมา จนพึ่งตนรอด มาถึงทุกวันนี้ ก็ปรากฏว่าความเป็นอยู่ของปฐมมโศกเป็นช้างตัวพี่ พอสมควร

อยู่มากก็ได้เกิดความบกพร่องที่มีทั้งช้าง ทั้งคนเลี้ยงช้างอยู่รอบๆเต็มไปหมด ต่อไปจะยก

ตัวอย่างเพื่อเป็นอุทธาหารณ์ให้ได้สำนึก จริ่งแค้ไหนก็ตั้งใจฟัง แล้วเราต้องตั้งใจศึกษาให้ดีให้ละเอียด

มี ช้าง และ คนเลี้ยงช้าง ในหมู่บ้าน คนเลี้ยงช้างก็เลี้ยงไป แต่ก่อนอาหารก็ไม่ค่อยดี ตอนหลังอาหารก็ดีขึ้น เป็นอ้อย อยู่มาช้างขี้พรอดมาใส่หน้า ก็ตกใจเอ๊ะอะไร เลี้ยล้นแผลบถูกขี้ ก็มีรสหวานๆ พอมาดูอีกทีก็ขึ้นหว่า **แต่ขี้ก็หวาน**

ก็เออ.. ดีเหมือนกันขี้หว่าน ว่างๆก็เอาขี้ช้างไปกินบ้าง

นานเข้าก็ตั้งใจขี้ช้าง ก็กินอยู่คนเดียว ก็นึกมาว่าเราน่าจะให้คนอื่นได้กินขี้ช้างบ้าง ก็เลยเอาไปแบ่งให้คนอื่นในหมู่บ้าน ว่าขี้ช้างหวาน มีวิตามิน เราเลี้ยงด้วยอ้อย คนอื่นได้ชิมก็ว่าดีอ้อยก็ติดใจที่คนเลี้ยงช้างให้กิน

ก็เลยเกิดลักษณะการกินขี้ช้างโดยไม่รู้ว่ขี้ช้าง คนเลี้ยงช้างต้องกินขี้ช้าง เขาพูดเป็นสำนวนว่า คนเลี้ยงช้างก็กินขี้ช้างแหละ หมายถึงว่า กินอ้อยของช้างด้วย ก็คอร์รับกันกันไป จะจริงหรือไม่ถ้าจริงก็ไม่ดีแน่นอน

คนเลี้ยงช้างต้องรู้ว่าช้างไม่ใช่ของน่ากิน แต่เขาเห็นว่ามีรสบ้างก็เลยกิน จริงๆไม่ควรกิน คนเขาถือกัน แต่มันชอบเข้าแล้วก็เลยกินช้าง กินเพิ่มขึ้นๆ เป็นสิ่งไม่ถูกต้องไม่ดงาม

ขอยืนยันว่าในสังคมอโศก เราพยายามปฏิบัติเรียนรู้ ฝึกฝนให้เป็นคนดงาม ชื่อสัตย์สุจริต ให้ถูกต้องทุกอย่าง คนที่รู้ว่าไม่ถูกต้องแต่ก็ยังทำผิด ก็คือโกหกทั้งๆที่รู้ พระพุทธเจ้าตรัสว่า คนผู้นี้ จะทำชั่วอะไรก็ได้หมดทุกอย่าง เพราะผู้ที่ “สัมปชานมฺุสาวาท” เป็นคนที่ไม่มีความไว้วางใจ เพราะรู้ว่า

สิ่งนี้ไม่ดีก็ยังทำอย่างไม่รู้สึกรู้สา ไม่แก้ไขไม่เปลี่ยนแปลงสำนึก ทั้งเอาดีไม่ได้และยังทำเสียหายอีกด้วย

พ่อครูตั้งใจให้ศาสนาสิ่งประเสริฐของพระพุทธเจ้าให้มีน้ำหนักฤทธิ์แรงไปอีกสองพันกว่าปี ถ้าเริ่มต้นพ่อครูยังอยู่ ก็ยังล้มเหลวก็ไปไม่ถึง

สองพันปี ต้องช่วยกันอย่างจริงจัง ถ้าเชื่อว่าเราสำนึกได้ยอมรับผิดบ้าง คนที่ยอมรับผิดก็ได้แก้ไข คนไม่ยอมรับผิดก็ไม่ได้แก้ไข วิธีการของพระพุทธเจ้าผู้ใดผิดก็ให้ปลงอาบัติ ผู้ใดผิดแล้วไม่เปิดเผยก็หมักหมมไปไม่ได้ จะมีมากหรือน้อยก็ปลงอาบัติ แม้จะน้อยปลงอาบัติได้ก็ดี

มีเด็กๆที่ปลงมฺุสงสยว่า อะไรคือช้าง? อะไรคือช้าง? ซึ่งพ่อครูก็ให้ไปหาคำตอบเอาเอง แต่เื่อวาทในตอนท้าวตฺรเข้าก่อนเดินทางกลับ ก็มีนัยะคล้ายๆกับพ่อครูเฉลยคำตอบไปในตัว เพราะได้พูดถึงความตั้งใจของผู้ใหญ่ และทุกๆคนที่ได้มาอยู่ที่นี่ ต่างมุ่งมาที่จะลด เลิก ละ กิเลส ตั้งแต่อบายมุข โลกธรรม (ลาภ-สักการะ-และเสียงสรรเสริญ) กามคุณ และแม้แต่อัตตา (ตัวกู-ของกู)

แต่เมื่อใดที่เราล้มเป้าหมายชีวิต แทนที่จะมาลดละกลับมาสะสม ปากพูดเรื่องบุญนิยมแต่หัวใจคิดแต่จะได้เงินได้ทองมีกิจการใหญ่โต ยิ่งระบบสาธารณโภคีอยู่กันด้วยความไว้วางใจ จะกินตามน้ำหรือกินเศษกินเลย ก็ไม่มีใครรู้กับเราได้ ยิ่งอยู่มานานใครๆก็เกรงใจเรา ก็ยิ่งดีกินช้างได้เต็มที่ ซึ่งในยุคนี้ต้องถือว่า “เงิน” เป็นอสรพิษที่อันตรายที่สุด ถ้าใครหยุดหรือเลิกเกี่ยวข้องได้ก็จะปลอดภัยแล

บทเรียนของอดีตพระดังๆ แล้วมีอันเป็นไปจนหมดบุญ แสดงให้เห็นถึงมาเสวยสุขมากกว่า มาสร้างบุญบารมี หรือเอาแต่กินบุญเก่าจนหมดบุญ แม้จะบวชนาน ๓๘ พรรษา แต่ไม่ได้ละกิเลสให้ถึงจิตสันดาน การแอบกินช้างก็就会被ประจานออกมา แบบลึกลับก็แต่งงานลับได้ทันทีจะนี้แล

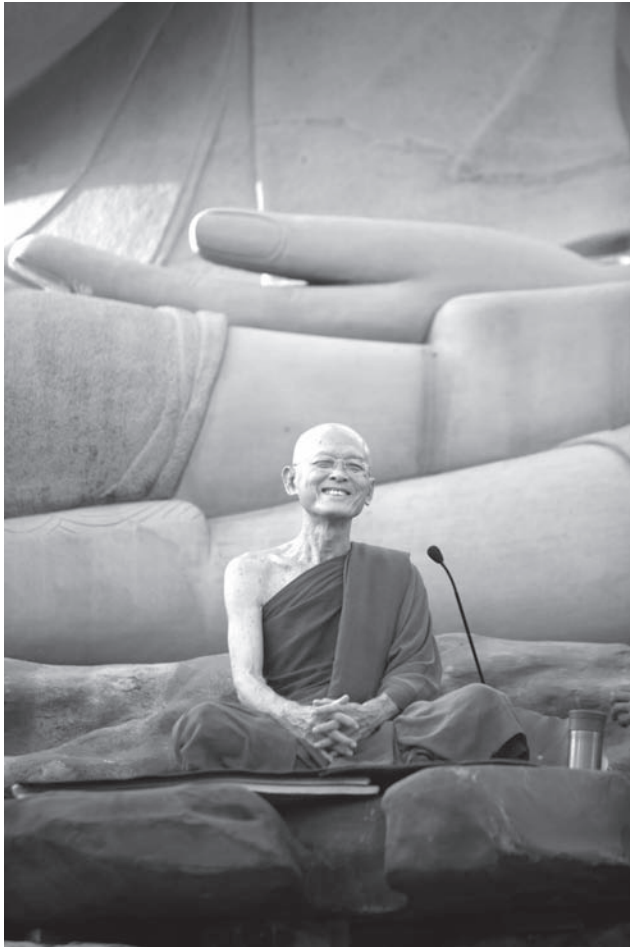
 คณะผู้จัดทำ

งานบูชาพระบรมสารีริกธาตุ และ อโศกราชลิก ครั้งที่ ๗๒

ระหว่างวันที่ ๖-๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๖
ณ ชุมชนหมู่บ้านราชธานีอโศก จังหวัดอุบลราชธานี

“มีหมูปู่งที่ดี รับพลีชีพพลุย”

งานครั้งนี้ นับเป็นครั้งพิเศษคือ เป็นครั้งแรกที่ย้ายการจัดงานจากสันตติโศก มาที่ราชธานีโศก บรรยายภาคก็เลย แตกต่างกันค่อนข้างมากทั้งในแง่บวกแง่ลบ ขึ้นอยู่กับใครมองจากมุมไหน ด้วย ภูมิธรรมระดับใด แต่ที่เห็นได้ชัดเจนขึ้นคือ งานครั้งนี้เป็นการรวมพลคนโศกพันธุ์แท้ ที่มารำลึกถึงความเป็นมา และเป้าหมาย แห่งชีวิตของหมู่กลุ่มชาวโศกอย่างแท้จริง เพราะมีคนนอกมาน้อย และเมื่อพ่อครู บรรยายว่า การจัดงานที่ผ่านมามากหลายคน เห็นดีเห็นน้อยในการทำงาน หลายคนก็ ยอมแพ้ก็เลิกราบคาบเรื่องการกิน บางคนกินแบบไม่กำหนดมือ คล้ายๆจะกิน ทุกอย่างที่ขวางหน้า จนไม่มีเวลาเข้าร่วม กิจกรรมอื่นๆที่มีสาระกว่า งานครั้งนี้จึง กำหนดเวลาให้โรงบุญต่างๆแจกอาหาร เฉพาะช่วงเช้าและเย็น เท่านั้น ซึ่งทำให้ บรรยายภาคในงานดูสงบขึ้นมาก ผู้มาร่วม งานเกือบทุกคนเข้าร่วมกิจกรรมสำคัญๆ

โดยพร้อมเพรียงกัน รายการต่างๆไม่ว่าการทำวัตรเช้า รายการก่อนฉัน รายการเสวนา รายการภาค บ่ายภาคค่ำ รายการบันเทิงต่างๆและแม้แต่รายการสรุปงาน ล้วนมีผู้เข้าชมเข้าฟังค่อนข้างหนาตากว่า ที่เคยจัดที่สันตติโศก

การเตรียมงาน

อาจารย์ ๒ สมณะผีนฟ้า อนุตตโร นำสมณะนวกะจากภูผา มาร่วมเตรียมงาน กับ นักเรียนสัมมาสิกขาชั้น ม.๕ จากทุกพุทธสถาน ที่มาเข้าค่ายเตรียมงานจำนวน ๓๘ คน ตั้งแต่วันที่ ๓๐ พฤษภาคมถึงวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๖ งานส่วนใหญ่คืองานทำความสะอาดห้องน้ำและ สถานที่พัก ลอกบุง นำผักตบชวขึ้นจากแพผัก เตรียมโต๊ะเก้าอี้ เตรียมภาชนะเครื่องใช้ เป็นต้น ทั้งสมณะ ครู และนักเรียนทำงานกันอย่างแข็งขันเบิกบานร่าเริง น่าชื่นชม

วันที่ ๕ มิถุนายน ซึ่งเป็นวันคล้ายวันเกิดของพ่อครูสมณะโพธิรักษ์นั้น ไม่มีการจัดงาน ใดๆ เพราะเป็นวันสงบ วันสบายๆ ฯลฯ ตามที่พ่อครูได้อธิบายไว้นานแล้ว วันนี้ชาวโศกพันธุ์แท้ หลายท่านจะพร้อมใจกันอดอาหารเพื่อบูชาและระลึกถึงพระคุณของพ่อครู ที่สั่งสอนให้ตนปฏิบัติจน พันทุกข์ได้ตามศักยภาพและความพากเพียรของแต่ละคน

วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๖

วันนี้เป็นวันแรกของงานอโศกรำลึกครั้งที่ ๓๒ พ่อครูนำสวดมนต์ทำวัตรเช้า ตั้งแต่เวลา ๐๓.๓๐ น. เสร็จแล้วท่านขอให้ทุกคนที่มาร่วมงานพยายามใช้สิ่งก่ปะปลากจิตวิญญาณออกมาเป็นวาจา เป็นกัมมันตะ เป็นอาชีวะที่สัมมา มาร่วมกันทำงานเพื่อโลกเพื่อสังคมอย่างแท้จริง เพราะศาสนาพุทธ เป็นศาสนาที่ให้โลกได้อาศัย จะเห็นว่าเมื่อพระพุทธเจ้า ตรัสรู้แล้ว ท่านก็เสด็จออก โปรดบัญญัติวัคคีย์และผู้มีธุลี น้อยในดวงตา จนเกิดพระอรหันต์หลายรูป และตรัสให้ พระอรหันต์มุ่งไปตามคามนิคม เพื่อสั่งสอนประชาชน ไม่ปลีก เดียวมุ่งอยู่ป่าอยู่เขาอยู่ถ้ำและ นั่งหลับตาสมาธิ เป็นวัตร อย่างฤๅษีเดียรฉัตรทั้งหลาย

หลังทำวัตรเช้า สมณะและสิกขมาตุบิณฑบาตในชุมชน สิ่งที่น่าชื่นชมที่สุดคือ **การใส่บาตรในงานนี้ ใช้ถุงพลาสติกน้อยที่สุด** เพราะชาวบ้านราชเตรียมข้าวสุก ผลไม้สด เช่น เงาะ มังคุด กล้วย ให้ญาติโยมซื้อใส่บาตรโดยเป็นการซื้อที่ให้บริจาคเงินตามอรรถาศัย อาหารที่ใส่ถุงอย่างเดียวนั้นคือขนมปังกรอบ ทำให้ลดการใช้ถุงพลาสติกได้เยอะ ทั้งยังส่งผลให้ลดงานที่เกี่ยวข้องกับขยะได้อีกหลายอย่างทีเดียว

รายการธรรมะก่อนฉัน เป็นสัมโมทนียกถาโดยพ่อครู ท่านได้ให้ข้อสังเกตว่า แม้เราจะรวมงานหลายอย่างมาไว้ในช่วงงานอโศกรำลึก เช่น **งานโฮมไหวง งานบัณฑิตศิษย์เก่า** แต่ดูแล้วสมาชิกยังมาร่วมงานกันน้อย โฮมไหวงส่วนใหญ่ที่มาร่วมงานก็เป็นนิสิตม.วช.ที่อยู่ตามพุทธสถานต่างๆ บัณฑิตศิษย์เก่าที่หมายรวมทั้ง **นักศึกษาที่จบจากสถาบันต่างๆแล้วมาปฏิบัติธรรม และศิษย์เก่าสัมมาสิกขา** ก็ยิ่งดูน้อยนิด อยากให้เราสำนึกกว่า การมาร่วมงานกันนั้นเป็นวิธีการของมนุษย์ที่จะได้มาพบปะโอภาปราศรัย มาร่วมงานพิธี งานรื่นเริงต่างๆ เพื่อส่งเสริมความสามัคคีพร้อมเพรียงกัน ซึ่งจะนำไปสู่ความมีพลังที่ทำให้บรรลุธรรมได้ง่ายขึ้น สุดท้ายพ่อครูได้ให้โศลกธรรมครึ่งปีหลังนี้ว่า **“มีหมู่ฝูงที่ดี รีบพลีชีพพลย!”**

หลังรายการเทศน์ก่อนฉัน เป็น **รายการเพลงและดนตรีจากวงดนตรีมราวาส** ที่แสดงบนเวทีใต้เสือนุญตัญญูนั่นเอง เวทีนี้ตั้งประจันหน้าอยู่ฝั่งตรงข้ามอาสนะสงฆ์ ชนิดที่เรียกว่าพอฟังเทศน์เสร็จญาติโยมก็กลับหลังหัน มาชมการแสดงได้ทันทีโดยไม่ต้องลุกไปไหน สมณะและสิกขมาตุก็พลอยได้ชมการแสดงต่างๆไปด้วยโดยปริยาย นับว่าได้ฝึกจัดการกับกิเลสที่เกิดจากผัสสะสดๆ ทั้งทางตาหู จมูกลิ้นกายใจครบถ้วนเป็นปัจจุบัน ตามคำสอนล่าสุดของพ่อครูเลยทีเดียว

รายการภาคบ่าย ช่วงบ่าย
สองถึงสี่โมงเย็น **สมณะเดินดิน**
ติกขวีโร และ**สมณะบินบน ธิรจิตโต**
ร่วมดำเนินรายการ **“รำลึกอดีตอโศก**
รำลึก” สัมภาษณ์ **สิขมาตุแสงฝน**
อโศกตระกูล **สิขมาตุพูนเพียร**
ชาวหินฟ้า **สมณะคมเย็น** **ถามวโร**

สมณะหินเพชร **ธัมมธีโร** **สมณะโพธิสิทธิ์** **โพธิสิทโธ** **สมณะเนกนบ** **ฉันทโส** **สมณะพอแล้ว** **สมาธิโต**
และ**สมณะดินดี** **สันตจิตโต** ซึ่งแต่ละรูปเล่าถึงเหตุการณ์และบรรยากาศต่างๆในงานอโศกรำลึกที่ผ่านมาได้อย่างน่าติดตามและมีสาระน่าสนใจ โดยเฉพาะกับผู้ที่มีใจใคร่รู้ประวัติศาสตร์ของอโศก

รายการภาคค่ำ เรื่อง **“ลัดอึดตามบูชาพ่อ”** โดย **สมณะบินบน ธิรจิตโต** ซึ่งท่านเกริ่นว่า
ปีนี้พ่อท่านเริ่มย่างเข้า ๘๐ ปี เราจะทำอะไรเพื่อบูชาพ่อท่าน ชาวอโศกนี่อึดตาเป็นเรื่องใหญ่ หากแต่ละ
คนแก้เรื่องอึดตาได้ ก็จะทำให้อโศกก้าวหน้าไปด้วยดี ไม่เสียแรงที่พ่อครูท่านทุ่มเทพลังสอนพวกเรา
อย่างเต็มที่ตลอดมา

อาจารย์ขวัญดิน สิงห์คำ : นักปฏิบัติธรรมรุ่นแรกๆ เล่าว่าตอนปฏิบัติธรรมใหม่ๆ เมื่อถูกหมู
ขัดเกลาแรงๆเคยน้อยใจจนอยากซื้อรถเครื่องไปให้รถชนตัวเองตายไปซะเลย ไม่รู้หรือกว่านั้นเป็นเพราะ
อึดตาเราใหญ่ เมื่อฝึกลดอึดตาบ่อยๆเข้า รู้สึกว่าสามารถรับการขัดเกลาได้มากขึ้นและเห็นว่าคำตำหนิ
เป็นสิ่งมีค่าที่ช่วยให้เราได้พัฒนาขึ้นทั้งทางโลกและทางธรรม แต่ก็ยังต้องฝึกลดอึดตาต่อไป

หมอเขียว(ใจเพชร กล้าจน) : เห็นว่าการลัดอึดตามบูชาพ่อเป็นกุศลสูงสุดของชีวิต เป็นทั้ง
ประโยชน์ตนและประโยชน์ของทุกคน เคยอึดอึดที่รู้สึกว่าทำดีแล้ว ไม่ได้ดี พอได้ศึกษากับพ่อครูก็เข้าใจ
ใจแล้วว่าเป็นเพราะเรายึดอึดตา ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้รับล้วนมาจากการกระทำของเราเอง การที่เรา
ทำดีแต่คนอื่นรับเราไม่ได้ ก็คงเป็นนิบาบชั่วที่เราเคยทำไม่ดี ก็ตั้งหน้าตั้งตาใช้หนี้ไป และลดละอึดตา
ยึดดีถือดีในตนเองให้ได้

วันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๕๖

ทำวัตรเช้า พ่อครูเน้นย้ำให้ทุกคนพยายามรู้ทันกิเลส เกิดผัสสะต้องอ่านอาการของจิตให้ชัดว่าเกิดจากกิเลสตัวใดมารวมสังขาร ต้องรู้จักรูปรูป - รูปกาย - นามกาย แล้วจัดการกำจัดกิเลสนั้นให้ได้ จากนั้นพ่อครูได้ยก sms ของ ๘๗๐๕ มาเป็นตุ๊กตาในการอธิบายวิโมกข์ ๘ ซึ่งเป็นธรรมะขั้นปรมาตถ์ ให้เป็นรูปธรรมที่ชัดเจนขึ้น

ธรรมะก่อนฉัน

สิกขมาตุผาแก้ว : ประทับใจพ่อครูที่พากเพียรสั่งสอนพุทธธรรมที่ถูกตรงแก่เราอย่างมุ่งมั่น เน้นให้เราฝึกปฏิบัติอย่างสัมมาทิฏฐิจึงพาเราพ้นนรกได้ ตอนนี้พ่อครูสอนธรรมะขั้นปรมาตถ์ที่ลึกซึ้งขึ้นเรื่อยๆ บอกให้เราภาวนาล้ำสู้กับผัสสะสดๆ อย่าหนีอย่าหลบอย่าหนีกว่าเก็บไว้ก่อน ต้องแว่วไวอ่านเวทนาปัจจุบันให้ทัน และพ่อครูท่านก็ขยันเป็นตัวอย่างให้เห็น พวกเราจึงควรตั้งใจฟังธรรมและขยันปฏิบัติตามขั้นตอนที่เข้าใจแล้วอย่างจริงจัง

สิกขมาตุกล้าข้ามฝัน : มาปฏิบัติธรรมกับพ่อท่าน ๓๐ ปีแล้ว รู้ว่ายังไม่ถึงที่สุดแห่งทุกข์ เพราะภาคปฏิบัติบางอย่างเราไม่เอาจริง ยิ่งตอนนี้พ่อครูเทศน์ถึงขั้นสัญญาเวทยิตนิโรธ ขั้นวิโมกข์ ๘ ต้องตั้งใจฟังดี ฟังซ้ำๆ หลายรอบ จึงพอเข้าใจรูปฌานบ้าง พอรู้ว่าเรายังเหลือสัตว์โอปปาติกะตัวไหนหลงเสพแอบเสพอะไรอยู่ ทำให้ชัดขึ้นว่าถ้าเราไม่เอากิเลสหายบๆออก ก็ยิ่งยากที่จะเห็นและจัดการกับกิเลสที่ละเอียดๆ เช่น ถ้ายังเอาเงินออกจากใจไม่ได้ ก็ผ่านด่านกามด่านอัตตาไม่ได้ ตอนนี้เรายังมีพ่อครูเป็นแสงเทียนส่องทาง อย่าประมาทต้องรีบก้าวตาม ใครที่ฟังธรรมไม่รู้เรื่องแสดงว่าไม่ใ้มนจิตให้ยินดีในการฟัง ไม่สนใจศึกษาว่าสักกายะของตนคืออะไร จึงล้างมันไม่ได้ ทำให้ขาดสภาวะที่จะเข้าใจธรรมะระดับที่สูงขึ้นๆ

หลังเทศน์ก่อนฉันจนถึงบ่าย ๒ โมง เป็นรายการแสดงดนตรี ของ วงฆราวาส และ หมอเขียวนำทีมแพทย์วิถีไทยร้องเพลงหมู่ ๔ เพลงรวด ต่อด้วยนักร้องสมัครเล่น ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ ขึ้นเวทีให้ความบันเทิงแก่ผู้ชมตลอดเวลา

ช่วง ๑๔.๐๐-๑๖.๓๐ น.
ที่เขื่อนขุนยี่สุณ ชั้น ๒ ขณะที
สมณะเดินดิน ดิกขวีโร และ
สมณะ อีกร ๑๑ รูป ร่วมประชุม
FMTV กันอยู่ ที่ชั้นล่างก็มี
การแสดงธรรมโดย สมณะฟ้าไท
สมชาติโก ดำเนินรายการ
เวียนธรรมอศุภราลี เปิดโอกาส
ให้ญาติธรรมได้มารำลึกโดยอิสระ
มีญาติธรรมมารำลึกถึง ๑๐

กว่าคน ซึ่งแต่ละคนเล่าสภาวะการปฏิบัติธรรมของตนได้อย่างน่าสนใจติดตาม และให้ความรู้สึกดี ๆ ว่า
ผู้ตั้งใจปฏิบัติจริงย่อมได้สภาวะธรรมจริงที่พิสูจน์ได้ด้วยตนเอง สิ่งที่น่าสังเกตคือไม่ว่าจะปฏิบัติธรรม
ที่ใด ถ้าเราตั้งตนอยู่บนความลำบาก อยู่กับสภาพที่ต้องถูกขัดใจ โดยเราจับเวทนาและกำจัดเหตุแห่ง
ทุกข์ได้เราก็จะพัฒนาได้จริง

หลังจากนั้นก็เป็นการแสดงดนตรีของวงฆราวาส งานนี้วงฆราวาสครอบครองเวทีเต็มที่
เพราะวงอื่นๆไม่ได้มาร่วมอย่างที่เคยจัดที่สันตโศก

ภาคค่ำ ตั้งแต่ ๖ โมงเย็นถึง ๒ ทุ่ม เป็นรายการ “สลายอตัตตยาของพ่อ” และ “โพธิรักษ์
-โพธิกิจ” โดยสมณะบินบน ธิรจิตโต สมณะดินไท ธาณิโย สมณะโพธิสิทธิ์ โพธิสิทธโร สมณะ
แสนดิน ภูมิพุทธโร เล่าถึงการสลายอตัตตยาของแต่ละท่านในเรื่องต่างๆอย่างน่าประทับใจ และเป็นแรง
บันดาลใจให้เราได้คิด และมีแนวปฏิบัติในการลดละอตัตตยาเพื่อบูชาพระคุณของพ่อครู โดยยึดหลักว่า
อย่าทำอะไรตามความอยากของเราคนเดียว ควรปรึกษาหมูกุ่มเพื่อจะได้มุมมองแง่คิดหลากหลาย และได้
ลดละอตัตตยาด้วยการยอมทำตามหมูกุ่มด้วย

วันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๕๖

ทำวัตรเช้า พ่อครูอธิบาย “สัญญาสมบัติ” และเน้นให้เข้าใจชัดขึ้นว่าการบรรลุธรรมตามลำดับจากโสดาบันขึ้นไปมีลักษณะอย่างไร ในโอกาสเรายังมีโสดาบันที่ติดความงาม ติดทรัพย์สมบัติในลักษณะเดียวกับนางวิสาขา ยังมีการ “ยก” กิเลสนั้นๆอยู่ ไม่พรากไม้ที่ชุ่มด้วยยางออกจากหน้าด้วยการปฏิบัติที่สู้กับกิเลสตรงๆ ไม่ใช่หลับตานึกเอาว่าตนพ้นจากกิเลสตัวนั้นเรื่องนั้นแล้ว ยิ่งสังคมโศกมีผู้หญิงมากกว่าผู้ชายหลายเท่า ถ้าปฏิบัติไม่ได้มรรคไม่ได้ผลจริงย่อมรักษาพรหมจรรย์ไม่ได้แน่ การอยู่ในนี้จึงถือว่าเป็นการฝึกของจริง ได้เห็น นามธรรมของนางตันทา นางราคะ นางอรดีในจิตวิญญาณจริง ถ้าไม่กำจัดราคะจริงมันย่อมเกิดดำฤชณาได้ จึงต้องศึกษาเรียนรู้เรื่องเมถุนสังโยค๗ และฝึกปฏิบัติให้สว่างพ้น ได้จริง สัญญาจะเป็นตัวกำหนดรู้นามธรรม ที่ทำให้เรียนรู้ถึงนามกาย-นามรูป อย่าติดฐานจนไม่ยอมเลื่อนฐาน

รายการก่อนฉัน

พ่อครูเทศน์เกริ่นนำเรื่องโครงการศึกษาความเป็นไปได้ของการขยายอายุขัยตามหลักพุทธธรรม

ท่านยืนยันว่าตามหลักฐานที่ปรากฏในพระไตรปิฎก การยืดหรือขยายอายุขัยเป็นเรื่องทำได้จริงโดยการเจริญอิทธิบาท ๔ โพชฌงค์ ๗ เป็นต้น ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับจิตวิญญาณ ส่วนด้านร่างกายก็ปฏิบัติตามหลัก ๘ อ. เมื่อกายและจิตวิญญาณ อยู่ในที่สลับปายะอยู่ในสังคมสิ่งแวดล้อมดี มีผู้คนที่ช่วยเหลือเกื้อกูลพาทำแต่สิ่งดีๆ ก็จะทำให้อายุยืนยาวได้แน่นอน ตัวพ่อครูเองมาเป็นกรณีศึกษา เพื่อส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดตำรับตำราวิชาการเกี่ยวกับเรื่องนี้แก่สังคมโลก เพราะโครงการนี้เป็นงานวิจัยแบบบูรณาการจากองค์ความรู้ของแพทย์แผนปัจจุบัน แพทย์แผนไทย แพทย์ทางเลือกและพุทธธรรม

หลังจากนั้นเป็นรายการดนตรีไทยและการแสดงของวงฆราวาส

ช่วง ๑๓.๐๐-๑๘.๐๐ น. บนเรือนศูนย์บุญชั้น ๓ มีรายการนำเสนอวิทยานิพนธ์ของกลุ่มบัณฑิตระดับปริญญาโทและปริญญาเอกในสาขา “พัฒนบูรณาการศาสตร์” จากมหาวิทยาลัยอุบล เพื่อให้เกิดความเข้าใจร่วมกันและเตรียมความพร้อมด้านบุคลากรของสถาบันสัมมาสิกขาวิชชารามที่จะเปิดสอนสาขาวิชานี้ในระดับปริญญาโทต่อไปในอนาคต โดย ผศ.ณัฐรสา สนิทวงศ์ ณ อยุธยา อดีตอาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเป็นวิทยากรและพ่อครูได้แจกหนังสือ **สัจจะชีวิต** ของสมณะโพธิรักษ์ เล่ม ๓ แก่ทุกคน และให้อวาทก่อนปิดประชุม

ช่วง ๑๓.๓๐-๑๖.๒๐ น. เป็นรายการนำเสนอความเป็นมา วัตถุประสงค์ เป้าหมาย และ

วิธีการดำเนินงานของโครงการศึกษาความเป็นไปได้ของขยายอายุขัยโดยหลักพุทธธรรม เพิ่มเติมจากครั้งที่แล้ว ดำเนินรายการโดย สมณะเดินดิน ดิถขวีโร และดร.วิชัย รูปขำดี หัวหน้าโครงการผู้นำทีมคณะผู้ทำงานมาร่วมให้ข้อคิดความเห็นอย่างคับคั่ง เช่น คุณอภิสิน คุณหนึ่งฟ้า นายแพทย์ขวัญชัย นาย-

แพทย์สมเกียรติ รศ.นพ.อนันต์ ศรีพนัสกุล อ.ปานเทพ พัวพงษ์พันธ์ คุณเพชรดินฟ้า คุณหอมณา คุณหอมเขียว อ.ขวัญดิน อ.อุ๋นเอื้อ คุณนิชาภา คุณอุบล

สมณะเดินดินสรุปการสัมมนาครั้งนี้ว่า การสัมมนาคราวนี้บรรลุวัตถุประสงค์ การจะรักษาสุขภาพด้วยวิธีของแพทย์แผนปัจจุบัน หรือวิธีของแพทย์ทางเลือกเป็นเรื่องของความศรัทธายึดถือ

การที่เรามารับฟังกันเพื่อให้เกิดการบูรณาการส่วนที่ดีของทุกฝ่าย แล้วพัฒนาให้เหมาะสมก็จะเป็นประโยชน์ต่อมนุษยชาติอย่างแท้จริง เพราะหากยึดว่าวิธีของตนเท่านั้นดีที่สุด ก็อาจจะทำให้ฟังได้ **อย่างตอนนี้กระแสพีแวกอร์เรื่องการล้างพิษตับมาแรง ก็ต้องคอยดึงเตือนกันว่า ก็ไม่ใช่วิธีที่รักษาได้ทุกเรื่องทุกอย่าง** คนที่ล้างพิษตับแล้ว ถ้าไม่เปลี่ยนวิถีชีวิตไม่เปลี่ยน

ความคิด ยังกินสุบดื่มเสพตามกิเลสอย่างที่เคยเป็น ก็จะกลายเป็นผู้ทำลายสุขภาพตนเอง และทำให้ผู้อื่นเสื่อมศรัทธาต่อการรักษาโรคด้วยวิธีนี้ด้วย และที่สำคัญที่สุด ขอให้ผู้ทำหน้าที่ล้างพิษตับให้ผู้อื่นสังวรระวังให้มากกว่า เรื่องนี้ไม่ใช่วิธีทำมาหากินหาเงินหาทองหรือแสวงหาลาภยศสรรเสริญให้ตนเอง ต้องยึดมั่นเรื่องคุณธรรม เรื่องจรรยาบรรณอย่างเคร่งครัด

และต้องไม่ลืมว่ามีเรื่องของกฎหมายเกี่ยวข้องด้วย ต้องศึกษาให้ดี

ภาคค่ำเป็นรายการ **“คนเมินเงิน”** ดำเนินรายการโดยสมณะฟ้าไท สมชาติโก สัมภาษณ์ **คุณอุ๊(อิศนันท์ ศรีทองอินทร์) คุณเหม่ม(พราวพุทธ ชาวดารา)** ซึ่งลาออกจากงานที่ได้รับเงินเดือน เป็นเกือบสองแสนบาทและสี่แสนกว่าบาท เพื่อมาปฏิบัติธรรมและทำงานฟรีได้อย่างน่าทึ่งและน่าศรัทธา เช่นเดียวกับอีกคนหนึ่งที่เป็น **ศิษย์เก่าศิระระอโศก** ที่อยู่ปฏิบัติธรรมตั้งแต่เป็นนักเรียนจนเรียนจบก็อยู่วัดต่อ ทำงานหนักๆได้ทุกอย่าง โดยไม่รับค่าตอบแทน เพราะเห็นว่า **“คนทำงานแล้วได้เงิน เป็นคนไร้ค่า คนมีค่าคือคนทำงานที่ดีให้ฟรีตลอด”** นับว่าทั้งสามเป็นผู้ทวนกระแสโลก ที่คนส่วนใหญ่เห็นแก่เงิน แข่งขันแก่งแย่งถึงขั้นยอมทำทุจริตคอร์รัปชันอย่างไม่อาย เพื่อให้ได้เงินมาเท่านั้น

วันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๖

ตี ๓ ครึ่ง **ทำวัตรเช้า**
พ่อครู กล่าวถึงความสำคัญของวันที่ ๙ มิถุนายนซึ่งจะมี**พิธีบูชาพระบรมสารีริกธาตุ**ในตอนเย็น จากนั้นได้อธิบาย รูป รุป - มหาภูตรูป ซึ่งถูกกำหนดรู้โดยสัญญา จนไปสู่นามรูป

นิโรธแบบพุทธ คือ การดับกิเลสไม่ใช่ดับสัญญาमित

ตัวอย่างฤๅษี การปฏิบัติแบบพุทธจะเกิดอนุปัสสี ๔ ในฐานะของอรูปฌานซึ่งเป็นการตรวจสอบเคลือบของรูปของกิเลสที่ยังเหลืออยู่ จนกว่าจะถึงสัญญาเวทิตนินิโรธ พ่อครูแจกแจง ลำดับของ**นิโรธฌาน** และ**สมาธิ** การเข้าออกนิโรธแบบพุทธเป็นอย่างไร **“หลุดพ้น”** กับ **“ล่องพ้น”** ต่างหรือเหมือนกันอย่างไร ต้องกำหนดรู้อย่างไรจึงจะไม่ใช่ สัญญาวิปัสสนา

พ่อครูแจกแจงธรรมตามลำดับขั้นตอนละเอียดยิบชนิดที่พ่อครูเรียกว่า “ฉายหนังช้า” เพื่อให้ลูกๆได้เข้าใจ ซึ่งจะนำไปสู่การปฏิบัติที่ไม่ผิดพลาดเพื่อจะได้ “เกิดใหม่” หลุดพ้นจากชาติที่เป็นอยู่ จะได้พ้นจาก “อวจร”(ท่องเที่ยว) ถ้าเราเป็นผู้หมดภพหมดชาติแล้ว แม้อยู่ท่ามกลางสถานที่ “อโคจร” ก็ยังคง “ดับ” สนิทเช่นนั้นๆอยู่ เรียกว่าพ้นจากสัตตาวาส ๙ ส่วนผู้ยังมีอัตตาแต่ปฏิเสธว่าไม่ใช่อัตตา ก็ยังเป็นแค่ “อัตตาหุปาทาน” อยู่เท่านั้น รายการของพ่อครูนั้นสมณะและสิกขมาตุซึ่งเห็นว่า เราต้องฟังซ้ำอีกหลายเที่ยว ฟังแล้วเข้าใจอย่างไรก็เอามาปฏิบัติ แล้วฟังซ้ำเพื่อตรวจสอบทำเช่นนี้ได้จึงจะเข้าใจได้ดีขึ้น

เทศน์ก่อนฉัน โดย**สมณะฟ้าไท สมชาติโก สมณะดินทอง นครวโร และสมณะแก่นหล้า วัฒนโน**

สมณะฟ้าไท : ระยะเวลาที่ดูเหมือนชาวอโศกจะได้รับความเชื่อถือและศรัทธาจากสังคมบางกลุ่มเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะเรื่องการรักษาสุขภาพด้วยการล้างพิษตับ ผู้ดูแลเรื่องนี้ต้องระวังเรื่องวิธีการดูแลรักษาอย่าประมาท และต้องสังวรศีล สำรวมอินทรีย์ ควบคุมกายวาจาใจให้ดี เพราะบุคคลภายนอกหลายคนคิดหวังว่า พวกเราเป็นพวกมีกิเลสน้อย หรือไม่มีแล้วด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นอย่าทำให้พวกเขาต้องผิดหวัง

สมณะแก่นหล้า : งานนี้เรามอลดอัตตาบูชาพ่อ ผู้จะลดอัตตาต้องไม่ทำตามใจตัวเอง การตามใจตนเป็นการสั่งสมอัตตา ทำให้หลงตนเองแล้วจะล้างยาก เรื่องการรักษาสุขภาพแนวอโศกทั้งหลายที่กำลังเป็นกระแสฟิวเวออร์ ก็แสดงชัดถึงความคิดต่าง อยากให้แต่ละกลุ่มแต่ละฝ่ายยอมลดอัตตาลงบ้าง ก็จะทำงานร่วมกันได้ดีขึ้น

สมณะดินทอง : ถ้าเราอยากให้พ่อครูอายุยาว เราต้องพยายามลดอัตตามานะ ต้องฝึกอ่อนน้อมถ่อมตนให้มากจึงจะทำงานกันได้โดยไม่แตกแยก ต้องรักษาสุขภาพตนเองให้ดีด้วย ญาติธรรมที่ยังไม่เข้ามาอยู่ในชุมชน ก็ควรมาวัดช่วยงานพ่อครูให้มากขึ้น ฝากให้ผู้จัดคอร์สสุขภาพด้วยการล้างพิษตับ พิจารณาจัดให้เป็นคอร์สบุญนิยมจริงๆ อย่าให้เป็นการแอบแฝงหาเงินหาทองให้ตนเอง

หลังจากนั้น
น้ำเสก คักดีลีทรี มาร่วมร้องเพลงกับ**วงมรวาวาสี** ให้ความบันเทิงแก่ผู้มาร่วมงาน จนถึงบ่ายโมงก็เริ่ม**การประกวดร้องเพลงของครูรัก รักพงษ์** กลุ่มแรก คือกลุ่มนักเรียนอายุ ๕-๑๒ ขวบ ปรากฏว่า

ผู้ชนะเลิศมี ๒ คนคือ **ด.ช.ไตเติ้ล บุตรพริ้ง** ร้องเพลง**ดรุณวอลต์** และ **ด.ญ.ปาล์ม** ร้องเพลง **ฟ้าต่ำแผ่นดินสูง** รองชนะเลิศคือ **ด.ช.เพชรพลั่งพุทธ** หวังภูกลาง ส่วนกลุ่มอายุ ๑๓-๑๖ ปี นั้น **ชนะเลิศ** คือ **คุณดินงาม นาวา-บุญนิยม** ร้องเพลง**แม่เจ้ารองคน** ที่หนึ่งคือ**คุณบุญบุญ** หวังภูกลาง ร้องเพลง**ขันติต้องไม่จาง**

ช่วง ๑๓.๐๐-๑๕.๐๐ น. ประชุมโครงการ**“คอมเพล็กซ์บุญนิยม”** ที่กล่าวกันว่า จะสร้างที่ริมน้ำมูน เป็นอาคาร

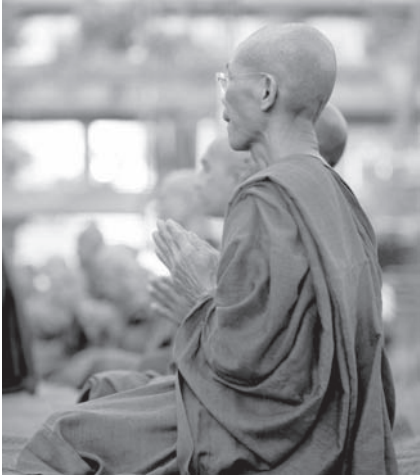
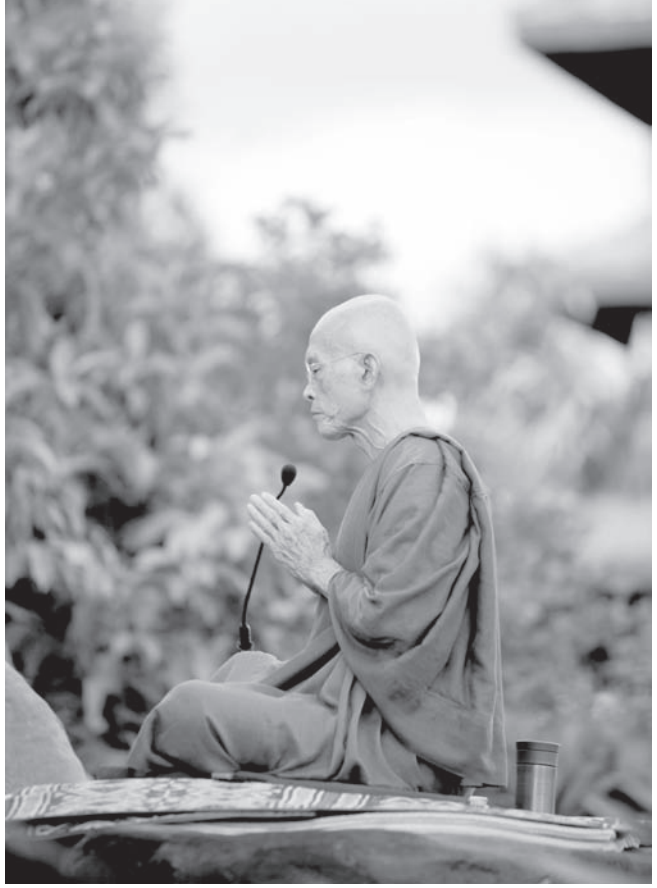
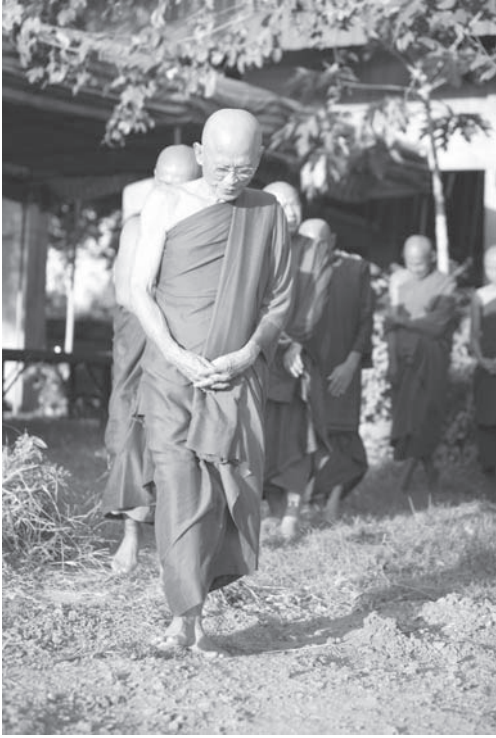

สมเด็จพระปริยัติธรรม

อเนกประสงค์สูงลิบชั้น คู่กับพระพุทธรูปปาง“สมเด็จพระปริยัติธรรม” ที่จะสูงกว่าอาคารเล็กน้อย การประชุมครั้งนี้เปิดโอกาสให้แสดงความเห็นอย่างกว้างขวางทั้งจากฝ่ายสนับสนุนและฝ่ายค้าน โดยยังไม่มีการสรุปใดๆ

พิธีบูชาพระบรมสารีริกธาตุ ก่อนทำพิธีสำคัญของงานอโศกรำลึก หลายคนคาดเดาไม่ถูกว่าจะจัดที่ไหน แม้จะเดาว่าน่าจะเป็นลานพระพุทธรูปโต แต่กลางลานก็กลายเป็นไร่อั่วที่กำลังจะออกดอก ออกผลอยู่พอดี ประจวบกับฝนฟ้าก็ดูมืดครึ้มก่อนถึงเวลาทำพิธีไม่กี่นาที ทำให้หลายคนมั่นใจว่าคงต้องทำพิธีที่ได้ฤกษ์เฮือนศูนย์สุญแนนนอน แต่ที่สุดแล้วก็เห็นพ่อครูนำเถาวัลย์บวชชายหญิงเดินไปที่ลานพระพุทธรูปโต ซึ่งตอนนั้นมีชาแลนสี่เหลี่ยมคลุมรองถ้าวไว้อย่างมิดชิด ผู้เข้าร่วมพิธีทุกคนนั่งบนชาแลนอย่างสงบ แม้จะรู้สึกสงสารต้นถั่วที่คงถูกกดทับบีบแบนอยู่ข้างล่าง และกังวลนิดหน่อยว่าฝนจะตกหนักไหม นำอัศจรรย์เหมือนกันว่า ฝนเพียงโปรยปรายเหมือนรดน้ำมนต์นิดหน่อยตอนเริ่มพิธีเท่านั้น หลังจากนำสวดมนต์และนำกล่าวปฏิญาณตนเป็นพุทธบริษัทที่จะสืบสานพุทธชิวต่อไปแล้ว พ่อครูได้แสดงธรรมว่า **งานนี้เรามาทำพิธีเพื่อแสดงความกตัญญูต่อบุคคลที่ต่อพระมหากรุณาธิคุณของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์** ที่ทรงสอนให้เรารู้จักโลกุตรธรรม และชี้ทางให้เราพากเพียรปฏิบัติ เพื่อการพ้นทุกข์พ้นวิภวสัญญา **เราน่าจะได้ตรวจสอบว่า ใจเรามีกตัญญูจริงไหม** เพราะจิตวิญญานเป็นประธานของสิ่งทั้งปวงเป็นตัวควบคุมกายกรรมวจีกรรมทุกอย่าง เราจึงต้องฝึกอ่านใจให้ได้และแก้ไขให้เป็นกุศลอยู่เสมอ

จากนั้นเป็นการฉายข่าวเด่นในรอบปี ซึ่งได้แก่ ๑. ข่าวการประชุมชุมนุมประชาชนด้านรัฐบาลโกงของเสธ.อ้าย หรือพลเอกบุญเลิศ แก้วประสิทธิ์ ๒. งานโพชฌังคาริยสังคายนาของพ่อครู ๓. งานสอบ ว.บ.บ. ครั้งที่ ๑ ๔. งานฉลองสัมพุทธชยันตี ๒๖๐๐ ปี ๕. งานโพชฌังคาริยสังคายนาของพลตรีจำลอง ศรีเมือง ๖. งานตลาดน้ำอาริยะ ๗. งานรวมพลังชาติพันธุ์และชนเผ่าพื้นเมือง น้อมเกล้าถวายพระพรพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในวโรกาสวันฉัตรมงคล ๘. สะเก็ดข่าว

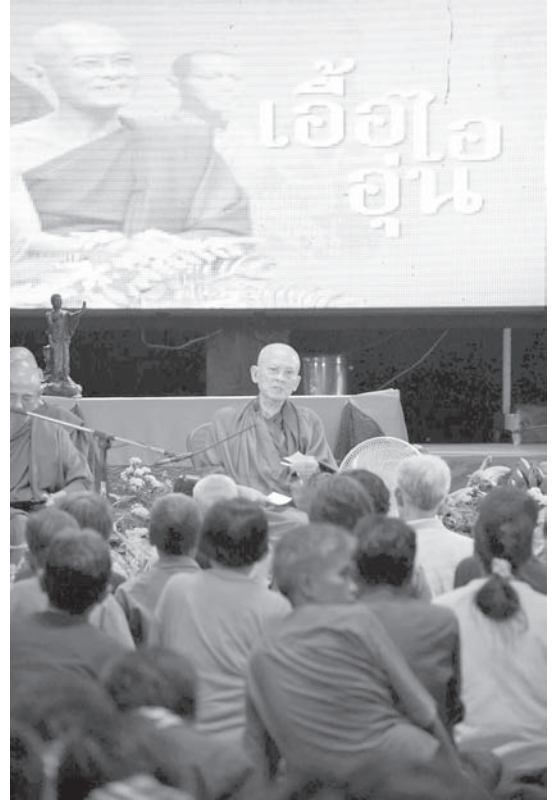
วันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๖

ทำวัตรเช้า วันสุดท้ายของงานอโศกราถ์ครั้งที่ ๓๒ พ่อครูกล่าวถึงพุทธภริยาที่พูดถึงอยู่บ่อยๆว่า **“การฟังด้วยดียอมเกิดปัญญา”** เพื่อให้แต่ละคนตระหนักถึงความสำคัญของการตั้งใจ ฟังธรรม และได้นำ sms ของ ๘๗๐๕ ขาประจำที่วิพากษ์วิจารณ์พ่อครูมาอ่านให้ฟัง จากนั้นพ่อครูก็ทบทวนวิภังคสูตรในพระไตรปิฎกเล่ม ๑๐ แล้วขยายไปหานามรูป อุปาทายรูป ชาติ ชรา มรณะ อรณะ(การตายของกิเลส) การเกิดแบบต่างๆ ภาพ ตัณหา ๖ เจตนา ๓ วิภังคภาพ โลกุตระที่ข้ามพ้น สามีญ วิโมกข์ที่สัมพันธ์กับเนยบุคคล ๗ ทิฏฐิ ๑๐ ที่สัมพันธ์กับสัตตาวาส ๙ ซึ่งพ่อครูร้อยเรียงเรื่อง ต่อเนื่องสัมพันธ์กันเหมือนร้อยมัลลย์ และสรุปว่า ธรรมะในงานอโศกราถ์ครั้งนี้ เราเห็นที่รูปและนามที่ไปสัมพันธ์กับ“กาโย”

เวลา ๐๖.๐๐ น. **ประชุมคณะเอภาาระ สงษ์(คภส.)** เสร็จแล้วบิณฑบาต

เทศน์ก่อนฉัน โดย **สมณะเดินดิน ดิกขวิโร**

กระแสสุขภาพของอโศกกำลังเฟื่อง โดยเฉพาะเรื่องดีทอกซ์และล้างพิษตับ อยากให้ชาวอโศก นึกถึง หลักรักษาสุขภาพ ๘ อ. ตามสูตรที่พ่อท่านปฏิบัติให้เห็นอยู่ ทำไมไม่มีใครฮือฮาบ้าง คำตอบอยู่ที่ชาวอโศกจะเลือกเอา ที่สำคัญอย่าลืมเป้าหมายที่เรามาปฏิบัติธรรม ตอนนี้องค์ท่านเทศน์ สอนถึงขั้นสัญญาเวทิตนโรธแล้ว เรายังติดอยู่กับสัญญาขั้นไหน มีพัฒนาการขึ้นบ้างไหม เราต้อง

ตรวจสอบและตอบตนเองได้ มีข้อสรุปจาก ปรากฏการณ์ว่า **ผู้ที่พัฒนาทางธรรมะขั้นที่สุด คือ ผู้ทำงานเดียวเป็นปัจเจก** แม้จะเก่งมีความสามารถสูง เป็นที่ยอมรับของสังคม ได้เกียรติได้โล่มากมาย แต่ถ้าไม่มีหมู่กลุ่ม คอยขัดเกลาก็เจริญยาก เพราะมันจะค่อยๆ อนุโลมตามสังคมไปเรื่อยๆ จนเลิกมั่งสรวิตไป หรือร้ายกว่านั้นอาจไหลกลับไปหาอบายมุข โดยไม่รู้ตัว พ่อท่านจึงให้โศลกธรรมกลางปี

ว่า “มีหมู่ฝูงที่ตีรับพลีชีพลุด!” จะได้เพิ่มบารมีทางธรรมได้เร็วขึ้น

หลังเทศน์ก่อนนั้น เป็นรายการตอบปัญหาแฟนอโศกพันธ์ุ์แห่งประเทศไทย ผลการประกวด **ทีมชนะเลิศคือทีมแม่ไก่** จากลานนาอโศก **ที่สองได้แก่ ทีมมือใหม่** จากภูผาฟ้าน้ำ และ**ที่สามคือ ทีมผู้แพ้** จากสันตืออโศก

บ่ายสามถึงสี่โมงครึ่ง **สมณะเดินดิน ดิกขวีโร** เป็นประธานในการประชุมสิกขมาตุ มีสมณะร่วมประชุม ๑๒ รูป สิกขมาตุ ๑๑ รูป ขณะ**ที่สมณะบินบน ถิรจิตโต และสมณะโพธิสิทธิ์ โพธิสิโท** ประชุมกรักและปะ

เวลา ๑๖.๐๐-๑๘.๐๐ น. **ประชุมครูอาชีวะ**

เวลา ๑๘.๐๐-๒๐.๓๐ น. **พ่อครู และสมณะเดินดิน ดิกขวีโร** ร่วมประชุมสรุปงาน

ที่ประชุมสรุปว่า การจัดงานครั้งนี้ราบรื่นเป็นระเบียบเรียบร้อยกว่าที่ผ่านมา เนื่องจากมาจัดไกลถึงบ้านราชเป็นครั้งแรก ผู้มาร่วมงานจึงเป็นคนใหม่มากกว่าคนนอก ทำให้ควบคุมสถานการณ์ได้ง่ายกว่า บรรยาการโรงบุญดูไม่คึกคักอย่างที่สันตืออโศก จำนวนโรงบุญน้อยกว่า แต่ก็มื่ออาหารบริการ

ได้เพียงพอและเป็นทีพื่อใจของ ผู้รับบริการ ส่วนรายการ**ประกวดร้องเพลง** มีผู้เสนอว่าเนื่องจากเพลงของพ่อครูนั้นเป็นเพลงที่สอนการปฏิบัติธรรมชั้นโลกุตระ อยากให้ชาวอโศกให้ความสำคัญมากกว่านี้ ด้วยการประกวดในระดับชุมชน ก่อนที่จะส่งมาประกวดในระดับส่วนกลาง พ่อครูเองก็เสริมว่าเพลงที่ท่านประพันธ์ช่วงที่บวชแล้วนั้น เป็นเพลงธรรมะระดับสูง ถ้าใครใส่ใจฝึกฝนตามเพลงได้ก็พัฒนาได้งานจริง **ที่จริงงานอโศกรำลึกก็เหมือนงานแข่งเม็งหรือเป็นงานรวมญาติ** ที่ปีหนึ่งก็มาพบปะสังสรรค์กันสักทีหนึ่ง จะได้แลกเปลี่ยนข่าวคราวถามทุกข์สุขกันจึงอยากให้**เป็นวัฒนธรรมของชาวอโศกที่อยู่ไหนๆ ก็มีสาราณียธรรม ๖ พุทธพจน์ ๗ กัมเสมอ**

 ทีมงานข่าวอโศก

☆ ทิม สมอ.

งานอโศกรำลึก ครั้งที่ ๓๒

ความสำคัญยิ่งของงานอโศกรำลึก ที่ลูกๆควรตระหนัก พ่อท่านมักกล่าวอ้างเสมอว่า คล้ายวันเซ็งเม้งของชาวจีน ซึ่งจัดขึ้นในทุกปี ราวต้นเดือนเมษายน ถือเป็นประเพณีปฏิบัติมาช้านาน เพื่อแสดงความกตัญญูทวดเทวี และรำลึกถึงบรรพชน ซึ่งได้ก่อร่างสร้างตระกูล มาจนถึงรุ่นลูกหลาน ถ้านับบรรพชนของชาวอโศก เราจึงมีวันบูชาพระบรมสารีริกธาตุ ด้วยน้อมเกล้าสุดเศียรสุดกระหม่อม และวันนี้เรายังมีพ่อท่าน ช่างนำยีนดีกับอิทธิบาท ๔ ของท่าน ที่นำพาความรัก ความอบอุ่น และความมหุทธิรัศม์ ทั้งมวลสู่โลกของอโศก ไม่ว่าจะจัด ณ ที่แห่งใด

อีกทั้งประโยคเด็ด “มีหมู่ฝูงที่ดี รีบพลีชีพลุย!” ให้แต่ละคนค้นหาคำตอบ ถึงนัยะที่ซ่อนแฝงกันเอาเอง จากบทสัมภาษณ์ของ พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ณ บัดนี้

ถาม บรรยายการงานอโศกรำลึกปีนี้ครั้งที่๓๒ เป็นอย่างไรแล้วต่างจากปีก่อนอย่างไร
ตอบ ในงานอโศกรำลึก พยายามย้ำในจุดมุ่งหมายว่าเป็นงานที่พวกเรามาร่วมกัน งานอโศกรำลึกคล้ายงานเซ็งเม้ง คือ รวมญาติ รวมหมู่มาระลึกถึงกัน อยู่ใหนๆ ก็มาเหมือนงาน meeting

ชาวโศกทั่วประเทศปีละครั้ง เป็นงานที่เน้นสาระ“ความเป็นพี่น้อง”
ให้จริงหรือพิสูจน์คำว่า“ญาติ”(ธรรม) ที่เป็น“ญาติ”จริงๆหรือเป็น
“ญาติแท้”ที่ยิ่งกว่าญาติพี่น้องเกิดพี่น้องเจ็บพี่น้องตายกันได้จริงๆไม่
จัดตั้ง ไม่จัดแจง ไม่ตีกรอบ ให้เกิดให้เป็นเองไปตามธรรมชาติ
เราจะไม่ให้มันไร้สาระตามเป้าประสงค์นั้นเท่านั้น แต่ต้องไม่ให้กลายเป็น
งานมอมเมา เหมือน meeting ที่เขาทำๆกันทั่วไปทุกวันนี้
ส่วนใหญ่เป็น meeting มอมเมากันนำดู

แต่งงานเชิงเม้ง ยังรักษาประเพณีที่มีเนื้อหาสำคัญอันเป็น
สาระสำคัญของความเป็นญาติอยู่พอได้ ถึงกระนั้นก็หลวมๆเลอะๆ
ออกไปสาระสำคัญแห่งการสืบทอดการพี่น้องเกิดพี่น้องแก่พี่น้องตายกัน
อย่างแนบแน่นลดลงๆๆ ดังนั้น“งานโศกคร่ำลึก”นี่จึงเป็นงานที่ทำให้
ญาติโกโถติกาทางธรรมอยู่ที่ไหนก็มารวมตัวกัน มาดูกันว่าตอนนี้
ญาติเรามีกลุ่มใหญ่มากขึ้นหรือน้อยลง มีเนื้อหาสำคัญแท้ปรากฏ
ขึ้น หรือมันหลวมมันเหลวลงๆแล้ว ใครอยู่ใครไม่อยู่ใครตายใคร
เจ็บใครป่วยใครเดือดร้อนอะไร ก็มาบอกกล่าวเล่าสืบ จะได้ช่วยเหลือ
เพื่อพ่ายกัน นั่นคือจุดมุ่งหมายของความเป็นอยู่รวมกันในสังคม
ยังใญ่ๆก็มีเงื่อนไขหลักๆอย่างเชิงเม้ง ปีหนึ่งต้องมาพบกัน ต้องนัด
กันทั่วโลกมารู้จักกัน คนอยู่อเมริกาคนรวยๆ เขาก็บินมาเชิงเม้ง
ค่าเครื่องบินเขาไม่แคร์หรอก เพราะว่าเชิงเม้งสำคัญก็มารวมกัน
เป็นวันรวมญาติ รวมมิตรวัน meeting เชิงเม้งก็คือวัฒนธรรม
เป็นเรื่องประเพณีจารีตของผู้คนในสังคม เป็นต้น

งานโศกคร่ำลึกก็มีนัยนี้ แต่เสร็จแล้วพวกเราก็ไม่เห็น
ความสำคัญ ถึงมันจะไม่มีอะไรก็ควรมาเจอหน้าเจอตา แข็งแรงไม่
แข็งแรงยังไง ชูบลง สดใสขึ้น ดีขึ้นอะไรก็ว่ากันไป โดยเฉพาะที่
สำคัญคือจิตใจเปลี่ยนไปไหม เลวลงหรือว่าดีขึ้นหรือว่ามาเจอกันคราวนี้มีพฤติกรรมแย่งไปเยอะเลย
เอ้!เราต้องช่วยกันแล้ว หรือถ้ามาแล้วเห็นพฤติกรรม อ้าว!ไปกินอะไรมาทำไมฉลาดนัก เจริญขึ้นนะ
เจริญขึ้นอย่างนี้ดีมีพฤติกรรมดีขึ้น เราก็จะเข้าใจกัน โดยเฉพาะมวลมิตรหรือแม่แต่พี่น้อง มันจะมี
การเสแสร้งน้อย ความเป็นญาติพี่น้องหรือความเป็นมิตรสนิทเมื่อมาเจอกัน ความเสแสร้ง มารยาท
ทางสังคมมันจะน้อย

เพราะฉะนั้นการจัดงานส่วนมากจัดให้พวกเรามารวมกัน งานนั้นงานนี้ งานขึ้นบ้านใหม่
งานวันเกิดงานอะไรของคนข้างนอกมารวมกันส่วนมากพวกเขามารยาทเยอะ แต่ญาติพี่น้องแท้ๆ มา
รวมกันจะเหมือนมิตรสหายมาเจอกัน ตัวอย่างอาตมาเป็นต้น อาตมามาบวชเป็นพระ อาตมาก็เริ่ม
แต่งเพลง พอแต่งเพลง เสร็จก็ติดต่อ**สุเทพ วงศ์คำแหง** มาร้องเพลงให้หน่อย เขาดีใจ เพราะไม่เจอกัน

เป็นงานที่
เน้นสาระ:
“ความเป็นพี่น้อง”
ให้จริง
หรือพิสูจน์คำว่า
“ญาติ”(ธรรม)
ที่เป็น“ญาติ”จริงๆ
หรือเป็น“ญาติแท้”
ที่ยิ่งกว่าญาติ
พี่น้องเกิดพี่น้อง
แก่พี่น้องเจ็บพี่น้อง
ตาย
กันได้จริงๆ

มานาน วันแรกมาเจอกันบี๊บ แหม!เขาอุ้มอาตมาลอยเลยนะ ตอนนั้นอาตมาก็ยังไม่แก่เท่านี้ สุขเทพแก่กว่าอาตมาเดือนหรือสองเดือนนี้แหละ เราเกิดปีเดียวกัน เขาอุ้มอาตมาลอยเพราะดีใจ ถ้าอาตมาจะอธิบายให้ชัดเจนก็คือ เพื่อนมิตรสหายที่มันสนิทกัน นี่คือโลกๆ เป็นไรไปละ ्हจจะ คีตะ วาทีตะ แสดงสื่อให้รู้แต่จริงๆไม่ใช่เลือดเนื้อของอาตมา แต่เทพนี้แหละพูดกับอาตมาก็พูดกุ่มิ่งนะ ใช้คำแทนตัวว่ากุ่มิ่งนะ แต่อาตมาใช้ไม่ออก อาตมาไม่เคยเรียกกุ่มิ่งกับเขาเลย อาตมาพูดแต่ลือ-อ้าว ข้า-เอ็งอย่างเก่งแค่นั้นแหละ แต่เทพเขาใช้กับอาตมากุ่มิ่ง ซึ่งอาตมาก็รู้เป็นเรื่องของความสนิทสนม ไม่มีปัญหาอะไรอย่างนี้เป็นต้น

บรรยากาศของงานอโศกรำลึกคือการรวมมิตร รวมญาติของเราเข้าเป็นสาธารณโภคีและเราก็เป็นชนเผ่าอโศก เป็นชนเผ่าของยุคสมัย อโศกเป็นชนเผ่ายุคนี้ คนข้างนอกถือว่าเราเป็นชนเผ่ายุคสมัยใหม่เป็นพวกผีต้องเหลืองเหมือนกับเผ่านั้นเผ่านี้ มีภาษา มีความเป็นอยู่ของมัน มีเครื่องแต่งตัว และมีการกินอยู่มีวัฒนธรรม อย่างนั้นจริงๆ เพราะฉะนั้นพวกเราเป็นชนเผ่า แล้วเราก็มาพบกันแล้วเป็นอย่างไร ก็อย่างที่คุณใหญ่บ้านเขาพูดไปแล้ว หรือพวกเราหลายคนก็พูดไปแล้วที่ราชธานี อโศกเป็นชุมชนใหญ่เนื้อที่กว้างขวางคนมารวมกัน ก็เลยดูหรือมแทรกึม แล้วการเดินทางก็มายากจริง วันแรกๆยังมากันไม่ถึง เพราะคง หนึ่ง ช่วงจัดงานไม่ใช่วันหยุด สอง ระยะทางไกล สาม หลายคนก็ไม่เห็นความสำคัญ มันไกลก็ยากแล้วก็ไม่ใช่วันหยุด ไม่ต้องมาตีกว่า เพราะที่บ้านราชคงนานๆจัดที ทุกที่จัดอยู่สันตืออโศกเราก็มาประจำอยู่แล้ว เอาไว้จัดที่สันตืออโศกค่อยมา มาจัดที่นี่ไม่มา มันไกล ก็เลยทำให้ผู้คนลดลงไปบ้าง การที่ประชาชนลดลงไป พวกเราก็พยายามที่จะดึงบรรยากาศให้มันดี ก็ใช้ได้ วันแรกก็ดูหรือมแทรกึม หรือว่าดูจิตๆ ดูอะไรต่ออะไรบ้าง ทางด้านวงดนตรี ถ้าจัดที่สันตืออโศกก็จะมีพวกนักดนตรีพวกคิลปินมาเสริมมาหนุนเยอะ ที่นี่ไม่มีใคร วงฆราวาสก็เป็นตัวหลักพยายาม

ถูกลูกกั๊กกันไป เหน็ดเหนื่อยก็พยายามดึงดาราหน้าเวทที่ขึ้นมา ไม่รู้ว่าดาราคนไหนจะเกิดได้ไม่เกิดได้ กังวอดนี้ หรือว่าจะดับไปเลยก็ไม่รู้ ก็พยายามช่วยกัน จัดเวทที่ขึ้น ทำอะไรขึ้นให้มันมีอะไร พยายาม ดึงพยายามช่วยกัน วันหลังๆยิ่งใกล้วันเสาร์วันอาทิตย์คนก็หนาแน่นขึ้น **วันบูชาพระบรมสารีริกธาตุ** ซึ่งเป็นวันของอโศกรำลึกแท้ๆด้วย ขนาดฝนจะตก นั่งเสร็จแล้วให้ดู **‘๑๐ ข้าวเด่นในรอบปี’** ก่อนนี้ ไม่ค่อยอยู่ดูกันเท่าไร แต่คราวนี้ไม่เหมือนที่สันตือโศก ที่หลายคนแวบไปโน่นนี่ได้ แต่ที่นี่ไม่มี ออกไป ไหนก็ได้ เลยนั่งอยู่ดูข่าวกันจนหมด ทำให้คนหนาแน่นก็ดูดี

สรุปแล้วงานนี้คุณภาพมีอยู่ เพียงแต่องค์ประกอบของมันมีหลากหลาย มีข้อจำกัด ที่ทำให้เกิดการไม่เหมือนกันก็ไปเปรียบเทียบกับสันตือโศก ก็ต้องเข้าใจเนื้อหาสำคัญหลัก เข้าใจมวลสารต่างๆ ว่าเกิดขึ้นจากอะไร ไม่ว่าจะเป็สถานที่ ไม่ว่าจะเป็บุคคล ไม่ว่าจะเป็โอกาส ไม่ว่าจะเป็เนื้อแท้ผู้มาร่วมงาน ถ้าจัดที่สันตือโศก ร้านอาหารมีอยู่มากถึง ๖๐-๗๐ เจ้า ที่นั่นมันไม่ถึงอะไร อย่างนี้เป็นต้น มีหลายเหตุปัจจัยได้ขนาดนี้ก็ได้เสียหลายอะไร เป็นอย่างไรก็ใช้ได้ ต่างจากปีก่อนๆ อย่งไร มันก็ต่างกันแต่ไม่มีอะไรใหม่ ต่างก็คือมันต้องเร่งบางอย่าง ต้องเพิ่มแรงเพิ่มวัตถุดึงบุคคล มาช่วย บางอย่างก็ขาดไป ที่เพิ่มก็มาทดแทนไอ้ที่ขาดที่สูญเสีย มันก็เป็นธรรมดาอย่างนั้น ต่างจาก ปีก่อนอย่างนั้น เพราะมันคนละสถานที่ คนละบุคคล มวลมันไม่เท่ากัน อะไรต่างๆนานา ต้องอาศัยเอาสปายะ ๓ มา แต่ธรรมะยังคงเดิม ไม่ต่างจากปีก่อน ก็ดำเนินไปได้ ก็ใช้ได้ดี

ถาม โสลกงานนี้ต่อกันให้ว่า **“มีหมู่ฟุ้งที่ดี รับผลชั้พลุ!”** มีพวกเรากิดต่าง

- ๑) เป็นการเชิญชวนพวกเราชาวอโศกเข้าวัดชกที่ บัวข้าวอยู่โย เมื่อได้มาเจอหมู่ฟุ้งที่ดีรับผลชั้พลุ
- ๒) ตอนนี้มีหลายฝ่ายหลายคนจะออกมารวมกันขับไล่รัฐบาล คนไทยทุกคนอย่ามัวแต่เป็นไทยเฉย ควรออกมา ร่วมลุยได้แล้ว ต่อท่อกันคิดอย่างไร

ตอบ มีเหตุผลมีสาระได้ทั้งสองข้อ ข้อที่ ๑ ว่าด้วยชาวอโศกเราเลย ว่า โสลกที่ว่า มีหมู่ฟุ้งที่ดีรับผลชั้พลุ ใช่! เป็นความหมายของชาวอโศกเราเลย ที่ให้ฟังแล้วไม่ต้องไปตีความออก การเมืองอะไร เป็นเรื่องของธรรมะโดยตรง จริง **มีหมู่ฟุ้งที่ดีรับผลชั้พลุ มัวแต่ชกช้ำ มัวแต่เป็นไทยเฉย มัวแต่หลงโลกอะไรๆอยู่ มันก็เสียเวลา ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร ที่บอกว่าเข้าวัดชกที่ มัวชกช้ำอยู่โย มาเจอหมู่ฟุ้งที่ดีแล้วก็ถูกต้อง แล้วทำไมไม่ผลชั้พลุ!** จะมัวเฉยหรือหนีไปไหน อิกนานเท่าไหร่ หรือรู้ว่าตนเองอิกนานถึงจะตาย รู้วันตายของตัวเองว่าจะอยู่อิกนานนั้นหรือ จึงประมาท จะเอาสิ่งดีหรือไม่เอา ถ้ามาเอาสิ่งดีเสียเร็วๆ จะได้สิ่งที่ดีนี้เร็วไป มันไม่ดีกว่าที่จะมัวแต่ ผัดวันประกันพรุ่งหรือ? ถ้าได้สิ่งดีนี้เร็วไป แล้วมันจะเสียหาย จะเลวร้าย จะตกต่ำ จะชัวช้ำ หรือจะตายหรือไง? คิดดูดีๆเถิด! มันฉลาดนักหรือ? ที่มัวแต่ผัดวันจะมาเอาดีให้ได้เร็วไปหนะ

ส่วนข้อ ๒ นั้นบอกว่าหลายฝ่ายหลายคนจะออกมารวมกันขับไล่รัฐบาล เป็นเรื่องของสังคม ประเทศชาติ **คนไทยทุกคนอย่ามัวแต่เป็นไทยเฉย ควรออกมา ร่วมลุยได้แล้ว** ก็อิกแหละก็ถูกต้อง เหมือนกัน คือโศลกที่เอาตมาให้ไป มีประโยชน์ทั้งนอกและใน ให้ประโยชน์ทั้งตนและท่าน โดยเฉพาะ

ชาวโศกก็ใช่เลย ไม่ต้องขยายความมากก็ได้ เพราะอาตมาไม่อยากขยายความมากขึ้น เพราะถ้าขยายมากขึ้นกลายเป็นว่านี่มันเรียกร้องหาบิราร สร้างคะแนน โฆษณาตัวเองหรือว่าไปบังคับ ไปดึงดูไป ประเล้าประโลมให้เข้ามารวมกัน ให้เข้ามากันสักที อาตมาก็ไม่อยากจะทำ ซึ่งก็พยายามอยู่อันนี้ก็รู้อยู่ว่าอาตมาไม่ใช่วิธีนี้เท่าไร เพียงแต่บอกให้ ใครรู้ใครเข้าใจก็รู้เองด้วยปฏิกิริยาณปัญญา

สำหรับเรื่องที่สองนี้เป็นเรื่องของสังคมไม่ใช่เรื่องของส่วนตัว หรือส่วนภายในของเรา ชาวโศกเท่านั้น อันนี้ต้องกว้างเยอะ เรื่องมาก อันนี้จึงอาจจะพูดยาวหน่อย

เรื่องของสังคมประเทศชาติเรื่องของการเมือง ประชาชนออกมาได้รัฐบาลกันจริงก็รู้อยู่ ถ้าเราไม่ได้เป็นคนตาบอด เป็นคนหลับใหล ไม่เอาถ่าน ติดตามสังคมหน่อยก็พอรู้ทุกอย่างหรือหน้า นอกจากงี่งองจริงๆ หรือกิเลสมากจริงๆ จึงไปช่วยหรือไปเข้าข้างคนโกงคนผิด ถ้าไม่งี่งองๆ ไม่มีกิเลสมากจริงๆ ไม่ไปเข้าข้างความผิดความชั่วหรือคนเราทุกคนแหละ ฉะนั้นคนที่ยังเข้าข้างคนผิดชั่วอยู่นั้น จึงเป็นคนงี่งองจริงๆ ไม่ใช่แก้งี่งองหรือก ส่วนคนกิเลสมากนั้นบางคนก็แก้งี่งองหรือแก้งี่งอมเขา

มันก็ทำ เพราะกิเลสมากแม้รู้ว่าผิดว่าชั่วอย่างไรก็ยอมหรือต้องเข้าข้างคนผิดชั่ว มันก็เท่านั้นเอง

ที่บอกว่าคนไทยทุกคนอย่ามัวแต่เฉย ควรออกมา ร่วมลุยได้แล้ว ก็ถูกอีกเหมือนกัน เดือนที่แล้วในหนังสือเราคิดอะไร ฉบับที่อาตมาเขียนก็วิพากษ์ที่ว่า **“พูดไปสองไพเบี้ย นิ่งเสียประเทศไทย”** อันนี้ก็เป็นที่เห็นประเด็นที่สำคัญมากเลย ไปหาอ่านเอาเองก็แล้วกัน

ขณะนี้พลังมวลชนประชาชนในระบบประชาธิปไตยทุกระบบทั่วไปหมดแหละ แม้แต่ระบบคอมมิวนิสต์ก็ต้องการหมู่ต้องการมวลชน แต่วิธีของเขา ถือความแน่นเป็นหนึ่งเดียว จะมีหมู่มีมวลชน มีคณะเป็นทีมแน่นเท่าไรเขา

ก็บริหารกัน เพราะฉะนั้นเขาจะไม่ฟังคำวิจารย์วิจารณ์ ไม่ฟังความเห็นความรู้ของคนข้างนอก นี่เป็นแนวคิดแบบคอมมิวนิสต์ก็ใช้ได้ ถ้าคนกลุ่มนั้นเป็นคนดี เอาจริง มีความประสงค์ที่จะทำเพื่อมวลมนุษยชาติจริงๆ ซื่อสัตย์ ทำเพื่อประชาชนจริงๆ ไม่เพื่อตัวเอง ก็จะทำสำเร็จ เช่นเดียวกับอโศกเป็น เพราะอโศกก็คือคอมมิวนิสต์ชนิดหนึ่ง ตอนที่พูดอย่างนี้ได้ไม่ถูกจับ ถ้าสมัยก่อนพูดถูกจับ ที่จริงนั้นชาวอโศกเป็นคอมมิวนิสต์ที่เหนือกว่าคอมมิวนิสต์ ยิ่งกว่าคอมมิวนิสต์ เพราะมีศาสนา มีคุณธรรมยิ่งกว่าที่เขาทำ ก็แค่นั้น เป็นวัตถุนิยมยังไม่ถึงขั้นของพระพุทธเจ้า ซึ่งครบมีทั้งรูปธรรมและนามธรรม รูปธรรมของเราเหมือนกับคอมมิวนิสต์ทำ ให้มาประหยัดเล็กน้อย สันโดษ แล้วก็พยายามที่เห็นแก่หมู่ผู้ช่วยกันสร้าง แล้วก็ช่วยกันกระจายรายได้ให้แก่มวลประชาชน แต่คอมมิวนิสต์ไม่กระจายอำนาจ อำนาจเขาจะอยู่กับหมู่กลุ่มอย่างแน่น แต่ของพุทธเหนือชั้นกว่าคอมมิวนิสต์ ของพุทธกระจายอำนาจ กระจายวัตถุ กระจายความสามารถไม่หวงแหนไว้ที่ตัว ไม่แสวงหาอำนาจให้แก่ตัว ไม่ยึดตัวตนที่จริงกว่าคอมมิวนิสต์ เพราะคอมมิวนิสต์ไม่มีทฤษฎีลัทธิที่เข้าถึงปรมาตม์ ไม่เอาถ่านเรื่องศาสนา จึงหมดโอกาสที่จะพบศาสนาที่เป็นโลกุตระธรรมจริง เห็นศาสนาเป็นยาเสพติดเป็นต้น ไม่แสวงหาศาสนาที่เข้าถึงความจริงอันประเสริฐ จึงไม่สามารถรู้จักกิเลส ปฏิบัติให้กิเลสลดหรือตายได้จริง ไม่เป็น

เพราะฉะนั้นคอมมิวนิสต์ก็ดูเหมือนดีไปได้ชั่วระยะหนึ่งเสร็จแล้วก็แพ้ภัยอำมิส เมื่อได้ตำแหน่งหน้าที่ ได้โอกาสก็รำกึรวยก็เสพก็กิน หูหราฟู่ฟ่า ช่มเบ่ง แข็งขัน แคบเล็กกลงๆ เพราะเป็นลัทธิที่ไม่มีทฤษฎีพิเศษที่เรียนรู้จักอัตตาตัวตน รู้จักกิเลสกันจริงจึงจึงหลงสร้างตนให้มีอำนาจเหนือผู้อื่น สร้างอำนาจให้ตน การแก่งแย่งแข่งดีจึงมีอยู่ในตัวคนทุกคน การช่อนชิงจึงมีเป็นสังคมสงครามที่เป็นภัยแก่ลัทธิได้ และยังมีภัยจากมวลตนเองด้วย ที่จิตใจไม่ได้ละตัวตน ไม่ได้ละกิเลส ปวงตนเองจึงยังมีความไม่ซื่อสัตย์ ไม่หยุดเสพ ไม่เสียสละจริง มีแต่ถูกดขี่ขูดรีดจากรัฐ จึงขี้เกียจ เห็นแก่ตัวมากขึ้นๆภาวะของรัฐคอมมิวนิสต์จึงหนักขึ้นๆเร็วกว่าลัทธิประชาธิปไตย เพราะประชาชนมีความอิสระน้อย จึงดิ้นรนมาก ใจจึงทุกข์มาก เพราะใจถูกกดขี่ไว้มาก การไม่ทำตาม การเลียง การขัดขืน ก็เกิดมากขึ้นๆ ความร่วมมือร่วมแรงจึงน้อยลงๆ ความปล่อยปละละเลยก็มากขึ้นๆ ความเอาตัวรอดมากขึ้นๆ ความสำเร็จของส่วนรวมจึง

แต่ดีอย่างไร
พุทธก็มีความยับยั้ง
เทียบแต่
คงทนได้นาน
กว่าระบบอื่นๆ
ทั้งหมดในโลก
ขอใต้บรรลพ
พุทธธรรมของ
พระพุทธเจ้าตรงกับ
สัมมาทิฐิให้ดี
ก็แล้วกัน
ถ้าสัมมาทิฐิดีแล้ว
ขอยืนยันว่า
มีความยับยั้ง
เป็นพันๆปี
แม้จะมีเนื้อหาบ่อยลง
พุทธก็ยังอยู่ได้

ลดลงๆๆ ความเจริญก็ไม่มีๆๆ ความสำเร็จของสังคมจึงลดลงๆๆๆ ความเสื่อมของคอมมิวนิสต์จึงเสื่อมลงๆๆๆๆ คอมมิวนิสต์จึงอยู่ได้ในโลกแค่นี้ดีกว่าปีก็บรลัยพังแล้ว เห็นไหม?

แต่ของพุทธยั่งยืน ยืนนานกว่ามาก แต่ถึงอย่างไร ก็ไม่มีอะไรหรอกในโลกที่จะไม่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วจะไม่ดับไป พุทธก็ไม่พ้นไตรลักษณ์นี้ แต่ถึงอย่างไร พุทธก็มีความยั่งยืน เทียบแก่ ดงหนไ ได้มากกว่าระบบอื่นๆทั้งหมดในโลก ขอให้บรรลุผลพุทธธรรมของพระพุทธเจ้าตรงกับสัมมาทิฐิให้ดีกว่าแล้วกัน ถ้าสัมมาทิฐิแล้วขอยืนยันว่า มีความยั่งยืน เป็นพันๆปี แม้จะมีเนื้อหาอ่อนลง พุทธก็ยังอยู่ได้ ขณะนี้เราก็มาเติมสิ่งที่มันเพี้ยนมันผิดไปจากของพระพุทธเจ้า พยายามมาเติมเพื่อที่จะสร้างธรรมะของพระพุทธเจ้าที่เก่ามากแต่ใหม่เสมอ เป็นโบราณนวัตศน์ เก่ามากแต่ใหม่เสมอ ไม่เคยเก่าสักกาละเลย

ดังนั้นคำถามว่า ทุกคนอย่ามัวแต่เป็นไทยเฉยควรรวมออกมาช่วยกันได้แล้ว ถามว่าพ่อท่านคิดอย่างไร อาตมาที่คิดเห็นอย่างที่คุณคิด มีปฏิภาณร่วมกันก็เป็นอย่างนี้แหละ ก็ต้องออกมาช่วยกัน คนละไม้คนละมือ ถ้าพลังประชาชนออกมาอย่างผู้ที่มีปัญญาทั้งหมดแล้วตอนนี้ เป็นแต่เพียงว่าเป็นไทยเฉย ชูระไม้ไข่ม่มเห็นแก่บ้านแก่มเมือง ไม่เห็นแก่มวลมิตร สรุปลือไม่เสียสละ หรือเอาจริงๆ ก็คือ หลงลามยศ สรรเสริญ หลงกาม หลงยี่ด้อตตาอยู่ จะออกมาแสดงว่าเราจะร่วมไม้ร่วมมือก็กลัวจะเสียลาภ เสียยศ เสียสรรเสริญ เสียโลกธรรม นอกจากนั้น ที่กลัวคือเสียอตตานิเอ..เดี่ยวเหนื่อย ไม่เอ..เดี่ยวตาย ไม่เอ..เดี่ยวลำบาก น้อตตาทังนั้น มันเห็นแก่ตัว เห็นแก่อตตานิเอ ไม่ใช่กาม ไม่รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส แต่กูเหนื่อย กูลำบาก กูจะต้องเอาสบาย กูกลัวตาย น้อตตาทังนั้น

เพราะฉะนั้น คนที่ยังไม่มีธรรมะ ยังมีอตตานิเอเห็นแก่ตัว เห็นแก่ลาภ ยศ เห็นแก่กาม เห็นแก่สิ่งที่เป็นโลกธรรมต่างๆนานาอยู่ เขาก็ไม่ออกมา อาตมายังหวัง ไม่ใช่หวังที่เดี่ยวหรอก คือเราเองไม่รอเราไม่หวังแต่เราทำ ถ้าพูดกันจริงตามใจลึกๆ ว่าอยากได้อย่างไร มันก็ตอบได้ตรงกัน ต้องการให้ประเทศชาติอยู่เย็นเป็นสุข อุดมสมบูรณ์ เต็มไปด้วยคุณธรรม ๗ หนึ่งระลึกถึงกัน สองรักกัน สามเคารพกัน สี่เอื้อเฟื้อเกื้อกูลช่วยเหลือกัน ห้าไม่วิวาทกัน หกพร้อมพร้อมหรือพร้อมเพรียงสามัคคีกัน เจ็ดเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน แนนอนเป็นคุณธรรมที่พระพุทธเจ้าสอนมาสองพันห้าร้อยปีแล้ว เก่ามากใหม่เสมอ ทนสมัยเสมอไม่มีเก่า เพราะพุทธธรรมที่สัมมาทิฐิใหม่เสมอตลอดกาล ของพระพุทธเจ้าใช้ได้นิรันดร์ตลอดไป เข้าใจให้ถูกแล้วทำให้ได้

อาตมาพาพวกเราทำเรื่องที่ยาก เรื่องที่ลึกซึ้ง ทุกวันนี้ชาวโศกเปิดตัวไปสู่สังคมมากพอสมควร ถึงขนาดเป็นที่รู้จักกันพอได้แล้ว คนที่ยังหลงโลกอยู่ไม่เปิดตา ดูพอพูดว่าชาวโศกคือกองทัพธรรม อ้อ! ชื่อหนึ่ง เรื่องกองทัพธรรมเธอ มีเธอ เขาไม่รู้เรื่องอะไรเกิดขึ้นในสังคมทางธรรม พวกที่หลงระเริงอยู่ในโลกปหาสะ คือโลกที่บันเทิง เรืองรมย์ รื่นเริง สุขสำราญบานตะโก้ พระพุทธเจ้าเรียกนรก แต่คนวิชชานั้นหลงว่าเป็นสวรรค์ จะหรรุหา ฟู่ฟ่า ไหญ่โตบันเทิงฟู่ฟอง ทำเรื่องนรกผีห่าซาตาน ไอ้ไฮยิ่งกว่าฟ้าแลบ คนรับก็รับไว รีบเร่งเร็ว พวกนี้คือพวกปหาสะ แล้วมอมเมากันอยู่ในโลกนี้ แต่ใครจะเป็นอย่างไรก็ว่ากันไป เขาก็พยายามนำพาสังคมให้เป็นอย่างไรของเขา แต่อาตมาเอง พาพวกเราเอาเนื้อหาอันนี้แหละ ก็เป็นอย่างพวกเรา แต่ไม่เป็นโทษเป็นภัยต่อเขาต่อใครๆเลย

นี่เป็นลัจจะอย่างหนึ่งที่อาตมาไม่จำนน อาตมาไม่ยอมถอยไม่ยอมแพ้ ไม่ยอมหยุดพาพวกเราเดินไปในทางนี้ ถึงอย่างไรก็เอาอันนี้แหละ อย่างน้อยเราก็ได้ อาตมาเองไม่ขาดทุนเลย แม้จะเสีย

จะสละออกไปมากเท่าใดๆ พาพวกเราทำ เหน็ดเหนื่อยหนักหนา ก็ยังไม่ขาดทุน เพราะอาตมาเข้าใจด้วยปัญญาดีแล้วจริงๆว่า **“ขาดทุนของเราคือกำไรของเรา”** ที่ไม่ใช่เรื่องพูดเล่น แต่เป็นความจริงเรื่องจริง คนเป็นได้จริง อาตมาตั้งใจทำความจริงอันนี้และมีชีวิตอยู่เพื่อนำพาล้ำนี้ให้สังคม จะเหน็ดเหนื่อยหนักหนาก็บอกว่าขาดทุนนี้แหละกำไร ขาดทุนรู้อยู่แล้วมีแต่จ่ายกับจ่าย เสียกับเสีย สละกับสละ เสียสละเพื่อผู้อื่น ให้ผู้อื่นได้ ไม่ได้เปรียบ มีแต่เสียเปรียบ ไปวัดไปตวงไปชั่งยังงี้ก็เสียเปรียบ ชีวิตนี้ไม่คิดจะเอาเปรียบ ชีวิตนี้มีแต่เสียเปรียบ

และสาระที่ต้องเสียเปรียบให้คืออะไร คือ เราไม่ได้เสียรู้ เราเต็มใจเสียทุกอย่างที่รู้ว่าเราเสียให้ สาระที่ต้องเสีย คือกุศลที่เราให้ กุศลเราเอานั้นเราไม่ทำ เอาของใครก็พยายามละเว้น พยายามทำแต่ให้ทำแต่สิ่งที่เป็นบุญ รวมความว่าเป็นสิ่งที่ดีงาม บุญคือการชำระกิเลส คือสิ่งที่เราเสียเปรียบให้กับสังคมให้กับผู้อื่น บุญคือการชำระเอากิเลสออก บุญคือสิ่งที่เอาออก บุญไม่ใช่สิ่งที่คนจะได้มาให้ตน หรือมาเป็นของตน แต่จริงๆแล้ว**“บุญ”**เป็นการกำจัดออกจากตน ไม่ใช่ได้มาให้ตน **ผู้มีบุญคือผู้ลดตัวตน ที่สุดหมดตัวหมดตน ก็เป็นคนมีบุญสูงสุด** สูงสุดหมดตัวตนแล้วก็ไม่ต้องทำบุญอีกแล้ว ทำอะไรก็เป็นแต่กุศลเพื่อผู้อื่นแต่ถ่ายเดียว **กุศลล้นสุบล้นมหา** นั้นเอง อย่างไม่รู้ไม่มีบาปให้ทำแล้ว **ลัทธิปาปัสสะ อกรรมัง** เพราะหมดกิเลสที่ต้องชำระแล้ว หมดกิจจบบกิจที่จะต้องทำบุญกันสัมบูรณ์แล้ว

“บุญ”ที่เป็นปรมาตถสัจจะอย่างที่ว่านี้คนก็ไม่ค่อยจะรับ ไม่รับอาตมาก็จะยึดเยียด เสียแรงก็จะทำ เสียเวลาก็จะทำ เสียทุนรอนก็จะทำ เต็มใจเสีย เต็มใจสละ เต็มใจสร้าง เต็มใจผลิต แล้วเราก็ชวนมาช่วยกันผลิตช่วยกันสร้างสิ่งนี้ สิ่งที่เป็นกุศล คือสิ่งที่ควรได้ กุศลเป็นสิ่งไม่ควรได้ สำหรับบุญนั้น ถ้าใครชำระกิเลส หรือชำระอกุศลออกจากใจได้ ก็เป็นบุญ เอากิเลสหรืออกุศลจิตออก บาปก็ลด เอาสิ่งไม่ดีออกจากตนต่างหากคือบุญ **บุญคือไม่ใช่ที่ได้มาให้แก่ตนเองมากๆ**

เมื่อไปแปลคำว่า“บุญ” คือสิ่งที่ได้มาให้แก่ความอยาก ให้แก่การได้ คนเลยเข้าใจผิดกันไปหมด เลยไม่รู้ว่บุญคืออะไร บุญคือโลภลามก โลภยศ โลภามิส พอได้อามิสมาคือบุญ นี่คือความเพี้ยนไปจากสารลัจจะ เพี้ยนไปหมดเลย บุญต้องเป็นการละ การเอาออกไป แต่ทุกวันนี้ไปไหนไปทำบุญ ก็พากันไปเติมกิเลส มีแต่โลภ โกรธ หลงอามิส ไปไหน ไปวัด ไปทำไม ไปทำบุญ ก็ไปเติมกิเลส **เพราะเข้าใจ“บุญ”ผิดไปจากปรมาตลลัจจะ** ขออภัยถ้าพูดตรงเกินไป เพราะว่าผู้ที่จะทำก็เจตนาซื่อ ด้วยหลงว่าจะให้ได้สิ่งที่ดี แต่ที่แท้จริงเป็นการเติมกิเลส ก็ไม่ได้เป็นบุญ กิเลสมากขึ้นคือบาปให้ความโลภความอยากมันได้บ้เราผสมใจตนกิเลสมันก็โตขึ้นหนาขึ้น คือ ปุถุชน เติมความโลภความโกรธความหลงใส่ตนคือบาป

คนเราก็ต้องมีความเข้าใจให้ถูก“ลัจจะ”ที่แท้ เรียกว่าสัมมาทิฎฐิ จึงต้องเริ่มเรียนรู้กิเลสตนเอง เพื่อจัดการให้มันเล็กกลงๆหรือให้มันหมดไปจริงๆ **โดยตั้งกฎเกณฑ์เพื่อเรียนรู้การกำจัดกิเลส ไปตั้งแต่** **น้อยก่อน นั่นคือ ถือศีล นั่นคือตั้งกรอบที่จะจับกิเลส แล้วเรียนวิธีฆ่ากิเลสให้ได้ไปตามลำดับ**

กิเลสโลภโกรธหลงนี้ มันเป็นปฏิภาคกันและกันอยู่ ซึ่งธรรมชาติขั้นต้นก็ระนาบเดียว แต่ในแนวลึกไปอีกหน่อยมันไม่ใช่แล้ว มันซับซ้อนหลายตลบ มันมีอำนาจเสริมส่งกันด้วย ชัดกันด้วย ซึ่งซับซ้อนมาก มันกลับเป็นยิ่งยุแหย่ให้คนตะกละตะกรามโลภโมโหสัน แล้วก็พาลพาให้ความโกรธโตตามรุนแรงตามขึ้นไปอีก เมื่อความโลภมันมากเข้า ความโลภ ความโกรธ ความแค้นก็มากขึ้นตาม คนเราถ้าโลภไม่ได้ตั้งใจมันก็โกรธ มันคู่กัน พอโกรธก็พยายามแย่งคืน ถ้ายังไม่ได้ ก็จะแย่งรุนแรงขึ้น แรงแห่งความโลภก็สูงขึ้นตาม ถ้าไม่สามารถแย่งได้อีก ก็จะโกรธจัดมากขึ้นอีก ที่สุดไม่ฟังเสียงแล้วฆ่าตัวมันเสียเอาเมียมันมา อาตมาก็จะใช้สำนวนนี้บ่อย เพราะมันให้ความรู้ชัดแจ้งเลย คนปุถุชนทำอย่างนี้จริงๆ ยิ่งมีอำนาจบาตรใหญ่ทำลาย เอาตัวมันไปฆ่าแล้วเอาเมียมันมา โอ้...พุทธรธรรมาเสียลิกเลย เอาละ เอ้า..มีอะไรอีก

ถาม ตอบ

มีผู้ถาม คำว่า “พลีชีพ” ขอให้ท่านช่วยไขความกระจ่างด้วย

คำว่า พลีชีพ อาตมาตั้งใจจะไขความว่า แน่นอนคนสัมผัสคำว่า พลีชีพมันจะเข้าใจเพี้ยนไปได้ คนที่เข้าใจผิดๆ ว่า พลีชีพคือ จะต้องเสียสละตัวเอง ตาย พลีชีพหมายความว่า อย่างนั้น ต้องดูเด็ด พกระเบิดพุ่งเข้าใส่แล้วกดปุ่ม ตัวก็ต้องตายด้วย หรือว่าคาร์บอมบ์ ชับรถเข้าไปชน ชับเครื่องบินชนตึกเวิร์ลด์เทรด พลีชีพ ไม่ใช่ พลีชีพมีความหมายว่าเสียสละ เสียสละในชีวิต เช่น เสียรายได้ เสียเวลา เสียแรงงาน เสียประโยชน์อันควรได้ของตน เสียสละส่วนที่จะได้ของตนบ้างมากเท่าไรก็ยัง เสียสละเท่านั้น ไม่ใช่ไปยุแหย่ให้ไปฆ่ากัน โดยเฉพาะฆ่าตัวเอง อันนี้ขอสงวน ขออธิบายชัดเจนว่า โสลกอันนี้ไม่ได้หมายความว่าให้ไปพลีชีพอย่างนั้น **มีหมู่ที่ดื่บพลีชีพเลย** เพราะฉะนั้นคำว่า พลีชีพนี้ไม่ได้หมายความว่าไปทำร้ายศัตรูไปพลีชีพโดยตัวเองตายด้วย ไม่ใช่ ไม่เอา ไม่ทำรุนแรงของเราสันติ อหิงสา อโหสิจริงๆ ถึงขั้นอภัย หมายความว่าไม่ถือสา แม้เขาจะทำร้ายเรา เราก็อภัย เพราะฉะนั้นไม่ต้องไปออกกฎหมาย ไปออกรัฐธรรมนูญ มาอภัยโทษ เพราะจิตใจของเราอภัยอยู่แล้ว อโหสิอยู่แล้ว แต่กบิรินทร์เมืองก็ไปตามกบิรินทร์เมือง อย่าให้กบิรินทร์เมืองนั้นซึ่งมีคนที่เลว รุนแรง ยึดมัน

ถือนั่น ไม่ใช่ระบบของกฎหมาย ไม่ใช่ระบบของวินัย ไม่ใช่ระบบของศีล ศีลอาณานิระดับบังคับ ก็
ต้องใช้อยู่บ้าง วินัยนี้เป็นศีลอาณานิ ใช้บังคับ ใครทำผิดมีบทลงโทษ ส่วนศีลที่เป็นศีลอนุสาสนี เป็นศีล
บัญญัติเป็นคำสอน ใครเห็นดีก็ปฏิบัติ ใครไม่เห็นดีก็เลิกไป ไม่ต้องเอา ไม่ต้องไปใช้

เพราะฉะนั้น คำว่า พลีชีพ มีความหมายว่าเราต้องเสียสละ เสียสละแรงงาน หรือว่า
เหน็ดเหนื่อย ลำบาก ทุนรอนต่างๆ เงินทองข้าวของบางอย่างที่เสียได้สละได้ ไปช่วยงานกันไปช่วยใน
สิ่งที่คนจะไปรวมพลรวมพรรค รวมหมู่ เพราะฉะนั้นในระบบของโลกทุกวันนี้ที่เป็นประชาธิปไตยนี้
จึงต้องการมวลที่จะต้องออกไปทำ ออกไปช่วยกัน มันมีความลึกซึ้งอยู่มาก อาตมาพาพวกเราทำ มัน
มีความซับซ้อน ลึกซึ้งอยู่ แล้วก็ทำอย่างควร คนก็เห็นว่าโศกทำอะไรต่ออะไรอยู่ ตอนนี้อยู่ไม่ไป
ช่วยหรือ ขอยืนยันว่าโศกช่วยอยู่อย่างยิ่ง แต่เป็นการช่วยที่มีนัยสำคัญที่ควรช่วยต่างจากเดิมไป

ขณะนี้คนรู้แล้วว่ากองทัพธรรมคือสัญลักษณ์ของธรรมะ อาตมาก็ช่วยในเชิงธรรมะ อันมี
พฤติภาวะหลากหลายลึกลับซับซ้อน แม้แต่ลึกลับจะย้อนสภาพ คนที่มีปัญญาจะฟังเข้าใจ เพราะฉะนั้น
อาตมาจึงจำเป็นจะต้องรักษาธรรมไม่ให้เสียธรรม อาตมาบอกได้เพียงว่าอาตมาไม่ได้ดูตายเลย อาตมา
ช่วยอยู่ตลอดเวลา ใครจะเข้าใจยังไงอาตมาก็ไม่เป็นปัญหาหรือ อาตมาก็เปิดเผยได้ประมาณนี้

เหตุการณ์ปัจจุบันนี้มีการออกไปชุมนุมกันตั้งมากหมื่นมากกลุ่ม ทำไมกองทัพธรรมไม่ออกไป
ร่วมอย่างเคย ขอยืนยันว่าดูเหมือนไม่ร่วม แต่แท้จริงเราอยู่ตลอดเวลาแต่มีนัยสำคัญที่บอกไม่ได้
เอาเป็นว่ากองทัพธรรมสนับสนุนว่าจงไปช่วยกัน เพราะในลักษณะประชาธิปไตยนั้น ประชาชนเป็นใหญ่
ถ้าประชาชนออกมาเยอะพอ อาตมาว่า งานนี้สำเร็จผลแน่ ถ้าเป็นอย่างที่อาตมาเขียนไว้ในกวีที่ว่า
ออกมาทุกซอกทั่วถิ่นแดนไทยเลย ออกมาแสดงตนเป็นคะเนนเสียงแห่งความเป็นอธิปไตยของ
ประชาชนตัวจริง หนึ่งคนหนึ่งเสียง ออกมาปรากฏตัวจริงเลย จึงจะป็นประชาธิปไตยตัวแท้ขั้นที่หนึ่ง
ไม่ใช่ประชาธิปไตยขั้นสอง ขั้นสามเลย ประชาชนคนสดๆตัวจริง หนึ่งคนหนึ่งเสียงออกมา ล้านคน
ล้านคะเนน ออกมายืนยันเลย ออกมา
สงบ ไม่มีอาวุธ ไม่ก่อความวุ่นวาย ไม่ทำ
ผิดกฎหมาย ทำอะไรที่ไม่ผิดกฎหมายมา
แสดงออกได้ เรามีสิทธิแสดง ถ้าเข้าใจ
กฎหมาย ไม่อย่างนั้นก็ปรึกษาหารือผู้รู้
แสดงออกได้แค่ไหน แสดงเต็มที่เลย
มันมีช่องทางของนิติรัฐ นิติธรรมอยู่
ออกมาแสดงการประท้วงนี้แหละ คือ
ประชาธิปไตย ประชาธิปไตยคืออะไร
คือออกมาประท้วง อาตมาอธิบายตอน
ไปชุมนุม พูดจนปากเปื่อยปากแฉะ
ประท้วงอย่างสงบเรียบร้อยตามกฎหมาย
ไม่มีอาวุธ อย่างสงบสันติ (Neo-
Protest)จริงๆ

= บทสรุป =
ส่งสัญญาณมาจากชาวกองทัพธรรม
มีหมู่ฝูงที่ดี รับพลีชีพ
อย่างเอาจริงเป็นไทยเดย เด้อยายอยู่เลย
หรือคิดแบบเก่าๆ
พูดไปสองไพเบี้ย นิ่งเสียตำลึงทอง
ไม่ใช่แล้ว
เพราะถ้าเอาแต่เป็นไทยเดย
นิ่ง! นิ่ง! เสียประเทศไทยแน่

เพช...เบื้องลึกเบื้องหลัง

ทaborมพลิงกลุ่มชาติพันธุ์และชนเผ่าพื้นเมือง
น้อมใจถวายพระพรพ่อหลวงของแผ่นดิน
เนื่องในอันดิตรมงคล

ระหว่างวันที่ ๕-๖ พฤษภาคม ๒๕๖๖

ที่ลานพระบรมรูปทรงม้า กรุงเทพมหานคร

“จนบัดนี้พระองค์ท่านทรงพระประชวร
เสด็จไปหาพวกเขาไม่ได้
เขาจึงต้องการมาหาพระองค์ท่าน
มาให้ท่านทรงรับรู้ถึงความเคารพสูงสุด
ความจงรักภักดีไม่เสื่อมคลาย
และความกตัญญูอย่างลึกซึ้ง
ที่พวกเขา มีต่อพ่อหลวงของแผ่นดิน
อย่างน่าประทับใจ”

ภาพชาวเขาหญิงชายหลากหลาย

วัย ตั้งแต่เด็กเล็กๆอายุ ๕-๖ ขวบ จนถึงผู้ สูงวัยสูงสุดอายุ ๑๐๖ ปี ที่แต่งกายด้วย ชุดประจำเผ่าเต็มยศสีสันสดใส ปักไหมด้วย ลวดลายแปลกตา มีเครื่องประดับทั้งภูใหม่ ลูกปัด เหริยญโลหะ และเงินรูปพรรณนาวาวับ งดงามจับตาจับใจด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส มาเข้าแถวโบกธงสีเหลืองสดใสที่ประดับ พระปรมาภิไธยย่อ “ภปร” ในพิธีถวาย พระพรพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ใน วโรกาสวันฉัตรมงคล ท่ามกลางสายลมแรง และสายฝนที่กระหน่ำลงมาค่อนข้างหนัก เป็น ภาพที่น่าประทับใจยิ่งนัก จนหนังสือพิมพ์ บางกอกโพสต์ ขึ้นหน้าหนึ่งเป็นภาพใหญ่ นำ เลียดายที่สื่อภาษาไทยทั้งทีวีและหนังสือพิมพ์ จำนวนน้อยนิด นำเสนอเป็นแค่ข่าวเล็กๆ ส่วนใหญ่ไม่กล้ามาทำข่าวด้วยซ้ำ แต่มันคง เป็นส่วนหนึ่งที่บ่งบอกว่า สังคมการเมืองขณะนี้ เป็นยุคประชาธิปไตย หรือยุคธนาธิปไตยกำลังเบ่งบานกันแน่

เบื้องลึกเบื้องหลังของที่มาแห่งภาพนี้เกิดจากความจงรักภักดี ความมกตัญญูรู้คุณจากใจจริงที่ชาวเขาทุกคนทุกเผ่ามีต่อพระเจ้าอยู่หัว ผู้ทรงไว้ซึ่งพระมหากรุณาธิคุณ ต่อพสกนิกรและผู้เข้ามาอาศัยพระ บรมโพธิสมภารทุกเหล่าทุกชนชั้น อย่างต่อเนื่องยาวนานตลอดมานั้นเอง บนเวทีเล็กๆหน้าพระบรมสาทิสลักษณ์อันสง่างามของพระบาทสมเด็จพระ เจ้าอยู่หัว ที่เจ้าหน้าที่ของกรุงเทพมหานครได้มาช่วยติดตั้งให้ใน บริเวณลานพระบรมรูปทรงม้า ตัวแทนชาวเขาทุกเผ่าเปิดใจพูดถึง ความรู้สึกที่เขามีต่อพระองค์ท่านอย่างซื่อบริสุทธิ์ ตามที่เขาได้รับซบทรบด้วยตนเองบ้างในโอกาสที่ พระเจ้าอยู่หัวและพระราชวงศ์เสด็จเยี่ยมเยียนใต้ตามทุกข์สุข และทรงสอนให้พวกเขาพัฒนาวิถีชีวิต เศรษฐกิจพอเพียง จนสามารถพึ่งตนเองได้อย่างมีความสุขจนตราบเท่าทุกวันนี้

บ้างก็รับทราบจากพ่อแม่ปู่ย่าตายายของตนว่า พระองค์ท่านเสด็จไปโปรดพวกเขาอย่างไร ทรงห่มเทพระวิริยะอุตสาหะทั้งกำลังพระวรกาย พระราชทรัพย์ และพระปรีชาญาณช่วยพวกเขา ตลอดสี่ห้าทศวรรษที่ผ่านมาอย่างไร **จนบัดนี้พระองค์ท่านทรงพระประชวร เสด็จไปหาพวกเขาไม่ได้ เขาจึงต้องการมาหาพระองค์ท่าน มาให้ท่านทรงรับรู้ถึงความเคารพสูงสุด ความจงรักภักดีไม่เสื่อม คลาย และความมกตัญญูอย่างลึกซึ้งที่พวกเขามีต่อพ่อหลวงของแผ่นดินอย่างน่าประทับใจ**

คุณหญิง ผู้ประสานงานของกลุ่มชาติพันธุ์
กล่าวว่า เรามากรุงเทพฯ เพื่อถวายพระพรพระเจ้าอยู่หัว เพราะเรารักพระองค์ท่าน ใครที่รักพระองค์เช่นกันขอให้มาร่วมแสดงความจงรักภักดีต่อพระองค์ท่านด้วยการกระทำ ไม่ใช่แค่เพียงปากพูด

ตัวแทนชาติพันธุ์คนหนึ่งกล่าวว่า งานนี้ไม่ได้เกิดจากคำสั่งของใคร แต่เกิดจากเครือข่ายชาวชาติพันธุ์ที่ประสานงานโยงใยกันทางสื่อต่างๆ ทั้งโทรศัพท์ อีเมล และเฟซบุ๊ก เป็นต้น พวกเขาเห็นพ้องกันว่าในยุคที่พระเจ้าอยู่หัวยังทรงหนุ่มแน่นแข็งแรงมีพระพลานามัยสมบูรณ์พระองค์ท่านเสด็จไปช่วยเหลือพวกเขาเสมอ โดยมีได้ทรงคำนึงถึงอันตรายหรือความยากลำบากส่วนพระองค์เลย มาบัดนี้พระองค์ท่านทรงพระประชวร แม้พวกเขาจะทำพิธีถวายพระพรตามความเชื่อของพวกเขาในหมู่บ้านเป็นประจำอยู่แล้ว แต่ก็รู้สึกว่าได้แสดงความกตัญญูและความจงรักภักดีอย่างยิ่งใหญ่เท่าที่พวกเขาเป็นอยู่จริงๆ

เขาอยากเข้ามาทำพิธีใกล้ๆ พระองค์ท่านให้มากที่สุด ให้ภาพและเสียงการถวายพระพรของเขาแพร่ไปอย่างกว้างขวางที่สุด

งานใหญ่ระดับนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้เลย ถ้าไม่มีผู้ร่วมมือสนับสนุนการกระทำที่ดั่งงามของชาวชาติพันธุ์โดยไม่หวังสิ่งตอบแทนใดๆ รวมทั้ง**ชาวโศก**ที่ไม่ได้มีส่วนได้เสียอะไรในกิจกรรมนี้ ก็ยินดีเต็มใจทุ่มเทเสียสละทั้งแรงกาย แรงทรัพย์ แรงใจ แรงปัญญา เพื่อให้พี่น้องชาวชาติพันธุ์มีโอกาสเข้ามา

ถวายพระพรพ่อหลวงของแผ่นดินเป็นครั้งที่ ๒ เพราะเรามีศัลยกรรมว่า **“ชาวโศกเพื่อมวลมนุษยชาติ”** แม้จะต้องพบกับปัญหาอุปสรรคมากมาย ก็ไม่ท้อถอย

ปัญหาใหญ่ที่เจอในงานนี้คือ **มีหลายฝ่ายระแวงว่าเราจะมาแอบแฝงมาชุมนุมเพื่อทำงานการเมือง จึงไม่ยอมให้เราตั้งเต็นท์ใหญ่ขนาดยักษ์ในที่ที่ตกลงกันได้** คือตอนแรกเราส่งเอกสารมาขอใช้สถานที่ เราบอกเลยว่า เราไม่มีการ์ดมีแต่จิตอาสาที่มาช่วยงาน เขาก็อนุมัติให้จัดที่ลานพระบรมรูปทรงม้า เราก็เตรียมเต็นท์ใหญ่ไปเต็มพิกัด แต่เขาก็เปลี่ยนใจขอให้เราเข้าไปจัดที่สวนอัมพรหรือสนามเสือป่าที่อยู่สองฝั่งของพระบรมรูป

ทรงม้า สวนอัมพรสถานที่แคบเกินไป เราจึงเลือกที่จะจัดที่สนามเสือป่า พอวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๖ จะมีการเตรียมสถานที่ จะลงเต็นท์ใหญ่ในจุดต่างๆตามที่เจ้าหน้าที่ได้มาชี้จุดไว้ให้ พอเริ่มลงเต็นท์ใหญ่ไปได้ส่วนหนึ่ง เจ้าหน้าที่บางคนก็มาห้ามไม่ให้กาง ให้หรือเต็นท์ออก ทางเราต้องคอยเจรจากับเขา แต่ก็ไม่ค่อยมีข้อสรุป จนสุดท้าย ในตอนเย็นเขาก็ให้เราออกมาจากสนามเสือป่า

ในที่สุดก็มาอยู่ที่ข้างลานพระบรมรูปฯ หน้าสนามเสือป่า ในฐานะผู้ปฏิบัติธรรม เราเข้าใจดีว่าจะไปโทษเขาฝ่ายเดียวไม่ได้ เป็นเพราะเขาเห็นเราทำงานการเมืองมาอย่างต่อเนื่อง ประกอบกับสื่ออื่นๆกระจายข่าวว่า เราเชื่อมโยงกับกลุ่มทางการเมืองที่จะมาชุมนุมประท้วงรัฐบาลกันในช่วงนี้หลายกลุ่ม เช่น **กลุ่มคุณไชยวัฒน์ ลินสุวงศ์** ที่มาจากลำตะคอง โดยที่เราไม่รู้เรื่องด้วย ทำให้ทางตำรวจและเจ้าหน้าที่บางส่วนเข้าใจว่า เรามีวัตถุประสงค์แอบแฝงทางการเมือง จึงไม่ยอมให้กางเต็นท์ ส่งผลให้

ชาวชาติพันธุ์ต้องออกมาอนบนบนทางทำริมถนนอย่างน่าสงสาร ฝ่ายโรงครัวที่จะเตรียมตั้งครัวทำอาหารก็ทำไม่ได้ การเตรียมต่อน้ำต่อไฟก็ทำไม่ได้ ทาง FMTV ต้องเตรียมเวที เตรียมการที่จะถ่ายทอดสดก็ทำไม่ได้ การเตรียมสร้างห้องน้ำชั่วคราวก็ทำไม่ได้ และฝ่ายอื่นๆทุกฝ่ายต้องชะงักจะเตรียมการอะไรก็ไม่ได้

คุณแซมดิน ผู้ประสานงานชาวอโศก

กล่าวว่า

“งานนี้ที่จริงเราทำกันอย่างซื่อๆ เมื่อกลุ่มชนเผ่าเขาต้องการมาแสดงความกตัญญูต่อในหลวง เราก็ให้ความร่วมมือในการสนับสนุน เราไม่มีเรื่องอื่นแฝง แต่เขาส่งตำรวจมาเฝ้าเราอยู่ตลอดเวลา เพราะสังคมอยู่ในช่วงที่ต้องเฝ้าระวังเหตุร้ายแรง”

ตอนเช้าของวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๖

กลุ่มชาติพันธุ์และชนเผ่าพื้นเมืองแต่ละกลุ่มแต่ละเผ่าก็ทยอยกันมาเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เริ่มมีปัญหาเรื่องห้องน้ำ ที่พัก ส่วนเรื่องอาหารเราก็แก้ปัญหาด้วยการทำอาหารจากพุทธสถานสันติโคกส่งมา หลังจากที่ไม่สามารถตั้งโรงครัวได้ ตอนเช้าเขาให้เข้าไปใช้สถานที่รับประทานอาหารในสนามเสือป่าได้ แต่พอช่วงสายเขาปิดประตูไม่ให้คนเข้าไปในสนามเสือป่า ทำให้คนข้างในออกมาไม่ได้ คนข้างนอกก็เข้าไปไม่ได้ ไม่รู้ว่าจะให้ชาวชาติพันธุ์

ไปอยู่ที่ไหน สุดท้ายต้องตัดสินใจทางเต็นท์เล็กริมทางเท้า พอให้มีร่มเงากันแดดกันฝนยามกินข้าวและพักผ่อนนอนหลับบ้าง แต่ไม่เพียงพอ กับจำนวนผู้คนที่มากันมากมายหลายพัน

ประมาณบ่ายสามโมง หลังจากที่เราต้องรื้อเต็นท์ใหญ่ที่สนามเสือป่า เพราะคุณดิษร วัชรไทย์ เป็นผู้มาบอกระงับการใช้สถานที่ด้วยตนเอง พ่อครูและปัจฉาสมณะก็ไปเยี่ยมให้กำลังใจคณะทำงาน และร่วมประชุมในตอนเย็น ก่อนปิดประชุม พ่อครูให้อิโวกา ซึ่งพ่อสรุปได้ว่า ประสบการณ์อย่างนี้ ทำให้เราได้ฝึกอ่านจิตและได้ทำงาน มันเป็นประสบการณ์ที่ใครเขียนใจทยี่ไม่ได้ ใครออกแบบใจทยี่ไม่ได้ พระเจ้าท่านตัดสิทธิ์หมดเลย ไม่ให้ใครออกข้อสอบ ไม่มีใครล่วงรู้ได้ เปิดซองข้อสอบก่อนไม่ได้ เป็นการฝึกว่า จะทำ

อย่างไรกับปัญหาเฉพาะหน้าให้ดีที่สุด ถ้าคนใจร้อนมีกิเลสก็จะตัดสินใจอย่างหนึ่ง แต่ถ้าคนที่ไม่มิกิเลสไม่วู่วามก็จะตัดสินใจออกมามี ทุกปัญหาที่เราเผชิญ เรามีใจทยี่ยากๆ ไม่ต้องไปฮึดฮัดหรอก ทำใจเย็นๆ สบายๆ แล้วก็ค่อยๆทำไป จะเห็นได้ว่าเราได้เจอใจทยี่ตลอดเวลา แล้วสิ่งที่เราได้คือ ๑. เราได้ธรรมะ ได้พบกับ“บรมภิมหาอนิจจัง” ๒. เราก็มีหวัคคิดฉลาดทำ เหมือนร้ายแต่ไปรอด ๓. เหนื่อยแต่ได้

สมรรถนะ ต้องทำให้เร็วให้ทัน มันจะบังคับให้เราได้สมรรถนะ เราจะเจริญทุกๆด้าน ทั้งทักษะการทำงานและการพัฒนาจิตวิญญาณ เพราะเราต้องอ่านสั่งกัปปะตลอดเวลาเพื่อควบคุมวาจา กัมมันตะ อาชีวะ ทำให้เรายิ่งเจริญ ถ้าเราสามารถจะอ่านทัน กำจัดกิเลสไม่ให้นำร่วมปรุงด้วย ก็ไปรอดไปได้ด้วยดีทุกทีแหละ ยุคนี้เราทำงานที่เป็นเรื่องไวต่อความรู้สึกมาก เพราะเราไม่ได้ทำอยู่ในบ้านเรานะ เรามาออกมาทำ

กลางสังคมเมือง ที่มีทุกเหตุปัจจัยแฝงเงื้อมองอยู่ตรงนี้หมดเลย ไม่ใช่เรื่องเล่น ทั้งเรื่องจริงเรื่องเท็จ ทำอย่างไรเราจึงจะแสดงความจริงให้ชัดว่าเราไม่มีเรื่องแฝง แม้เขาไม่เชื่อ เราก็ทำของเราให้บริสุทธิ์สะอาดก็แล้วกัน รับรองว่าทุกอย่างเข้าแผนพระเจ้าหมด

นับว่าไอวาทพ่อกฐช่วยเตือนสติพวกเราให้คลายความอึดอัดขัดเคือง และทำงานอย่างมีความสุข

งานนี้ ทางฝ่าย กทม.ให้ความร่วมมือดีมาก ส่งเจ้าหน้าที่มาติดตั้งพระบรมสาทิสลักษณ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในกรอบขนาดใหญ่สง่างาม มีโต๊ะหมู่บูชาพานพุ่ม และเวทีเล็กๆ ระบาย้อยที่หน้ารั้วสนามเสือป่า ตอนแรกไม่คิดจะใช้ที่ตรงนี้เป็นเวทีการแสดง จะใช้เป็นเพียงที่เปิดงาน แล้วจะตั้งเวทีตั้งเต็นท์ที่อื่น เมื่อตั้งเต็นท์ไม่ได้ ก็ต้องใช้ที่นี้เป็นเวทีไปโดยปริยาย ต้องขอบคุณเหตุการณ์

เลยว่ ทำให้เราได้เวทีที่มีฉากหลังสวยงามที่สุด คงไม่มีใครคิดจะเอาพระบรมสาทิสลักษณ์มาเป็นฉากหลังเวทีที่สวยงามมาก เจ้าหน้าที่เขามาจัดทำให้อย่างรวดเร็วน่าประทับใจ

ตอนเย็น มีรายการถ่ายทอดสดการเสวนาของพี่น้องชนเผ่าฯ และมีการแสดงของชนเผ่าต่างๆ ในการเสวนาตัวแทนชนเผ่าได้เปิดใจพูดอย่างซื่อบริสุทธิ์ เพราะไม่อยากให้นักการเมืองและเจ้าหน้าที่เข้าใจพวกเขาผิดๆว่ามีเรื่องอื่นแอบแฝง

คุณชุตินา มาลัยกู๋ หรือหมี่จู๋ กล่าวว่า

“พวกเรามาด้วยใจอยากถวายพระพรในหลวงไม่เกี่ยวเรื่องการเมืองเลย แต่ชาวกทม.ไม่ต้อนรับ ก่อนจะมาก็ได้รับรู้ว่าจะให้ใช้สถานที่ที่สนามเสือป่า แต่พอมาถึงก็บอกว่าไม่ให้ใช้แล้ว เราจึงจำเป็นต้องอยู่ที่ลานพระบรมรูปฯนี้แหละ”

เตาะแม กระเหรี่ยงภาคตะวันตก บอกว่า “เรามีจิตอาสาที่จะมากันมาก ไม่ว่าจะเป็นผู้ใหญ่หรือเด็กก็มา โดยไม่มีวัตถุประสงค์อื่น นอกจากมาถวายพระพรในหลวง ไม่มีเรื่องการเมืองแต่อย่างใด”

ชนเผ่าม้ง บอกว่า ในหลวงเคยเสด็จไปให้พวกชนเผ่าฯรักษาต้นน้ำ การคมนาคมถนนหนทาง การเกษตรกรรม

ที่ได้ส่งเสริมให้ชาวชนเผ่าได้ทำเป็นอาชีพ ปศุสัตว์ด้วย ชาวมังมาเป็นพันคนเลย มาจากแม่สอด จ.ตาก อาชีพปลูกข้าวโพด ปลูกข้าว ปลูกผัก ค้าขาย ส่วนใหญ่ไม่เคยมากม. ได้มาก็ดีใจที่ได้ถวายพระพร ให้ในหลวงอายุยืนนาน ก่อนนี้พ่อหลวงไปเยี่ยมเราได้ แต่ตอนนี้พ่อหลวงไปเยี่ยมเราไม่ได้ เราก็ต้อง มาหาท่าน มาถวายพระพรให้พระองค์หายประชวรเร็วๆ และอยู่กับพวกเราไปนานแสนนาน

อาซา จาก จ.ตาก “เรามาถวายพระพร ไม่ได้มาเรื่องอื่น ขอให้พระองค์หายประชวร ให้อายุยืนนาน ทำให้ชาวบ้านมีความสุขตลอดไป”

ชาวมอญ ในฐานะชาติพันธุ์ทางภาคกลาง มาได้สะดวก ต่างจากชนเผ่าที่มาจากดอยมาลำบากกว่า กล่าวว่ “เราในฐานะที่อยู่ใกล้ถึงต้องออกมาถวายพระพรในหลวงให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เพราะสถาบันพระมหากษัตริย์มีพระเมตตาต่อชาวมอญที่อพยพมาอยู่ไทย ตั้งแต่สมัยอยุธยาเรื่อยมาจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์แล้ว ขอให้พระองค์มีพระชนมายุยืนนาน”

เผ่ามูเซอมีมูเซอเหลือง มูเซอแดง มูเซอดำ รวมเรียกว่า**ชนเผ่าละฮู** บอกว่า พวกเราส่วนใหญ่ทำเกษตรกรรม อยู่อย่างพอเพียงตามที่ในหลวงตรัสที่มางานนี้มีเป้าหมายอย่างเดียวกันคือ มาเพื่อถวายพระพรพ่อหลวง

ชนเผ่ากระเหรี่ยงจากหมู่บ้านฤาษี บางคนรับประทานอาหารเช้าด้วย บางคนก็จะกินสัตว์เล็ก เช่น

ปลาหรือไก่ บางคนพูดภาษาไทยไม่ได้หรือพูดได้นิดหน่อย แต่ด้วยใจอยากถวายพระพร พ่อหลวงจึงพากันลงมาจากดอย เขาเล่าว่า มีสถานื่อนามัยพระราชทาน ทำให้เวลามีคนเจ็บป่วยก็มารักษาได้สะดวก มีถนนไปถึงหมู่บ้าน

ในงานนี้ ทุกคนแต่งกายด้วยชุดประจำเผ่าของตนเต็มยศ เสื้อผ้าที่ใส่มาก็ทำเอง เขาบอกมันทำยาก บางตัวใช้เวลาทำนานถึง ๓ เดือนเลยทีเดียว แม้ชุดของเขาไม่เหมาะกับอากาศร้อนจัดในเมือง แต่พวกเขา ก็แจ่มใสสดชื่นด้วยน้ำใจไม่ตรีจากชาวชนเผ่าต่างๆ ที่ได้มีโอกาสพบปะสังสรรค์ พี่น้องที่มาพบกันอย่างผู้มีใจเดียวกัน ว่ามาเพื่อพ่อหลวง และได้แสดงมรดกทางวัฒนธรรมที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง ด้วยการแสดงต่างๆของแต่ละเผ่า การแสดงดนตรีที่ประกอบด้วยเครื่องดนตรีพื้นเมืองแปลกๆ หลากหลายที่หาชมได้ยาก มี

การเดินรำชนเผ่าประกอบดนตรี
แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมอัน
ดีงาม เช่น การแสดงการเดิน
“จะคี” ของมูเซอ ซึ่งปกติจะ
เต้นในงานขึ้นปีใหม่ และอวยพร
แขกผู้มาเยือน การแสดงลิเก
ของเด็กน้อยชาวกะเหรี่ยงสาม
คนพี่น้อง การรำตงของหมู่บ้าน
ต่างๆ เป็นต้น

นอกจากนี้ แต่ละ
ชนเผ่าก็เตรียมเครื่องสักการะ
ในพิธีสืบพระชะตา ซึ่งต่างก็มีอัตลักษณ์ที่
แตกต่างกัน มีทั้งบายศรีที่ตกแต่งด้วย
ดอกไม้สวยงาม พานทอง รูปเทียน
หมูเห็ดเบ็ดไก่ บางกลุ่มเตรียมข้าวของที่
ทำเองมาถวายพระองค์ท่านด้วย เช่น
กระเป่าผ้าที่ปักอย่างสวยงาม เชือกผูกข้อมือ
 เป็นต้น

คนผ่านไปผ่านมาที่ลานพระรูปฯ
พอเห็นว่ามีคนแต่งกายแปลกๆก็มาสอบถาม
บางคนก็มาขอถ่ายรูปด้วย

ปกติกฎหมายจะไม่ให้ชาว
ชนเผ่าที่ไม่มีบัตรประชาชนออกนอกพื้นที่
แต่ว่าในครั้งนี่มีการขอเป็นพิเศษให้ชาว
ชนเผ่ามาถวายพระพรในหลวงในกทม.ได้

เช้าวันที่ ๕ พฤษภาคม วันจักรมงคล

เริ่มมีพิธีกรรมตั้งแต่เช้า ที่เวทีเล็กๆที่มีพระบรมสาทิสลักษณ์ตั้งเด่นเป็นสง่า เวทีนี้หันหลังให้สนามเสือป่า หันหน้ามาทางพระบรมรูปทรงม้า ชาวชาติพันธุ์จึงนั่งทำพิธีกันที่ถนนหน้าเวที และในเวลา ๐๙.๐๙ น. เริ่มทำพิธีสืบพระชะตาทั้งลมทั้งฝนก็กระหน่ำลง

มาค่อนข้างหนัก ทำเอาทุกชาติพันธุ์ในพิธีได้อาบน้ำฝนกันอย่างชุ่มฉ่ำ พวกเขาบอกว่าถ้าทำพิธีแล้วฝนตก แปลว่า พิธีได้ผล ส่วนพวกเราที่ไปตั้งโต๊ะแจกอาหารก็ต้องหาผ้าพลาสติกมาคลุมทั้งของทั้งคน และต้องยึดยุดผ้าพลาสติกกับสายลมแรงจนเมื่อเย็นไปตามๆกันแต่ที่น่าเห็นใจกว่าคือชาวชาติพันธุ์

เพราะต้องอยู่ในชุดนั้นทั้งวัน ตั้งแต่เปียกโชกจนแห้งไปเอง ทราบภายหลังว่ากลับไปป่วยเป็นหวัดอย่างหนักต้องเข้าโรงพยาบาลกันหลายคนทีเดียว

ประมาณ ๑๐.๐๐ น. ฝนก็หยุดตก พี่น้องชาวชาติพันธุ์ ยังปักหลักอยู่ไม่ถอยไม่ไปไหน งานนี้มี**กะเหรี่ยงคอยาว** จากแม่ฮ่องสอนมาร่วมด้วย ๒ คน ก็เลยถูกรุมขอถ่ายรูปรด้วยจนแทบจะไม่ มีเวลากินข้าวทำให้ล้มป่วยไปคนหนึ่ง งานนี้ชาวอโศกมีการ**ตั้ง**

โรงบุญมังสวิรัต ซึ่งก็มีชาวพันธุ์มิตร กลุ่มต่างๆ และญาติธรรมที่มาช่วย ออกร้านแจกอาหารประมาณ ๒๐ เจ้า และมีโรงครัวกลางที่ตั้งครัวทำอาหารที่ริมถนนนั่นเอง ซึ่งแจกกันตั้งแต่เช้า พอสายกลุ่มต่างๆจึงนำอาหารที่ทำเสร็จแล้ว มาแจกตามโต๊ะที่จัดเตรียมไว้ มีป้ายชื่อติดให้เรียบร้อย อาหารมากมายหลายอย่าง ทำให้ชาวชาติพันธุ์มีความสุขในการรับประทานอาหาร ทางโรงครัวกลางยังคงทำอาหารเลี้ยงจนถึงตอนเย็น

ตอนบ่าย มีการเสวนา **“พระมหากษัตริย์คุณของพ่อหลวงที่มีต่อชนเผ่าพื้นเมือง”** และมีการแสดงของชนเผ่าต่างๆ

๑๕.๐๐ น. **พ่อครู**ไปเยี่ยมคณะทำงานที่ลานพระบรมรูปฯ พ่อครูกล่าวว่า ...มันเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนมากเลยว่า แม้คนละพิธีกรรมคนละความเชื่อถือก็ช่วยเหลือเกื้อกูลกันได้ อโศกก็เป็นหนึ่งในพวกแตกเผ่า ดันผ่ามาอยู่ในพวกที่มารวมกัน ยังไม่มีองค์กรอื่นกลุ่มอื่นมาเลยนะ **มีแต่พวกชาวชาติพันธุ์ ๔๐ เผ่า และอีกอีกหนึ่งเผ่าคือเผ่าอโศก** พุดเล่นๆแต่มันเป็นจริงนะ ชาวเขาก็บ่นเหมือนกันว่า ทำไมชาวกรุงเทพฯไม่มา ที่พวกเขาอยู่บนดอย ยังขึ้นดอยไปดูได้เลย แต่ที่ชาวเขามาให้ดูถึงกรุงเทพฯแล้วทำไมไม่มา ไปเดินในห้างเขาก็ไม่สนใจ มันเป็นภาวะที่แปลกจังเลย มันขัดแย้งในความควรไม่ควร ตอนไปเปิดตัวที่ห้าง ไปเดินให้ดูด้วย เขาก็ไม่ค่อยสนใจ นี่กว่าจะมีคนมามุงดูบ้างก็

เปล่า มีแต่พวกชนเผ่าเต็นท์กันเอง ดูกันเอง แปลกที่สุด สังคมเฉยเมย จิตวิญญาณตก ภาวไม่ยุ่งกับใคร **มันดูเป็นสังคมพิกลพิการ ซอบกล....**

๑๙.๓๙ น. มีพิธีจุดเทียนชัยถวายพระพรในหลวง ที่ลานพระบรมรูปฯ ชาวชาติพันธุ์ทุกคนทุกเผ่าตั้งใจทำพิธีทุกชั้นตอน อย่างเรียบร้อย ราบรื่น และโชคดีที่ฝนไม่ตก

รุ่งขึ้น วันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ทุกคนเตรียมเดินทางกลับ จาก การสังเกตก่อนหน้านี้ว่าชาวชาติพันธุ์ชอบและอยากได้ธงสีเหลือง ที่ประดับพระปรมาภิไธยที่ใช้ในพิธี ครั้งนี้ ที่ประชุมชาวอโศกก็อนุมัติให้เขาสามารถเอากลับบ้านได้ รวมทั้งผ้าพลาสติกที่ปูพื้น เพื่อให้เขา เอาไปใช้งานในการเดินทางได้ด้วย ทำให้พวกเขายินดีมาก

ด้านอาหาร ก่อนงานสองวันชาวอโศกที่เชียงใหม่ช่วยกันทำอาหาร สองพันชุดไปส่งให้ ชาวชาติพันธุ์ที่กำลังรอขึ้นรถไฟ ขณะที่ชาวอโศกจากบ้านราช จ.อุบลฯ และทุกศูนย์ทั่วประเทศต่าง พร้อมใจเดินทางมารวมกันที่ **สันตอโศกและปฐมอโศกฯ** เพื่อเตรียมทำทั้งข้าวและก๋วยเตี๋ยวไปส่งให้ผู้ที่ เดินทางมาถึงลานพระรูปตั้งแต่เช้าของวันที่ ๔ พฤษภาคมแล้ว เพราะไม่ได้รับอนุมัติให้ตั้งเต็นท์ทำครัว ที่สนามเสือป่า พวกเราก็พยายามเอาไปส่งให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และขอชื่นชมชาวอโศกที่ไป ปักหลักปักค้างต้อนรับร่วมทุกข์ร่วมสุขกับพี่น้องชาวชาติพันธุ์ ช่วยดูแลทั้งที่หลับที่นอน อาหาร ห้องน้ำห้องส้วม และพยาบาล การอำนวยความสะดวกด้านต่างๆ รวมทั้งฝ่ายสื่อ ฝ่าย บริหาร และฝ่ายบริการทุกคน ที่ตั้งใจ ทำงานอย่างมีอิทธิบาทจริงๆ ต่อๆมาก็มี **เสธ.อ้าย เฮียบั้ง และเอกชนอื่นๆ** ส่งอาหาร มาช่วยด้วยมากมายรวมทั้ง แจกก๋วย น้ำไป- บัวบก **ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์** ก็ให้ศิษย์เก่ามา แจกอาหารด้วย

ชาวชาติพันธุ์ชอบรสเผ็ดและเค็ม ไม่ชอบอาหารที่ปรุงแต่งแบบแฉะๆ เช่น กระเพาะปลาเจ และราดหน้า อาหารที่เขา นิยมมากมี ข้าวเหนียว กล้วยสุก ขนมปัง ไอศกรีม ขนมจีนน้ำเงี้ยว มีบางกลุ่ม รับประทานอาหารเจด้วยทั้งตำบล เราจึงจัด อาหารเจไปให้เขา ชาวเขาบางคนเอาของมา บริจาคด้วย เช่น ข้าวตอก พริกทอง พริก ข้าวเหนียวผสมงาดำหั่นเป็นแผ่นๆแล้วเอาไป ทอด อันนี้เป็นอาหารที่เขาชอบมาก

ก่อนชาวชาติพันธุ์จะเดินทางกลับ เราจัดถุงบรรจุอาหารถุงละ ๒ มื้อ ให้แต่ละ คนนำติดตัวไปกินระหว่างเดินทางด้วย ชาว เขากลับบ้านอย่างอิมมูน ร้องเพลงไปตลอดทาง มีชาวอโศกแต่ละพุทธสถานรอต้อนรับและ อำนวยความสะดวกไปตามรายการ เมื่อมี

เหตุการณ์ไม่คาดฝันเกิดขึ้น เช่น เกิดรถไฟตกรางที่ลำปาง ทำให้รถไฟขบวนอื่นๆรวมทั้งขบวนที่ชาวชาติพันธุ์โดยสารไปด้วย ต้องรออยู่เป็นวันกว่าจะเดินทางต่อได้ **ชาวโศกที่ ชมร.เชียงใหม่ก็นำเสบียงไปแจกจ่ายบรรเทาความเดือดร้อนได้ทันการณ์**

ด้านทัศนศึกษาวัดพระแก้วและเขาดินวนา เพื่อความเป็นระเบียบ เราแบ่งชาติพันธุ์เป็น

กลุ่ม กลุ่มละ ๕๐ คน มีจิตอาสาชาวโศกช่วยดูแลกลุ่มละ ๒ คน นำแถวไปขึ้นรถที่การบินไทยจัดมาให้ ๔ คัน รถกองทัพอธรรม ๒ คัน ทายอดกันนำชาวชาติพันธุ์ไปวัดพระแก้ว ตอนแรกความที่กลัวจะไม่ได้ไป เขาก็แย่งกันขึ้นรถสุดสุด แต่เมื่อผู้นำกลุ่มบอกว่ากลุ่มไหนไม่มีวินัย รถจะไม่ไปส่ง เขาก็เชื่อฟังดี ช่วงเดินชมวัดพระแก้วก็ไม่แตกแถวไปไหนไกลๆ พวกเราเพียงแต่คอยดูแลไม่ให้ตกรถเท่านั้น และ**การที่เรามีหนังสือประสานงานกับเจ้าหน้าที่ก่อนทำให้สะดวกมาก** เพราะเขาจัดเจ้าหน้าที่มาช่วยดูแลอย่างดี โดยที่วัดพระแก้วนั้น เขาจัดให้กลุ่มชาติพันธุ์เข้าออกคนละประตูกับนักท่องเที่ยวทั่วไป เพราะวันนั้นนักท่องเที่ยวทั้งไทยและเทศแน่นชนิดเต็มวัด เนื่องจากเป็นช่วงหยุดยาว ชาวชนเผ่าเขาประทับใจมาก หลายคนตื่นตาตื่นใจกับความงดงามของพระอุโบสถ กราบพระเสร็จก็ออกมาถ่ายรูปกันใหญ่

ด้านการพยาบาล... ในงานนี้มีแพทย์มาช่วยดูแล ๖ คน มาจาก **รพ.เจ้าพระยาและรพ.โพธาราม** เภสัชกร ๖ คน พยาบาล ๔ คน อาสาสมัคร ๑๐ คน จัดเวรกันอยู่ โรคที่พบมากที่สุดคือ ภาวะแพ้อาหาร วันแรกอาหารเป็นพิษ ๓๐ ราย อาการปวดเมื่อยในผู้สูงอายุ ท้องอืดอาหารไม่ย่อย ในวัยรุ่น ภาวะปัสสาวะอักเสบเนื่องจากกลิ่นปัสสาวะ ตาแดง เคืองตา แผลอักเสบ วันสุดท้ายมาขอยาไปใช้ที่บ้าน เอายาไปให้ญาติที่บ้านก็มี

ด้านสื่อ FMTV เตรียมงานนี้ได้ อย่างน่าชื่นชม โดยให้ทีมงานไปทำสารคดี **ทำสื่อบุคลิกผู้นำชนเผ่าที่เชียงใหม่ และเชียงราย** บอกเล่าเรื่องประทับใจเกี่ยวกับพ่อหลวงของแผ่นดิน เป็นสื่อบุคลิกที่ทำได้ดีมาก สื่อได้ชัดเจน

ถึงพระมหากษัตริย์คุณจากน้ำพระทัยบริสุทธิ์ ที่ทรงช่วย
มนุษยชาติ จนพึ่งตนเองได้อย่างมีความสุข โดยไม่แบ่ง
แยกเชื้อชาติ

นอกจากนี้ ก็ยังทำข่าวเรื่อง **การแถลงข่าวงาน
รวมพลังชาติพันธุ์ งานวิงมาราธอนเฉลิมพระเกียรติของ
ชาวเขา** ที่มีขึ้นก่อนวันงาน เกือบหนึ่งเดือนโดย**ชาวอาข่า** ชื่อ
อาหู่ กับ**เพื่อนชาวแคนาดา** ได้เริ่มวิ่งจากดอยตุงมาที่กทม.
ตั้งแต่วันที่ ๙ เม.ย.'๕๖ วิ่งวันละ ๔๒ กม. ทำเพื่อเป็น
ประวัติศาสตร์ อาหู่กล่าวว่า แม้จะทำยาก แต่ทำแล้ว
รู้สึกดีมาก เพราะทำเพื่อถวายพระพรจากหัวใจจริงๆ

ที่สำคัญที่สุด FMTV มีการถ่ายทอดสด
บรรยายคำในงานทั้งสามวัน แม้จะมีทีมงานชุดเดียว เพราะเป็นช่วงนักเรียนปิดเทอม จะไปไหนก็ต้อง
ยกกันไปทั้งกอง เรียกว่าต้องปิดสตูดิโอไปเลย นอกจากนี้ เรายังเช่าเครื่องบินที่ใช้ในการถ่ายภาพมุมสูง

และเช่าเน็ตฯของTOTด้วย แต่การเตรียมการ
ของเราไม่ได้อย่างที่ตั้งไว้ซักอย่าง **สถานที่ที่
ทำพิธีเปิดกรวยเลยได้เป็นเวทียุโรป**
เพราะเขาไม่ให้เราทางเดินที่ใหญ่เพื่อทำเวที
ซึ่งเรื่องที่น่าผิดหวังนี้กลายเป็นเรื่องที่ดีได้จุด
ธรรมะจัดสรร เพราะชาวชาติพันธุ์รู้สึกภาคภูมิใจ
และยินดี เหมือนพวกเขาได้มาทำพิธีและแสดง
วัฒนธรรมต่อหน้าพระพักตร์ แม้ต้องผจญ
กับพายุฝนและแสงแดดร้อนแรงบ้างก็ตาม

ด้านห้องน้ำห้องสุขา วันแรกที่มาถึง มีปัญหาค่อนข้างมาก รถสุขาของ กทม.ที่มารับบริการ
มี ไม่พอกับจำนวนคนที่ต้องใช้บริการ ส่วนห้องสุขาของชาวโศกก็ติดตั้งไม่ทัน เนื่องจากความไม่แน่ชัด
เรื่องสถานที่พักที่เปลี่ยนแปลงอยู่เรื่อย เมื่อต้องลงเอยที่ลานพระบรมรูป เราก็ติดตั้งส้วมพราวรุ่งซึ่งพอ
แก้ไขได้บ้าง ส่วน**วัดเบญจมบพิตร**ที่เป็นวัดชาวเหนือเป็นที่พักสำหรับชาวเขาโดยตรง แต่เจ้าหน้าที่ดูแล
สุขาพูดไม่ค่อยดีกับชาวเขา ขณะที่**วัดโสมนัสวรวิหาร**เขาดูแลดีให้ใช้ทั้งห้องน้ำห้องสุขา ที่ประชุมเห็นพ้อง
ต้องกันว่าชาวโศกเราควรมีรถสุขาของเราเอง เพราะเรามีกิจกรรมเพื่อส่วนรวมแบบนี้บ่อย

โดยภาพรวม **พวกเราชื่นชมชาวชาติพันธุ์ ที่ส่วนใหญ่ มองโลกในแง่ดี มีอารมณ์ดีมาก**
แม้จะลำบากเรื่องที่พักที่นอน เรื่องห้องน้ำห้องสุขา ก็ยังหัวเราะโชว์ฟันดำๆกันได้ตลอด แม้ฝนตกหนัก
แม้แดดจะร้อนมาก พื้นถนนก็ร้อน เขาก็อยู่กันอย่างอดทนได้ในชุดชาวเขาหนาๆ เห็นภาพที่เขาหลับ
กันเป็นแถวบนฟุตบาทร้อนๆที่มีเพียงซาเลนส์ฟ้าๆไว้เท่านั้น ทำให้เราซาบซึ้งว่าคนเราก็ก็นอนไม่สบาย
ยี้ดมากเกินไประยะ จะต้องนอนพุงนูนๆในห้องที่มีอากาศเย็นๆเท่านั้นจึงจะหลับได้ เราก็จะสามารถพัก
ได้ในทุกที่ ด้วยความสุขความภาคภูมิใจใจว่า **เราได้มาฝึกอดทน มาลำบาก เพื่อแสดงความกตัญญูรู้คุณ**

ความจงรักภักดีต่อชุมชนियบุคคลที่สุดประเสริฐอย่างพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เช่นที่ชาวชาติพันธุ์ แสดงรูปธรรมให้ประจักษ์ชัดนั่นเอง ในฐานะผู้ปฏิบัติธรรมเราจึงต้องสังวรสำรวมกรรม ๓ ให้มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องวจีกรรม เพราะพวกเราบางคนอาจรู้สึกไม่ดี คิดว่าผู้ใหญ่นบ้านเมืองทำไมใจร้ายใจดำ ที่ไม่ให้เรากางเต็นท์ เป็นเหตุให้ชาวชาติพันธุ์ต้องลำบากลำบาก พวกเราบางคนก็อยากวิพากษ์วิจารณ์แรงๆบ้าง แต่เห็นเขาสงบกันดีก็ทำใจได้ ประทับใจชาวเขาที่มีแต่ใจบริสุทธิ์ **วันสุดท้ายมีตำรวจมาขอโทษ และมีผู้ใหญ่กล้ามาดูแลชาวชาติพันธุ์มากขึ้น**

เขามี**นักข่าว**เขามาด้วย มาทำงานข่าว เขาเป็นกลุ่มที่มีพลังรวมสูงมาก โดยเฉพาะกะเหรี่ยงซึ่งมาเยอะที่สุด

เขาลงทุนซื้อไม้ทำพิธีไล่สิ่งชั่วร้ายใช้เงิน ๘๐,๐๐๐ บาท แต่ไม่ได้ใช้ เพราะสถานที่ไม่เอื้ออำนวย หลังงาน **น้องคุณเหม็งจู่**จึงไปประกอบให้พวกเราที่ **ปฐมมโศก**

พ่อครูให้โอวาทหลังการประชุมสรุปงาน พวกเราได้ปฏิบัติงานจริงถูกต้องตามทฤษฎีที่นักวิชาการกล่าวว่า **ความสำเร็จของแต่ละองค์กรประกอบด้วย**

๑. ผู้ปฏิบัติการ
๒. มุ่งองค์ความรู้คือวิชาการ
๓. มีการบริหารจัดการ

ของเรามีครบและมาถูกทางแล้ว พวกเราก็อำนาจกันได้แล้วเข้าใจกันได้แล้ว พวกเราได้ปฏิบัติเยอะ พวกเราบริหารกันได้เยอะ และที่สำคัญพวกเราปฏิบัติการเป็น

สังคมโลกเขามีองค์การจัดตั้งกันมา เขามีนักวิชาการที่มีความรู้ดี มีนักบริหารที่เก่ง แต่เขาปฏิบัติไม่ได้เรื่อง เลยแย่งชิงเงินทอง ตำแหน่ง ด้านบริหารทำได้แล้วทกรรม มีแต่หนักตัวที่นักสร้างวาทกรรม เป็นสังคมวาทกรรม แต่ของเราทำอย่างปฏิบัติการเลย และทำบริหารจริง แล้วจึงค่อยๆเติมเรื่องวิชาการ

สุดท้ายพ่อครูกล่าวว่า **พวกเราไปทำงานที่ไม่รู้ว่า จะเกิดอะไรบ้าง ไปถึงก็จับทำงานเลย แล้วทุกอย่างที่มันเกิดเราก็ไม่ได้เตรียมการไปก่อน แต่มันเกิดไปได้ดี เป็นอย่างที่เขาบอกว่า Every thing happens for the best. เราเชื่อในความบริสุทธิ์ใจที่เราทำ แม้จะมีคนอื่นแกล้งทำลายซ้ำก็ไม่ใช่ไรขอขอบคุณทุกคนที่ช่วยให้งานเป็นไปด้วยดี**

* ทิวงานข่าวมโศก

สุข...ทุกข์...ไม่สุขไม่ทุกข์(ด้วยกัน)

“เมื่อครั้งที่พวกเรายังเด็ก จำได้ว่าพ่อหลวงทรงบุกป่า บุกดอยเข้าไปหา เยี่ยมเยียนพวกเรา มาบัดนี้พระองค์ ทรงชราภาพไม่มีเรี่ยวแรงกำลังจะไปหาพวกเรา พวกเราจึงต้องลงมาจากดอย มาหาท่านเอง อยากจะมาอยู่ใกล้ซิด บ้านของท่านให้มากที่สุด มาถวายบูชา ด้วยใจจริงา”

♥ **หวิจู้**

อาทิตย์ ๕ พ.ค. : ร่วมปฏิบัติหน้าที่แจกจ่ายเตี๋ย ๑๐ หม้อ เบอร์ ๕๐

เริ่มเช้านี้ด้วยอากาศร้อนอบอ้าว เมฆฝนก้อนใหญ่ลอยต่ำ ญาติสหหายผู้มาเยือนจากดอย หลากหลายเต็มพื้นที่แล้ว ๙ โมงเช้ากว่าๆ น้ำท่วมเตี๋ย ๓ หม้อใหญ่เริ่มเดือด สายลมก็เริ่มแรงและ โหมกระหน่ำ ตามด้วยฝนเม็ดโต เต็นท์โย้ไปเย้มมาตามแรงลม เสียงตะโกนบอกให้ช่วยกันยึดขาเต็นท์ไว้

สองสหหายพระพายและพระพิรุณ มาเยือนพร้อมกันอย่างหนักหน่วง ญาติสหหายชนเผ่ามา ยืนรวมกันแน่นหนา

ธรรมชาติสร้างโจททย์ที่มนุษย์เลี่ยง ไม่ได้ ทุกคนกำหนดรู้ว่าฝนตกหนัก และยอม รับกับสภาพที่เจอได้เราช่วยยืนอยู่เคียงข้างกัน แบ่งปันพื้นที่ ให้ทุกคนปลอดภัย

เมื่อรวมตัวกันอยู่ในที่แคบๆ โอกาส ได้เปิดให้พูดคุยทักทายกัน ชาวเขากลุ่มนี้เป็น **ชนเผ่ากะเหรี่ยง** จากอ.อุ้มผาง จ.ตาก

ยามพระพายเล่นแรงกรรโชกที่ เต็นท์
ขยับยวบ พวกเราก็เฮ เสียงหัวเราะจากผู้ใหญ่
และเสียงหัวเราะของเด็กๆชาวเขาและชาวเราหลบเสียง
ฝนได้

เพราะไม่ได้เลี้ยงที่จะเผชิญกับความทุกข์
ใจก็เป็นสุขร่วมกันอย่างนี้แหละ

จันทร์ ๖ พ.ค. : ร่วมปฏิบัติหน้าที่อาสาสมัครทางไป วัดพระแก้วและมหาธาตุ

๘.๐๐ น. รวมชนเผ่าจัดแถวเตรียมขึ้นรถ ประมาณกลุ่มละ ๕๐
คน ชาวไตก็นำทาง ๒ คน กลุ่มนี้เป็นชนเผ่าม้ง อ.แม่สาย จ.เชียงราย
ต้องรอรถรอบต่อไป
แดดร้อนแรงแต่เช้า

ตะโกนบอกให้หลบเข้าร่มก่อน แต่ทุกคนยืนเฉย
จึงบอกผ่านพี่เลี้ยงชนเผ่าที่พูดภาษาไทยได้ดีให้เจรจา
ให้ที่ พี่เลี้ยงบอกว่า เขากลัวจะไม่ได้ไป เขายืน
รอท่ามกลางแดดร้อนได้

ภาษาพูดนั้น แนนอนไม่สามารถคุย
กันแล้วรู้เรื่องทุกคน แต่ภาษากายสื่อแล้วรับรู้
จริงใจได้ จึงตะโกนบอกว่า “รู้ว่าทุกคนตั้งใจไป
ไหว้พระ ตั้งใจไปเยี่ยมบ้านพ่อหลวง เราก็ตั่งใจไปเหมือนกัน แต่ตอนนี้เข้าร่วมเถอะ เราจะเป็นลม(ทำ
ทำเป็นลม) เห็นรอยยิ้มน้อยๆจากหลายคน เรายืนยันมันคง เขาก็มันใจ จึงยอมสลายแถวกลางแดด
ร้อนมานั่งรายล้อมกันรอรถในที่ร่มๆ

“พวกเรานับถือศาสนาพุทธ เราอยู่บนดอย ไม่มีวันอาทิตย์ ที่กรุงเทพฯมีวันอาทิตย์เป็น
วันหยุด วันหยุดของเราคือวันศีล(วันพระ) เราจะหยุดทำงานกันทั้งหมู่บ้านและพากันไปวัด คนไม่ไป
ก็หยุดพักผ่อน ไปเที่ยวหาพวกเรา บ้านเราไปวันศีลนะ อยู่กันทุกบ้านเลย”

ครั้งหนึ่งการใช้ชีวิตเป็นส่วนร่วมดีๆเพื่อมนุษยชาติ เพื่อผู้อื่น ถือเป็นกุศลอย่างยิ่ง เป็น
เรื่องราวดีๆที่ไม่มีใครกำกับบท เป็นโจทย์ดีๆที่ต้องร่วมมือทำอย่างตั้งใจ ไม่ใช่เรื่องบังเอิญแนนอน

สุข ทุกข์ ไม่สุขไม่ทุกข์ ท่องจำก็จำได้ ที่สุดแล้วต้องกำหนดหมายเรียนรู้จาก
ของจริง เผชิญจริง

ณัฐ ภูงเงิน ปิ่นแก้ว

๙ พ.ค. ๒๕๕๖

จดหมาย

จากญาติธรรม

ติดตามความหวาน...ยังง้ออยู่ใช่ไหม?

ผมปฏิบัติธรรมมานานหลายปีแล้ว แต่ยังคงการกินขนมไม่ได้ เคยตั้งตบะละขนมก็ทำได้ แต่พอเลิกตั้งก็กลับมาอีก... และอร่อยกว่าเก่า พอผมมาพิจารณาว่าที่จริงเราไม่ได้ติดขนม แต่เราติดความหวานต่างหาก ผมก็พยายามลดอยู่ แต่ยังคงไม่ได้ ผมยังง้ออยู่ใช่ไหมครับ แล้วเมื่อไรผมจะเลิกโง่สักทีครับ

✿ จาก คน(หน้า)ใจ

👉 โลกนี้ยังมีหลายสิ่งหลายอย่างที่น่าอัศจรรย์มาก พอๆกับความหวาน เช่น การได้สมปรารถนาในสิ่งที่ต้องการเป็นต้น จึงเป็นที่มาของกุศโลบายในการตั้งตบะเพื่อลด-ละ แล้วเลิกให้ได้ในที่สุด เวลาตรวจตบะจะตรวจดูที่มาของอารมณ์-ความรู้สึกในแต่ละผัสสะที่เกิด แม้ทำได้ ไม่ผิดตบะ ก็ต้องให้ชัดเจน แยกถูกแยกดีออกจากความไม่ชอบมาพากลของกิเลสเรา เช่น เรายอมอดวันนี้ เพื่อถ่มแก้แค้นในวันที่ไม่ได้ตั้งตบะหรือเปล่า ฯลฯ เป็นต้น ทำไมเราจึงไม่กินหวานได้ หวานนั้นไม่ใช่อะไร เป็นอันตรายอย่างไร สุขภาพเราดีขึ้นไหมหากเราไม่กิน

หวานต่อเนื่องกันนานๆ เรารู้สึกเมาสบาย อารมณ์สงบ ไม่หงุดหงิดง่าย ไหม? อาการคันตามผิวหนังมีมากขึ้นเวลากินหวานหรือเปล่า ฯลฯ เป็นต้น ถ้าม-ตอบ-บันทึก-อบรมตน ตามข้อมูลที่เรารับรู้มาและที่เราสังเกตจากผลที่เกิดกับตัวเราเองเทียบเคียงไปทุกวัน จะทำให้ได้เรียนรู้ลีลากิเลสที่จะลวงพราง ดึงเราลงมาเสฟอีกได้ชัดขึ้น จริงจังขึ้น อย่างนี้เราจะรู้เท่าทัน ไม่ถูกกิเลสหลอก ได้วันแล้ววันเล่าครั้งแล้วครั้งเล่า หากจะหายง้อต้องเผชิญหน้ากับความจริง อย่างจริงจัง ไม่เฉพาะแต่ตอนตั้งตบะเท่านั้น

ขอพบพระคุณที่ช่วยกัน“ซู้ดโลก”

ได้มีโอกาสร่วมกิจกรรมที่ร้านอาหารมังสวิรัตที่อุทยานบุญนิยม ราชธานีโอศก จ.อุบลราชธานี

ปลื้มใจมากที่เห็นผู้คนนำภาชนะมาใส่อาหาร แทนการใช้ถุงพลาสติกใส่อาหาร ที่แรกคิดว่าคงไปไม่รอดแน่ๆ เพราะผู้ที่ไม่มีภาชนะก็ต้องซื้อ ปิ่นโต แต่ทางร้านก็น่ารักมาก ช่วยหามาให้ บริการกันในราคาที่ดีจริงๆ เพราะเราไม่ต้องกิน สารที่ละลายออกมาจากถุงพลาสติกที่ใส่อาหาร ร้อนๆทุกวันๆ ย้อนดูจากวันที่เขาเริ่มณรงค์กัน เมื่อปลายเดือนเมษายน’๕๖ (หลังงานตลาด อาริยะปีใหม่สงกรานต์’๕๖) จนถึงวันนี้ (ย่างเข้า เดือนที่ ๒ แล้ว) ดูลูกค้าก็คุ้นเคยและลงตัวกับการหิ้วภาชนะมาใส่อาหารตักเอง(บุฟเฟ่ต์)จาก ทางร้าน แถมยังมีบริการปิ่นโตถวายอาหาร บิณฑบาตท่านสมณะและสิกขมาตุ อีกด้วย

น่าอนุโมทนาอย่างยิ่งกับผู้ซื้อและผู้ขายที่ช่วยกันรณรงค์ให้เกิดสิ่งดีงามกับสุขภาพ ตนเองและผู้ใกล้ชิดที่เรารักและศรัทธา ตลอด

จนถึงลดการใช้พลาสติกที่จะก่อปัญหาให้โลกโดยรวมอีกด้วย

✽ จาก คนรักโลก จ.อุบลราชธานี

ขอชื่นชมกับอาสาสมัครผู้ขายอาหารมังสวิรัต ชาวราชธานีโอศกทุกชีวิต ที่ร่วมกันปฏิบัติธรรม ขณะที่เรากำลัง เปลี่ยนแปลงทำสิ่งที่ดีงาม โดยเฉพาะการให้ลูกค้าตักอาหารเอง ‘บุฟเฟ่’ ทำให้ต้องเสียสละความหอบหวง ฝึกการ“ให้” บทปฏิบัติ จริง ซึ่งพ่อครูเคยพูดในการประชุมครั้งหนึ่งว่า โอศกเรา ไม่ใช่อยู่ได้ด้วยรายได้จากการขายอาหารมังสวิรัต เพราะเราขาย อาหารมังสวิรัตเพื่อเผยแพร่วุทธศาสนา ไม่ใช่เพื่อค้ากำไร ...สาธุ...

พระเจ้าคืออกุศล อกุศลคือพระเจ้า

พระเจ้า คือ บารมีแห่ง “กรรม” ของแต่ละคน ใครสั่งสมมาของตนอย่างไร จะได้รับผลอย่างนั้น แต่คนทำกรรมทำบาป ทำไมกรรมถึงลงโทษช้านัก

เขายังสุขสบายอยู่เลย อีกเมื่อไหร่กรรมจะลงโทษเขาเสียที บางคนเขาทำความดี เสียสละ ช่วยสังคม ทำไมบุญบารมีพระเจ้าไม่คอยช่วยเหลือเขาบ้าง ให้เขาทำอะไรก็ให้ประสบผลสำเร็จ อย่างเช่นที่ไปชุมนุมช่วยเหลือประเทศชาติ หรือคนที่คิดดี ทำบุญอยู่ตลอด พระเจ้าไม่คอยช่วยเหลือ ให้ประสบผลสำเร็จบ้างเลย แผลอยู่เรื่อย ทำไม่สำเร็จเสียที

✿ จาก ส. ราชบุรี

๕ สังคมใกล้กลัวยุคแล้ว ผู้เชื่อกฎแห่งกรรม ย่อมจะเห็นผลวิบากของผู้คน ชัดขึ้นๆ ปรากฏการณ์ที่เกิดในสังคมขณะนี้ ย่อมทำให้ชาวพุทธผู้ไม่ประมาท เร่งดูแลตนด้วย “ศีล” ให้แข็งแรง และเข้มข้นขึ้น เพราะเมื่อถึงคราได้รับผลกระทบจากสังคม จะได้มี “ปัญญา” พาตนพ้น “ปัญหา” ได้ เพราะชาวพุทธผู้ปฏิบัติ ศีล จนมั่นคงเป็นสมาธิแล้ว จะมีปัญญา เป็นไตรสิกขาของชาวพุทธใจละ

อันตรายของความหลงผิด

ทำไมความโง่ ความหลง ความเห็นผิด จึงเป็นอันตรายของผู้คนมากมายปานนี้ ดิฉันหลงโง่ อยู่ตั้งนาน เกิดมามีแต่คำถามในใจ เพิ่งจะมาชัดเจน ตอนหลังงานรับกลดลูกชาย เพราะได้กลับบ้านได้ดูหนัง เรื่องชั่วฟ้าดินสลาย ดิฉันจึงได้รู้ซึ่งถึงปัญหาโลกแตกวันนี้ ความหลงคะ เมื่อก่อนความหลงเป็นนายของใจ ต่อไป ดิฉันจะเป็นนายของความหลงแล้ว ดิฉันจะไม่ยอมให้ความหลงมาเป็นนายของดิฉันอีกต่อไป รูปสวยไม่เป็น นายของดิฉันอีกต่อไป ดิฉันภาคภูมิใจมากคะ ที่ทำให้ ความหลงตัวนี้ลดลงได้ ดิฉันขอถามว่าทำไมความหลงจึง

อันตรายจิ่ง ขอรายงานมาว่าดิฉันทำให้ความหลงรูปสวยลดลงได้เล็กน้อยค่ะ ที่ดิฉันทำมาถูกแล้วใช่ไหม
ที่ดิฉันทำคือมองให้เห็นความไม่งามค่ะ

ถามข้อสองว่านี่ใช่ไหมที่บอกว่า เป็นเช่นนี้เอง สงบ เบา ดีมากค่ะ แคลดได้ก็สบายแล้ว
จะทำให้เบากว่านี้ค่ะ

❀ คนโง่

👉 ก้าวแรกของผู้ปฏิบัติธรรมคือ การลด-ละ-เลิกจากอบายมุข และถือศีล๕ ซึ่งหากทำได้ถูกต้องฐานะ
จะทำให้สงบ-เบา-ว่าง-สบาย ไม่เป็นภาระ หมั่นทบทวนตนเองในสิ่งที่เราคิด-พูด-ทำ ทุกวันๆ อะไรรึดีแล้ว อะไรรึยังต้อง
ปรับปรุง ต้องเอาจริงเอาจังกว่านี้บ้าง ฯลฯ จะรู้จักตัวเองชัดเจนขึ้น จริงขึ้น ช่วยกำจัดความหลงผิดได้ดีขึ้นแกล

บทสนทนาประชาธิปไตยจากคนสองวัย

วันหนึ่ง ผมอยู่ที่ห้องสมุดลีมาฯ
มีชายคนหนึ่งเดินมาถามว่า “หนู ได้ไปชุมนุมมั๊ย”
ผมว่า “ไป”
“ไปทำไม” เขาถาม
“ไปเรียนประชาธิปไตยในปัจจุบัน” ผมตอบ
เขาเลยพูดว่า “ประชาธิปไตยต้องเรียนในห้อง”
ผมตอบว่า “เรียนแบบบูรณาการ”
“ไปแจกอาหารด้วยไ่มั๊ย” เขาพูดต่อ
ผมตอบ “ใช่ครับ”

“เธอไม่รู้หรือกว่าเขาใช้พวกเธอเป็น
เครื่องมือทางการเมือง” ชายผู้นั้นบอก
ผมว่า “ไม่ใช่”
เขาเลยบอกว่า “เด็กสัมมาสิกขา
ไว้เดียงสา”
และพูดต่อไปว่า...
“โง่ต่อไป โง่ต่อไป”

❀ จาก หยกแสงฟ้า

☞ ปัญหาสังคมทุกวันนี้เกิดจาก “ความไร้เดียงสา” ทางความสำนึกผิด-ชอบ ชั่ว-ดี ของผู้มีอำนาจ (authority) ที่ควรทำหน้าที่ด้วยสำนึกแห่งความรับผิดชอบเพื่อประเทศชาติ ประชาชนกลับใช้อำนาจที่มีไปกระทำการเพื่อพรรคพวก เพื่อผลประโยชน์ตน จึงทำให้เกิดความเดือดร้อนกันไปทั่วในวงกว้าง หากอำนาจยังถูกใช้อยู่อย่างเห็นแก่หมู่พวกตนแบบเดิมๆเช่นนี้ไปอีกเรื่อยๆ วัฏจักรแห่งอำนาจจะทำลายทำร้ายตัวเขาเองต่อไป และต่อไป จนกว่าจะเกิดมีสำนึกแห่งธรรมมากพอจนสามารถออกจากวัฏจักรอันเลวร้ายนี้ได้ เราจึงต้องปลุกสำนึกให้สัมมาสิกขาซึ่งเป็นคนรุ่นต่อไปของสังคมให้มีสำนึกแห่งธรรมให้มากไ้ล่ะ

ขุดหมายจากคนมาอยู่วัด

ดิฉันมาอยู่วัดแล้ว เห็นมุมมองของคนอยู่วัดกับคนโลกๆดังนี้

คนวัด	คนโลก
๑. ตื่นนอนตี ๓ มาทำวัตรเช้า ไม่ต้องห่วงว่ามีกินหรือไม่มีกิน	๑. ตื่นนอนตี ๓ เพื่อหารายได้ ทำมาหากินตลอดวัน
๒. เข้าศาลาฟังธรรมก่อนฉัน แล้วก็รับประทานอาหาร(ฟรี)	๒. ทำมาหากินทำงานต่อเนื่อง ถึงเวลาอาจยังไม่ได้ รับประทานอาหาร และต้องซื้อราคาแพงด้วย
๓. เข้าฐานงาน	๓. ทำงานต่อเนื่อง ทำทุกเรื่อง
๔. เลิกงาน ๑๖.๐๐-๑๗.๐๐ น.	๔. เลิกงาน ๒๐.๐๐ น.
๕. เจ็บป่วยรักษาฟรี	๕. เจ็บป่วยรักษาเอง จ่ายเอง
๖. ตายเผาให้(ฟรี)	๖. ตาย ครอบครัวต้องหาเงินจัดงานศพให้ (เสียเงิน)
๗. ของกินของใช้(ฟรี) สาธารณโภคี	๗. ของกินของใช้ ต้องซื้อเอง ค่าครองชีพสูง
๘. มีกิจกรรมเร้าใจให้ทำตลอดปี ไม่ต้องพะวงเรื่องเงิน	๘. ทำมาหากินตลอดเวลา ไม่มีวันหยุด
๙. สุข-สนุกตลอด สุขโดยส่วนเดียว ไม่ต้องพะวงหาเงิน	๙. ทุกข์เรื่องครอบครัว ทุกข์เรื่องเงิน ภาระค่าใช้จ่ายในครอบครัว

สรุป อยู่วัดดีกว่า ไม่ต้องห่วงหาเงินทอง

☞ ผู้มาอยู่ปฏิบัติธรรมเป็นคนวัดชาวโคก เป็นผู้เฝ้าหมายหลักคือ ต้องการพ้นทุกข์ ซึ่งข้อสรุปที่เขียนสื่อมานี้มันก็ต้องส่วนหนึ่งไม่ใช่ทั้งหมดที่ไม่ได้กล่าวถึงก็คือว่าจะอยู่อย่างนี้ได้ไม่ถาวรและไม่สะดวกสบายนัก เพราะคนวัดชาวโคกไม่ใช่เป็นระบบสังคมสงเคราะห์ **ชาวโคกทุกคนมีหลักปฏิบัติ คือ มรรค ๘** ซึ่งจะขัดเกลาเราทั้งการกระทำ คำพูด และความคิด ด้วยกติกาศิล ๕ เป็นพื้นฐานหลักที่จะพัฒนาตนให้ไปสู่ศีล ๘ และศีลสูงขึ้นไปตามลำดับ ผู้อยู่วัดได้ผาสุกจึงเป็นผู้มีศีลสามัญญตา (มีศีลเสมอกันกับหมู่กลุ่ม) ทิฎฐิสามัญญตา (มีความเห็นเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับหมู่) จึงจะอยู่วัดได้ผาสุกในสังคมสาธารณโภคี ซึ่งเป็นสังคมที่สมัยพุทธกาลในหมู่สงฆ์ก็เป็นสังคมสาธารณโภคี ที่สงฆ์ปัจจุบันทำไม่ได้แล้ว ดังนั้นอย่าดูเบา...ผู้ไม่มีศีลอยู่ในสังคมสาธารณโภคีแบบชาวโคกได้ยาก ทำไม

สุกตัญญูชาวโคก

ดิฉันอยู่ไกลพ่อครู ไม่ค่อยได้เข้ามาวัดร่วมงานต่างๆ ทั้งที่อยากจะมา สาเหตุเพราะต้องดูแลแม่ที่อายุ ๙๓ ปี ได้เห็นธรรมชาติจากแม่ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ว่าทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไม่เที่ยง บังคับไม่ได้ อย่างที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้จริงๆ เช่น เรื่องสมองจำอะไรไม่ค่อยได้ จะถามบ่อย พอตอบแล้วเดี๋ยวเดียวลืม ถามเรื่องเก่าอีก บอกว่าตอบแล้วหลายหนแล้ว แยกบอกว่าตอบให้รู้อีกทีเถอะ จำไม่ได้จริงๆ บางทีเรามีสติก็ทำได้ บางทีแม่ถามบ่อยๆก็ลืมตัว ไม่พอใจบ้าง ชุนใจบ้าง โมโหบ้าง พอนึกได้ก็รู้ว่าเราขาดทุนอีกแล้ว ต้องตั้งใจตั้งสติใหม่ โดยเฉพาะแม่ดิฉันจะห่วงของ ห่วงประตู หน้าต่าง พอจะไปไหนที่จะต้องปิดประตูหน้าต่างหมด จะไปไหนก็ไกลๆบ้าน ๕ โมงเย็นเขาจะออกกำลัง แยกพอเดินถือไม้เท้าไปยกมือ-เท้ากับเขาช้าๆตามวัยได้ ดิฉันให้ค่อยๆเดินไปเอง แต่จะคอยสังเกตดูข้างหลัง ไม่ให้หนึ่งทำยรถเครื่อง แต่ก่อนไป ๓ โมงจะปิดหน้าต่างประตู ทั้งที่มีคนอยู่บ้าน บางทีตอนกลางคืนปิดประตูรั้ว-ประตูบ้าน-หน้าต่างหมดแล้ว ก่อนนอน

ก็ถาม ก็ตอบว่าปิดหมดเรียบร้อยแล้ว ลักพักเดียวถามอีก ก็ตอบอีก บางทีลูกจากที่นอนตอนดึกไปจับประตูอีก ไม่เปิดไฟ เราก็ก้าวพื้นต่างระดับ เดี่ยวจะล้มสะโพกหัก ก็ได้บอกว่า แม่หัดปล่อยวางเถอะอย่าเป็นห่วง ลูกเขาโตแล้ว เขารับผิดชอบเอง แกก็ยังไม่ปล่อยวาง ดิฉันอยากให้แม่พ้นจากกิเลสตรงนี้

จะช่วยแม่ได้อย่างไรคะ? แกห่วยบ้าน ห่วงข้าวของจริงๆ กลัวคนจะเอา แม่ชั้นพลาสติกไว้ต้มน้ำรดต้นไม้อยู่ในโถงนอกครัวบ้าน แกจะต้องเก็บเข้ามาไว้ในบ้านทุกวัน ดิฉันก็บอกว่ามันไม่มีราคา ใครเอาก็ให้เขาไป เขาเอาไปใช้เราก็ได้สละเป็นบุญ แกไม่เข้าใจ พอเย็นจะเดินเก็บหมด จะทำอย่างไรดีคะ

ดิฉันได้รับหนังสือสารอโศก ดอกหญ้า ดอกบัวน้อย ทุกฉบับที่ส่งไปให้ค่ะ ได้อ่านได้รู้ทันข่าว ได้ดู FMTV เป็นสมาชิก CD ก็พยายามปฏิบัติตนเท่าที่รู้และเข้าใจจุดที่ละเอียดอยู่นอกวัดก็ทำเท่าที่ทำได้ ดิฉันเจออโศกตั้งแต่ปี ๒๕๒๘ ที่วิทยาลัยครูจันทบุรี ขณะนี้ก็ได้ ๒๘ ปีแล้ว ที่ทำได้ชัดๆคือ

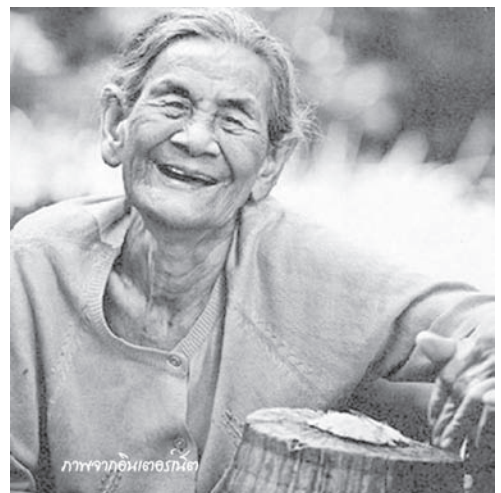
- กินมังสวิรัติตลอดมา คาดว่าตลอดชีวิต คีลข้อ ๑ ให้จบ ไม่รับประทานเนื้อสัตว์อีก
- ไม่แต่งงานตลอดชีวิต คีลข้อ ๓ จะได้สะอาด

บริสุทธิ์

- กินอาหารวันละ ๒ มื้อ วันพระในพรรษาจะกิน ๑ มื้อ (วันธรรมดารีบด่วน บางทีก็กิน ๓ มื้อบ้าง เพราะร่างกายต้องการ ถ้าเตรียมพร้อม ๒ มื้อ พอแล้ว)

✿ จาก ลูกอโศก (พิมพ์พรรณ วิสุทธิแพทย์) จ.ตราด

อนุโมทนาความกตัญญูกตเวทีของลูกที่มีต่อคุณแม่ผู้สูงวัย อยู่เป็นเพื่อนคอยให้ความดูแลช่วยเหลือเอื้ออาทรต่อความรู้สึกทุกซอกทุกซอจจากความห่วง ความหวงที่จะแก้ไขเปลี่ยนแปลง ณ เวลานี้คงทำได้ไม่ถนัดนัก คงต้องจัดองค์ประกอบให้เอื้อกับความปลอดภัย ไม่กดดันกันจนเกินไป ให้ท่านได้เดิน ได้หยิบจับ ได้ทำงานบ้านเล็กๆน้อยๆ ได้รู้สึกว่ามีท่านช่วยดูแลบ้าง ชวนพูดคุยหรือพาไปนอกบ้านบ้าง โดยเฉพาะกลางวัน ควรถูกแดดครึ่งละไม้น้อยกว่า ๒๐ นาที จะช่วยให้กระดูกแข็งแรงและร่างกายโดยรวมจะสุขภาพดี จะทำให้สุขภาพจิตดี น่าจะช่วยให้คลี่คลายความกังวลได้

เสียดสละคือบุญ ขาดทุนคือกำไร ใน...

บ้านราช เมืองเรือ

ชาวบ้านเรือแห่งการให้ ล่องลำน้ำมูลจากบ้านราช
สู่ฝั่งเมือง เพื่อสื่อสารการเปิดงาน 'ตลาดอารยะ-
คืนชีวิตแม่น้ำมูล' ตลาดแห่งการขายขาดทุนซึ่ง
จัดขึ้นเป็นประจำทุกปี เบื้องหลังลำเรือใหญ่
เบื้องหลังผู้คนนับร้อยที่อัดแน่นอยู่บนนั้น อะไร
คือวิถีคิดและวิถีชีวิตของพวกเขา ในชุมชนที่
สงบงามแห่งนี้...

ไมไกลนักจากตัว **อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี** ในยุคที่การค้าการลงทุนคือชีพจรหลักของสังคม ในยุคที่เทคโนโลยีทันสมัยกระจายไปทุกหย่อมหญ้า ในยุคที่แผนฟ้าถูกบดบังด้วยป้ายโฆษณาใหญ่ยักษ์กระตุ้นความอยากได้ใคร่มีของคน

ที่นี่ คือชุมชนแห่งหนึ่งที่มีความคิดความเชื่อสวนทางกับกระแสโลกอย่างสิ้นเชิง...

ในขณะที่คนจำนวนมากบนโลก ถูกทำให้เชื่อว่าการมีมาก ครอบครองมาก มีอำนาจในการซื้อหาจับจ่ายมาก คือชีวิตที่ดี แต่ผู้คนที่นี้กลับเชื่อว่าการมีน้อย ครอบครองน้อยและการลดสิ่งที่ไม่จำเป็นออกไปจากชีวิต คือหนทางที่มุ่งไปสู่ชีวิตที่ดีมากกว่า

ในขณะที่คนจำนวนมาก ใช้ชีวิตด้วยความเชื่อตามหลักเศรษฐศาสตร์ที่ว่า ลงทุนให้น้อย รับมาให้มาก แต่คนที่นี้กลับเชื่อในทางตรงข้ามว่า ทำงานให้หนัก แล้วรับให้น้อย

ในขณะที่โลกภายนอก เต็มไปด้วยความร่ำรวยและยากจน ความทะเยอทะยานไม่สิ้นสุด และความมอดหิวสิ้นไร้หนทาง แต่ชีวิตของผู้คนที่นี้ กลับไม่มีคำว่าร่ำรวยหรือยากจน หากแต่ทุกคน

ไม่ว่าจะเป็นใครมาจากไหน ก็มีสิทธิ์กินอิ่มนอนอุ่นอย่างเท่าเทียม ไม่มีเงินก็อยู่ได้ ไม่มีเงินก็กินอิ่มได้ เนื่องจากทั้งอาหาร เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรค คือสิ่งที่ผลิตได้ในชุมชน และที่อยู่อาศัยก็มีมากมายเพียงพอสำหรับทุกคน รวมทั้งผู้มาเยือน

พวกเขาใช้ชีวิตร่วมกันด้วยระบบสาธารณโภคี กินฟรี อยู่ฟรี น้ำไฟฟรี แต่ในขณะเดียวกันก็ทำงานฟรี ตอบแทนให้กับชุมชน คุณป้าในชุดม่อฮ่อมคนหนึ่งบอกความรู้สึกด้วย น้ำเสียงอารีว่า

“เราทุกคนมาที่นี่ด้วยใจศรัทธา มาด้วยความสมัครใจ ทำด้วยจิตวิญญาณ ไม่ได้ถูกบังคับ”

รอยยิ้มแห่งความสุขที่ฉายชัดในแววตาของคนที่นี่ ยืนยันเช่นนั้น...

เริ่มต้นที่กาชลด

ในขณะที่คนจำนวนมาก หาความสุขด้วยการเพิ่ม แต่คนกลุ่มหนึ่งกลับเชื่อว่าหนทางสู่ความสุขมาจากการลดใน ความหมายของการลดกิเลส ลดละสิ่งที่ไม่จำเป็นออกไปจากชีวิต

นี่คือวิถีของกลุ่มคนที่เรียกตนเองว่า ‘ชาวโศก’

ผู้คนในเครื่องแต่งกายชุดม่อฮ่อม เดินเท้าเปล่า คือเอกลักษณ์อย่างแรกที่คนทั่วไปจะเห็นได้หากเดินเข้าไปในชุมชนนี้ และถ้าหากได้พูดคุยกับพวกเขา สิ่งที่จะสัมผัสได้ต่อมาก็คือ กิริยาอันอ่อนน้อมสุภาพ น้ำใจ และความเอื้อเฟื้อที่พวกเขาพร้อมให้กับทุกคน

แม้ดูผิวเผิน ชุมชนนี้จะแปลกแยกแตกต่างจากสังคมภายนอกทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตัว ไปจนถึงข้อปฏิบัติอันเคร่งครัด อย่างการกินมังสวิวัติ การถือศีลชั้นต่ำอย่างศีล ๕ และการละอบายมุข แต่ทั้งนี้ พวกเขาก็ไม่ได้ปิดกั้นตนเองจากคนภายนอก ในทางตรงกันข้าม พวกเขากลับคิดถึงเรื่องของการแบ่งปันสิ่งดีๆ ออกสู่สังคม ไม่ว่าจะเป็นการขายพืชผักไร้สารพิษและผลิตภัณฑ์ต่างๆ จากชุมชนใน ราคาต่ำ การจัดงานตลาดอาริยะ การจัดคอร์สล้างพิษ การเผยแพร่ธรรมะ ฯลฯ

“กินน้อย ใช้น้อย ทำงานให้มาก ที่เหลือก็จุนเจือสังคม” คือสิ่งที่ **ครูเล็ก-เหมาะสม มรมิ่ง** ได้ให้นิยามของความเป็นโศกไว้ ชีวิตในทุกวันนี้ของเธอคือการเป็นครูสอนเด็กป.๑ ในโรงเรียนสามมา ลิกขาราชธานีโศก โดยที่ชีวิตของครูเล็กคนเดิมที่เคยติดเหล้า เล่นไพ่ ซื้อหวย จนแทบหมดเนื้อ หมดตัวไว้เบื้องหลัง และการทำงานในทุกวันนี้ของครูเล็ก คือการทำงานฟรี

“ความสุขอย่างหนึ่งของการอยู่ที่นี่ คือชีวิตไม่ต้องดิ้นรนมาก ไม่มีเงินเราก็อยู่ได้ อยู่แบบ

เรียบง่าย ได้ทำงานสร้าง
ประโยชน์ อย่างเสื้อผ้าก็มี
ให้น้อยชุดที่สุด ไฟของแต่ละ
บ้านก็มีแค่ ๑๑๐ โวลต์ พอ
แค่แสงสว่าง ไม่มีพัดลม ไม่มี
ทีวี ยกเว้นส่วนกลางหรือบ้าน
ที่มีคนป่วยเขาก็อนุโลมให้มีไฟ
๒๒๐ โวลต์ได้ แต่แค่นี้เราก็
พอแล้ว ยกบ้านราคา ๒
ล้านให้ก็ไม่เอาอะ เพราะมี
มากแล้วก็เหนื่อย ต้องดิ้นรน
หาเงินมาจ้างคนดูแล”

ชีวิตประจำวันของ
คนที่นี่ จะเริ่มต้นขึ้นประมาณ
ตี ๓ เพื่อทำวัตรเช้าและฟัง
เทศน์ ฟังธรรม ส่วนคนที่มี
หน้าที่ประจำโรงครัวก็จะตื่นมา
เตรียมอาหารสำหรับชาวชุมชน
จากนั้นเมื่อฟ้าสว่างก็แยกย้าย
ไปปฏิบัติงานตามฐานงานต่างๆ
ซึ่งกระจายอยู่ในพื้นที่กว่า ๓๐๐
ไร่ เช่น **ฐานกสิกรรมไร้สารพิษ**

โรงปุ๋ย และฐานคัดแยกขยะ ซึ่งพวกเขาเรียกว่า เป็น‘สามอาชีพกู้ชาติ’ นอกจากนั้นก็ยังมีฐานอื่นๆ
เช่น ฐานสื่อ ฐานแปรรูปอาหาร และร้านค้าอุทยาน ฯลฯ

จนกระทั่งเวลา ๙.๐๐ น. ทุกคนก็จะมารวมกันที่ศาลาเพื่อรับประทานอาหารเช้า โดย
ขั้นตอนจะเริ่มต้นจากการถวายอาหารให้สมณะตามลำดับการบวช ต่อด้วยสามเณร ลิกขมาตุ(นักบวช
หญิง) นาค(ผู้เตรียมบวชฝ่ายชาย) กรัก(ผู้เตรียมบวชฝ่ายหญิง) ปะ(ผู้ปฏิบัติธรรมถือศีล ๘) และ
จากนั้นฆราวาสจึงเดินไปตักอาหาร โดยก่อนรับประทานจะมีการพิจารณาอาหารพร้อมกัน และเมื่อ
ทานเสร็จ ทุกคนก็ต้องล้างจานของตัวเอง ที่เรียกว่า เป็นกิจกรรม‘ล้างจาน ล้างใจ’ และแยกย้าย
ไปทำงาน จนถึงเวลาอาหารมื้อต่อไปคือ ๑๗.๐๐ น. แต่ชาวชุมชนหลายๆคนมักจะทานมื้อเดียว

**ชุมชนอโศกในประเทศไทยมีอยู่หลายแห่ง เช่น ชุมชนสันตโศกที่กรุงเทพฯ ชุมชน
ปฐมอโศกที่ จ.นครปฐม ศิระะอโศกที่ จ.ศรีสะเกษ และราชธานีอโศกที่ จ.อุบลราชธานี ฯลฯ**

ภายใต้ลือลือเงินเข้มที่ดูคล้ายกันนั้น เบื้องหลังชีวิตของพวกเขา มีทั้งนักเรียนนอก
วิศวกร เกษตรกร นักศึกษา ข้าราชการยศสูง เจ้าของกิจการผู้ร่ำรวย ฯลฯ แต่วันนี้ สิ่งสมมติ

เหล่านั้นถูกวางไว้ข้างหลัง ที่นี่ไม่มีใครสูงส่งไปกว่าใคร พวกเขาสามารถทำได้ตั้งแต่ขุดดินกลางแดดไปจนถึงล้างห้องน้ำ แม้จะเป็นความลำบาก แต่เหตุผลหนึ่งที่ทำให้พวกเขายังคงมีความสุขได้ นั่นก็คือพวกเขา รู้ดีว่าการมาที่นี่ มีความหมาย ถึงการฝึกตน

“พระพุทธรเจ้าสอนว่า การตั้งตนบนความสบาย อกุศลธรรมเจริญขึ้น แต่ถ้าตั้งตนบนความลำบาก กุศลธรรมจะเจริญ อยู่ตรงนี้มันก็เป็น การฝึกตนเอง ลดความอยาก พระพุทธรเจ้า ไม่ได้สอนให้เราไปรวย ท่านสอนให้เรามาจน เพราะถ้ารวย มันจะเป็นปากกรวย ได้มาเท่าไรมันก็ไม่พอ แต่ถ้าจนแล้วมันจบ ดูอย่างท่านยังออกจากวังมาเดินเท้าเปล่าสอนคน”

“แต่ก่อนเราเคยวิ่ง หารสต่างค์ ตอนนี่เราวิ่งหาบุญ คือการเสียสละตัวเอง แต่ก่อนกอบโกยเข้า แต่เดี๋ยวนี้ให้ออกไป แล้วมันสบายใจกว่ากันเยอะ เราทำงานเพื่อบุญ เสียสละเป็นบุญ ขาดทุนคือกำไร ที่นี่เขาว่าอย่างนั้น เราทำงานเราไม่ได้โดนบังคับ เราก็อมีความสุข การที่ใจเราสบาย ใจเราสงบ เงินล้านก็ซื้อไม่ได้นะ”

ป้าแพงพร แสงศิริ อดีตเจ้าของกิจการรับเหมาก่อสร้าง เล่าถึงความคิดในปัจจุบัน

“แต่ก่อนมีเงินเยอะ อยากรได้อะไรก็ได้ มีความสุข แต่เป็นความสุขแบบโลกีย์ ตอนนี่มันเป็นความสุขแบบโลกุตระ คือมันเบา สบาย ความสุขทางโน้นมันได้จริง แต่มันไม่สบาย กลัวมันหมด ต้องหาอยู่เรื่อยๆ แต่เดี๋ยวนี้ไม่กลัวแล้ว ให้ไปเลย เงินทองข้าวของ ตายไปเราก็เอาไปไม่ได้ แต่บุญที่เราได้ลดละกิเลส มันไปกับเรา ถ้าเราได้ตรงนี้ ตายเราก็ไม่ต้องห่วง เรามาเพื่อแก้ไขจิตวิญญาณเรา แก้ไขสิ่งไม่ดีที่เคยทำมา”

แม่ดูผิวผืน การใช้ชีวิตที่นี้จะเต็มไปด้วยกฎเกณฑ์ข้อบังคับ ไม่มีเงินทองมากมายให้ใช้จ่ายอย่างอิสระ แต่ในอีกมุมหนึ่ง มันอาจเป็นอิสระในแบบที่คนภายนอกไม่มี คืออิสระจากความอยากได้ อิสระจากการไม่ต้องวิ่งไล่ตามกระแสแฟชั่น อิสระจากชีวิตที่ต้องวิ่งไล่ไขว่คว้าเงินทอง

ปลุกเสกพระแท้

ตั้งแต่วันที่ ๓ ถึง ๖ โมงเช้า ของวันที่ ๖-๑๒ เมษายน ๒๕๕๖ คือพิธีปลุกเสกพระแท้

ไม่ต้องนำหลวงพ่อดีเยี่ยมขององค์ใดๆมา ไม่ต้องเข้าไปเบียดเสียดแย่งชิงพระที่ถูกปลุกเสก

ไม่มีกรบริการรรมท่งคาถาพ่นน้ำหมาก ขากน้ำมนต์ มีเพียงการสวดมนต์ และฟังธรรม

เพราะชื่อเต็มๆของพิธีนี้ คือ ‘ปลุกเสกพระแท้ๆของพุทธ’

พระแท้ๆที่หมายถึง ความเป็นพระที่อยู่ในตัวคน ความเป็นพระที่ไม่จำเป็นต้องโกนหัวหรือ ห่มผ้าเหลือง และเป็นพระที่ไม่มีใครแย่งชิงไปจากเราได้

“การปลุกเสก อธิษฐาน ดิน ปูน มันไม่ใช่แนวทางที่พระพุทธเจ้าพาทำ ทุกวันนี้การปลุกเสกแบบนี้ มีทำกันเกลื่อน ซึ่งมันพาให้คนงมงาย พ่อก่านเลยคิดว่าน่าจะมีการปลุกเสก ที่ถูกต้องเพื่อให้คนรู้ว่า พระแท้ๆที่จริงแล้วอยู่ในตัวคนนี่แหละ คือ คนที่มีคุณธรรม มีศีล นี่คือนี่สิ่ง ที่พระพุทธเจ้าพาทำ คือปลุกเสกคน ให้มีความเป็นพระขึ้นมา พระที่แปลว่าผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน” **สมณะเดินดิน ดิกขวิโร** เป็นตัวแทนในการอธิบายความหมายของพิธีนี้

คำว่า **ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน** ในความหมายที่สมณะกล่าวถึง **ผู้รู้** คือการรู้ดีรู้ชั่ว รู้ว่าสิ่งใดเป็นคุณค่าแท้ คุณค่าเทียม รู้เห็นธรรม รู้เห็นโลกตามความเป็นจริง **ผู้ตื่น** ก็คือการตื่นจากกิเลส ตื่นจากการถูกมอมเมาด้วยอบายมุข ตื่นจากความงมงาย และนั่นจึงจะนำไปสู่การเป็น**ผู้เบิกบาน**

“พุทธศาสนาที่แท้จริง คือการสอนให้คนฉลาด ละ เลิก จากสิ่งที่ผิดศีลธรรม ละสิ่งที่เป็นอกุศล ทำในสิ่งที่เป็นกุศล ดังนั้นนัยะของงานนี้คือ ให้คนมาเดินตามรอยพระบาทของพระศาสดา เรียนรู้การเดินตรงเข้าสู่ความเป็นอาริยะ

“ความจริงแล้ว เราเป็นพระในร่างฆราวาสได้ อย่างสมัยพุทธกาล นางวิสาขาก็เป็นพระโสดาบันตั้งแต่อายุ ๗ ปี เมื่อโตขึ้นมาก็แต่งงานมีครอบครัวได้ อย่างอนาถบิณฑิกเศรษฐีก็เป็นพระสกทาคามี ฆราวาสบางคนก็บรรลุอรหัตตอย่างพระเจ้าสุทโธทนะ แต่ถ้าโกนหัวแต่ผิดธรรมวินัย

ก็ไม่ใช่พระ เช่น บวชมาแล้ว
หาเงินหาทองด้วยการขาย
เครื่องรางของขลัง ดูหมิ่น
ต่อชะตา ใ้ห่วย ทายจิตทาย
ใจญาติโยมได้ นี่ไม่ใช่พระที่
แท้เลย คนทุกวันนี้เข้าใจกัน
ผิดหมดแล้ว” **สมณะถองแท้
วินยโร** กล่าวเสริม

แต่ทั้งนี้ การจะพบ
พระแท้ในตนเองได้นั้น ก็
ไม่ใช่สิ่งที่จะทำกันได้ใน

ห้าวันเจ็ดวัน หากแต่หัวใจสำคัญอยู่ที่การฝึกฝนปฏิบัติ ตามให้ทันกิเลส ตามให้ทันอารมณ์ การจัดงานปลุกเสกพระแท้ครั้งนี้ จึงเป็นเพียงจุดเริ่มต้น สำหรับคนที่ยังไม่เคยเริ่ม และเป็นโอกาสในการฟังธรรมครั้งใหญ่ร่วมกันปีละครั้งของชาวโศก ก่อนที่เมื่อจบงานนี้ก็จะเป็นที่ของแต่ละคนในการปลุกเสกพระแท้ให้เกิดขึ้นในใจตนเองต่อไป

สำหรับการปฏิบัติธรรมในนามของชาวโศกแล้ว หาใช่การไปปลุกเสกกลางป่าหรือนั่งหลับตาแต่เพียงอย่างเดียว หากแต่คือการปฏิบัติธรรมที่ควบคู่ไปกับการดำเนินชีวิต เป็นการปฏิบัติธรรมขณะลืมนตา เป็นการปฏิบัติธรรมไปพร้อมๆกับการทำงาน

“การปฏิบัติธรรมแบบนั่งหลับตาก็มี แต่พ่อท่านจะไม่เน้น ท่านสอนว่าการทำงานคือการปฏิบัติธรรม เวลาเราทำงาน เราก็ดูจิตใจของตนเองไปด้วย เห็นอะไรไหม โกรธไหม ร้อนไหม ถ้ามีความรู้สึกเหล่านี้เกิดขึ้น เราก็ต้องตามมันให้ทัน” **ขวัญใจดาว ลูกบัว** แนะนำวิธีการปฏิบัติธรรมที่ไม่ว่าจะจะเป็นชาวโศกหรือไม่ก็สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้

“ปฏิบัติธรรมมันต้องมีผัสสะ ไม่งั้นมันจะไม่เห็นกิเลสเราก็จะไม่ได้ล้างมันในการใช้ชีวิต ไม่ว่าเราจะเจอสิ่งที่ถูกใจหรือไม่ถูกใจ ก็เป็นการปฏิบัติธรรมทั้งนั้น สำคัญที่ต้องตามจิตของตัวเองให้ทัน การ

นั่งหลับตาอย่างเดียว
พ่อท่านก็บอกว่าเหมือน
หินทับหญ้า คือกิเลส
โผล่ไม่ได้ แต่ยังไม่ตาย
เหมือนน้ำในแก้วที่ข้าง
บนใส แต่มีตะกอน
นอนกัน แต่ถ้าเราทำ
งานไปด้วย ก็เหมือน
แก้วน้ำที่เราเห็นเศษฝุ่น
ลอยอยู่ข้างบน เราก็
ค่อยๆ ตักมันออกได้

“แต่การลด

กิเลสมันก็ไม่ใช่ว่าหมดไปคราวเดียวนะ เราก็ค่อยๆ ลดไปที่ละตัวทีละอย่าง เช่น แต่ก่อนเราเคยแต่ง
หน้า ก็เริ่มจากการลดการแต่งหน้า แล้วค่อยลดการแต่งตัว มีเสื้อผ้าให้น้อยลง”

ลดความโลภด้วยการให้ ลดความโกรธด้วยการอภัย ลดความหลงด้วยทำความเข้าใจให้ถูก
ต้องและการฟังธรรม โดยมีศีลเป็นกรอบไม่ให้ปล่อยไหลทำอะไรในทางที่ผิด คือหนทางแห่งธรรมะใน
แบบชาวอโศก

“แต่ก่อนเป็นคนขี้โมโหมาก เจ้าระเบียบ เอาแต่ใจตัว ไม่มีเหตุผล สมัยอยู่ข้างนอก อยู่
บ้านกับน้อง เวลาน้องทำกับข้าวไม่อร่อย เราด่าเลยนะ ทำให้หมากินเหรอก แล้วเดินออกไปเลย ไม่
ยอมกิน ไปกินข้างนอก แต่ทุกวันนี้พอเรามาถือศีล จิตมันก็เย็นลง เกิดจิตเมตตา เข้าใจคนอื่น
มากขึ้น มีความรู้สึกเห็นใจเขา ใช้ชีวิตง่ายๆ

“โกรธทุกวันนี้ก็มีอยู่ แต่น้อยลง เวลาความโกรธเกิดขึ้น เราก็อาศัยการพิจารณา ทำ

ความเข้าใจ ถ้าเราผิด
จริง เขาด่าเราก็ถูกแล้ว
แต่ถ้าเราไม่ได้ผิด เราก็
ให้อภัยเขา ก็ต้องฝึกไป
เรื่อยๆ ทุกวันนี้ก็สู้กับ
มันอยู่ แพ้บ้าง ชนะบ้าง
แต่ก็ดีขึ้นเรื่อยๆ พอเรา
ใจเย็น ให้อภัยได้มากขึ้น
ความสุขก็มากขึ้น”

ใน ขณะ ที่
แก้วบุญกล้า พาณิชยสิริกุล
ซึ่งนั่งอยู่ด้วยกันก็ช่วย

เสริมว่า ครั้งหนึ่งในวงอาหาร เกิดเหตุการณ์เข้าใจผิดขึ้น เมื่อป่าคนหนึ่งตำเธอด้วยคิดว่าจานข้าวที่อยู่ตรงหน้า เป็นของเธอกินแล้วไม่ยอมล้าง วุบแรกเธอโกรธมากจนลุกเดินหนีไปพร้อมคิดว่าจะไม่กลับมาที่นี่อีก แต่ยังไม่ทันได้ไปไหนไกล ก็ถูกคิดขึ้นมาได้ว่า ตอนนี่เรากำลังยึดอัตตาอยู่ จึงเดินกลับมาขอโทษ พร้อมทั้งบอกว่าถึงงานใบนั้นจะไม่ใช่ของเธอ แต่เธอก็จะเก็บมันไปล้างให้

ซึ่งหลังจากนั้น แทนที่คนสองฝ่ายจะมีความซังเป็นกำแพงขวางกัน ก็กลายเป็นมิตรสนิทสนมและเกื้อกูลกันมาถึงทุกวันนี้

“มองย้อนกลับไป เรารู้สึกขอบคุณเหตุการณ์นั้น เพราะมันเป็นโอกาสในการสร้างกุศล ช่วยลดล้างทิฐิมานะในตัวเรา การได้ล้างอัตตาของตนเองลงนี่แหละ คือสิ่งที่เป็นกำไร”

พึ่งตนเอง-ก่อนจะเป็นที่พึ่งให้คนอื่น

การที่ชาวโศกกล้าประกาศว่า ‘ขาดทุนคือกำไร’ หรือสามารถขายพืชผักไร้สารพิษในราคาต่ำชนิดทวนกระแสโลกได้ ปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งนั่นเป็นเพราะ พวกเขา มีระบบของการพึ่งพาตนเองอย่างครบวงจร

“พ่อท่านบอกให้เราทำประโยชน์ให้กับมนุษยชาติ โดยที่เอาตัวเราให้รอดก่อน พอเอาตัวเรารอดแล้ว ค่อยไปช่วยคนอื่น” ป้าแพงพร เล่าถึงอีกหนึ่งวิถีคิดสำคัญของที่นี่

การพึ่งพาตัวเองอย่างแรก คือด้านอาหาร ที่มีทั้งนาข้าว แปลงผัก โรงเพาะเห็ด โรงทำเต้าหู้ โรงปุ๋ย โรงทำน้ำหมักจุลินทรีย์ แปลงปลูกทานตะวันสำหรับผลิตน้ำมันทำกับข้าว การแปรรูปอาหาร เช่น หมูหยองเจ หรือ มีน้ำดื่มสะอาดที่เป็นน้ำซับจากภูเขา มีนวัตกรรมเพื่อการอยู่รอดในภาวะน้ำท่วม คือ แพผักลอยน้ำ ที่ทำจากผักตบชวาและกล่องโฟมเหลือใช้จากร้านค้า เพราะบริเวณนี้เป็นพื้นที่น้ำท่วมประจำ นอกจากนี้ ยังมีการเตรียมพร้อมเรื่องความมั่นคงทางอาหารในอนาคต ด้วยธนาคาร

เมล็ดพันธุ์พืชที่เรียกว่า ‘คลังแก่นเชื้อ’ อยู่ที่ปทุมมอโศก เพื่อรับมือกับภาวะการผูกขาดเมล็ดพันธุ์ของบริษัทยักษ์ใหญ่

จากเรื่องอาหารสู่เรื่องสุขภาพ ที่นี้ไม่จำเป็นต้องพึ่งยารักษาโรคราคาแพง ไม่ต้องเสียค่ารักษาพยาบาลอันสูงลิ่ว เพราะมีภูมิปัญญาในการรักษาโรคแบบพึ่งตนเองมากมายหลายศาสตร์ ไม่ว่าจะเป็นสมุนไพร การกินอาหารปรับสมดุล การล้างพิษ การกัวซา การนวดจัดกระดูก ฯลฯ โดยมีสถานที่ที่เรียกว่า ‘บ้านสุขภาพ’ เป็นพื้นที่ดูแล

คนเจ็บป่วยในชุมชน รักษาฟรี โดยมีพยาบาลอยู่ประจำ นอกจากนี้ยังมีทันตแพทย์อาสา ซึ่งเป็นญาติธรรม (ไม่ใช่ชาวมุขมชน แต่ศรัทธาในวิถีแบบเดียวกัน) มารักษาให้ฟรีมากกว่านั้น ‘อ.แก่นฟ้า’ ก็กำลังดำเนินการโรงงานผลิตยาสมุนไพร เพื่อการพึ่งตนเองอย่างยั่งยืนที่ศรีระชะโศก

ส่วนปัจจัยที่สามเรื่องเครื่องนุ่งห่ม พวกเขามีโรงเย็บผ้า เสื้อผ้าของนักเรียนสัมผัสมาสิกขาก็ถูกเย็บขึ้นที่นี่ ส่วนปัจจัยที่สี่คือเรื่องที่อยู่อาศัย ที่นี้เป็นบ้านไม้ใต้ถุนสูงทุกหลัง ทำให้ไม่ขาดแคลนที่อยู่อาศัยแม้ยามน้ำท่วม โดยมีกติการ่วมกันว่า ห้ามเทพื้นสูงเพราะจะเป็นการปิดกั้นทางน้ำ นอกจากนี้ยังมีการดัดแปลงเรือให้เป็นที่พักของเด็กนักเรียนและที่พักของสมณะ

“สำหรับชาวโศก ทุกพื้นที่ในนี้คือบ้านของ

เรา ไม่ว่าจะเดินไปบ้านหลังไหน เราขออนอนได้ ไม่ว่าจะเดินไปบ้านหลังไหน เรากินข้าวด้วยได้ ทุกคนมีสิทธิ์เท่าเทียมกัน”

นอกจากนั้น ในเรื่องปัจจัยที่ทำ หก เจ็ด อย่างเช่น สบู่ แชมพู น้ำยาล้างจาน น้ำยาซักผ้า พวกเขาสามารถผลิตเองได้และเบิกใช้จากส่วนกลาง เรื่องพลังงาน มีการผลิตไปโอดีเซลจากน้ำมัน

พืชเหลือใช้จากการประกอบอาหาร ส่วนทางคีระอะโศกก็มีการหมักแก๊สชีวภาพ ด้านขยะ พวกเขามีการจัดการอย่างเต็มรูปแบบ ขยะจำพวกเศษอาหารใช้หมักทำปุ๋ย ขยะจำพวกกระป๋อง ขวดแก้ว พลาสติก มีการแยกแล้วส่งขายหรือขยะจำพวกกล่องนม ก็มีการแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ อย่างเช่น ตะกร้าสาน

และทั้งหมดแห่ง

การพึ่งตนเองนี้ จึงทำให้พวกเขาสามารถเป็นอิสระจากชีวิตที่ถูกกำหนดด้วยเงินทองหรือภาวะเศรษฐกิจได้ ชนิดที่ว่ากันว่า ไม่ว่าจะเงินบาทจะแปรค่า ราคาของค่าจะตกต่ำ พวกเขาก็ไม่กระทบกระเทือน

เมื่อพึ่งตนเองในปัจจัยเบื้องต้นได้แล้ว ลำดับขั้นถัดมาจึงค่อยขายในราคาถูก เพื่อนำรายได้มาซื้อสิ่งที่ขาดเหลือเพิ่มเติม โดยรายได้หลักมาจากร้านค้าของชุมชน ซึ่งมีทั้งพืชผักไร้สารพิษ อาหารมังสวิรัต ผลิตภัณฑ์สมุนไพร สบู่หรือแชมพูที่ผลิตเอง น้ำมันเขียว น้ำมันมะพร้าว ฯลฯ ซึ่งเป็นการขายด้วยหลักบุญนิยม ๔ ชั้น คือ ระดับที่ ๑ ขายโดยเอากำไรไม่มากนัก ระดับที่ ๒ ขายเท่าทุน ระดับที่ ๓ ขายต่ำกว่าทุน และระดับที่ ๔ แจกฟรี

นอกจากนี้ในเรื่องของการศึกษา พวกเขาก็ไม่ต้องไปเสียค่าเทอมส่งลูกไปเรียนที่ไหนไกลหูไกลตา เพราะชุมชนอโศกทุกแห่งจะมีโรงเรียนประจำที่ชื่อ ‘โรงเรียนสัมมาสิกขา’ ซึ่งได้รับการจดทะเบียนอย่างถูกต้องตามกฎหมาย และจุดเด่นอย่างหนึ่งของโรงเรียนแห่งนี้คือ ไม่มีการเก็บค่าเล่าเรียนใดๆ แต่มีเงื่อนไขคือ นักเรียนธรรมดาๆ พ่อแม่ต้องมาอยู่ในชุมชนส่วนมัธยมฯ เป็นนักเรียนที่มาสัมครจากภายนอกได้ แต่ต้องผ่านการคัดเลือกในค่ายดูตัว ซึ่งจัดขึ้นประมาณ ๑๐ วัน

สัมมาสิกขา-ปาดศึการศึกษาอันแท้

“การศึกษาที่ไม่ลดทอนคุณค่า”

สมณะโพธิรักษ์

เพราะมองเห็นว่าระบบการศึกษาปัจจุบันมีอาจตอบโจทย์การศึกษาที่ควรจะเป็น สิ่งที่เราได้เห็นในอดีตที่ผ่านมา คือลูกหลานที่เข้าสู่ระบบการศึกษายุคใหม่กลายเป็นคนหยิ่งโหยงติดค่านิยมฟุ้งเฟ้อ ทำงานไม่เป็น ดูถูกอาชีพบรรพบุรุษ และในระบบการศึกษาที่เต็มไปด้วยการแข่งขัน ก็กลับยิ่งเป็นการสร้างคนให้เห็นแก่ตนเองมากกว่าส่วนรวม

ด้วยเหตุนี้ ชาวอโศกจึงเริ่มต้นคิดจัดการศึกษาของตนเองขึ้น เพื่อเป็นทางเลือกแห่งการศึกษาที่สอดคล้องกับวิถีชุมชน เป็นการศึกษาที่มุ่งเน้นคุณธรรมมากกว่าการแข่งขันอย่างเอาเป็นเอาตาย การศึกษาที่ไม่เน้นให้คนก้าวไปสู่ความเป็นที่หนึ่ง แต่มุ่งเน้นให้คนก้าวไปสู่การมีจิตใจที่เสียสละ นึกถึง

ส่วนรวม

โรงเรียนแห่งนี้ มีชื่อว่า ‘โรงเรียนสัมมาสิกขา’ ซึ่งแปลว่า การศึกษาที่ถูกต้อง โดยแบ่งเป็น สัมมาสิกขาปฐมอโศก สัมมาสิกขาศีระชะอโศก สัมมาสิกขาราชธานีอโศก ฯลฯ ตามแต่ละชุมชน เปิดสอนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา ๑ จนถึงชั้นมัธยมศึกษา ๖ โดยมีครูหรือที่เรียกว่า ‘ครู’

เป็นคนในชุมชน สอนฟรี เรียนฟรี ทุกระดับชั้น

และปรัชญาสำคัญของโรงเรียนนี้ คือ ‘ศีลเด่น เป็นงาน ชาญวิชา’

ศีลเด่น หมายถึง ศีล ๕ ที่ไม่เพียงแต่เป็นกฎข้อห้าม ๕ ข้อ แต่ยังหมายถึงการปฏิบัติที่มีคุณธรรม เช่น ข้อ ๑ ไม่เพียงแต่ไม่ฆ่าสัตว์ แต่ยังหมายรวมถึงการมีน้ำใจต่อเพื่อนฝูง ข้อ ๒ ไม่เพียงแต่ไม่ลักทรัพย์ หากหมายรวมถึงการไม่เอาเปรียบ ข้อ ๓ หมายรวมถึงการห้ามมีสัมพันธ์เชิงชู้สาวในทุกกรณี ห้ามไม่ให้ชายหญิงมีการสนทนากันเกินกว่าความเป็นเพื่อน ข้อ ๔ หมายถึงการไม่พูดโกหก ส่อเสียด หยาบคาย หรือเพ้อเจ้อ ข้อ ๕ ไม่เพียงข้อห้าม เรื่องสุรา บุหรี่ อบายมุข แต่รวมไปถึงการดูว่ามีจริตติดขม ของหวาน หรือสิ่งล่อใจอื่นๆ หรือไม่ ซึ่งทั้งหมดนี้ ครูจะเป็นผู้สังเกตและประเมินออกมาเป็นคะแนนของแต่ละคน นอกจากนั้นก็จะมีการประชุมเช็กศีลกันทุกๆ ๗ วัน โดยแต่ละคนจะมีใบเช็กศีลประเมินตนเอง

“ความแตกต่างของการศึกษาที่นี้กับที่อื่นๆ คือของเราจะใช้วิถีชีวิตเป็นตัวตั้ง ไม่ได้เอาวิชาการเป็นตัวตั้ง วิถีชีวิตของคนในชุมชนคือ ถิ่นศิลปะ ละอบายมุข ทานมังสวิรัต เราจะเน้นตรงนี้ โดยการวัดผลก็จะให้น้ำหนักกับศิลปะเด่นมากที่สุดคือ ๔๐ เปอร์เซ็นต์ เป็นงาน ๓๕ เปอร์เซ็นต์ และ วิชา ๒๕ เปอร์เซ็นต์” **อาจารย์ชาติ ศรีเคียงสา** ผู้อำนวยการโรงเรียน กล่าวถึงความแตกต่างอย่างแรกที่เน้นคุณธรรมสำคัญกว่าวิชาการ

ชีวิตของนักเรียนลัมมาลิกขา จะเริ่มต้นขึ้นตั้งแต่ตี ๕ ในการตื่นขึ้นมาทำวัตรเช้าและฟังธรรม จากนั้นจึงเป็นการลงเรียนรู้อตามฐานงานต่างๆ และมีกิจกรรมเรื่อยไปจนถึง ๒ ทุ่ม แม้จะฟังดูหนัก แต่หากถามความรู้สึกของพวกเขาแล้ว พวกเขากลับบอกว่า รู้สึกธรรมดาไม่ได้หนักหนาเกินไปแต่อย่างใด เพราะสำหรับการเรียนการสอนของที่นี่ ไม่ใช่การนั่งอุดอู้ในห้องสี่เหลี่ยมวันละ ๘ ชั่วโมง แต่คือการเรียนด้วยการลงมือปฏิบัติจริง โดยมีห้องเรียนคือทุกพื้นที่ในชุมชน ตั้งแต่ ผืนนา แปลงผัก โรงปุ๋ย ร้านค้า บ้าน-สุขภาพ ไปจนถึงฐานคัดแยกขยะได้ฝึกหัดทำขนมปังเบเกอรี่ที่ร้านค้าอุทยาน หัดทำอาหาร หัดทำสบู่ แชมพู ใช้เอง ดังนั้นการเรียนในแต่ละวันของพวกเขา จึงไม่ต่างอะไรจากการใช้ชีวิต

“ที่นี้ เด็กจะอยู่ในห้องเรียนวันละไม่เกิน ๔ ชั่วโมง แต่เราจะพยายามไม่ให้เกิน ๒ ชั่วโมง นอกนั้นเขาก็จะไปเรียนรู้ตามฐานงานต่างๆ ในชุมชน เรื่องกลีกรรม เรื่องสมุนไพร เรื่องการทำน้ำยา โดยมีผู้ใหญ่ในชุมชน ประจำฐานช่วยสอน”

และการได้ลงมือปฏิบัติจริงนี้เอง คือความหมายของคำว่า ‘เป็นงาน’ ซึ่งถ้าหากใครที่เดินเข้ามายังชุมชนแห่งนี้ ก็อาจได้เห็นภาพเด็กนักเรียนในเครื่องแบบชุดม่อฮ่อม

กำลังเข็นปุ๋ยอย่างขะมักเขม้น กำลังทำน้ำยาล้างจานด้วยความเชี่ยวชาญ รวมไปถึงเด็กนักเรียน ‘ฐานสื่อ’ ที่กำลังถือกล้องถ่ายภาพด้วยอุปกรณ์อย่างมืออาชีพ หรือกำลังนั่งหน้าจอคอมพิวเตอร์ เพื่อตัดต่อวิดีโอด้วยโปรแกรมเดียวกับที่มีอาชีพใช้ และสำหรับปีที่ผ่านมามี พวกเขา ก็ได้ส่งสารคดีสั้นเข้าประกวดในโครงการ ‘กบจูเนียร์’ และคว่ำรางวัล ‘ตัดต่อยอดเยี่ยม’ มาครอง และเด็ก ๆ กลุ่มนี้ก็คือหนึ่งในกำลังใจสำคัญของสื่อ FMTV ซึ่งเป็นสื่อของชาวโศก

“เป็นงาน คือ ไม่ใช่แค่ทำเป็น แต่ต้องมี ความขยัน หนักเอาเบาสู้ ทำงานเป็นกลุ่มได้ มีความรับผิดชอบ วางแผนงานและ ดำเนินการตามแผนได้ ซึ่ง ตรงนี้คือสิ่งที่ทำให้เด็กของเรา ต่างจากเด็กรุ่นเดียวกันทั่วไป”

ส่วน คำ สู้ ต่าย คือคำว่า ‘ชาญวิชา’ ซึ่งหมายถึง ความรู้ด้านวิชาการ แต่ใน

การสอนวิชาหลักทั้ง ๘ กลุ่มสาระนี้ ก็จะเป็นการบูรณาการเข้ากับฐานงานที่นักเรียนได้ปฏิบัติจริง

“อย่างเช่นแปลงผักตรงนี้ เราสอนได้ทุกวิชาเลย วิชาคณิตศาสตร์ ก็ให้เขาคำนวณว่ามีพื้นที่ กี่ตารางวา ต้องใช้ดินเท่าไร หรือวิชาภาษาไทย ก็ให้เขาแต่งเรียงความในหัวข้อ ‘ประสบการณ์การทำ กลีกรมไร้สารพิษ’ ถ้าเป็นภาษาอังกฤษ ก็ให้เขาหาศัพท์มา เขียนอย่างไร สะกดอย่างไร ถ้าเด็กไม่รู้ ก็ไปค้นหาในห้องสมุด เอามาแต่งเป็นประโยค ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม ประโยคปฏิเสธ ถ้าจะ สอนวิทยาศาสตร์ ก็ในเรื่องสิ่งแวดล้อม ดินเป็นกรด เป็นด่างจะอย่างไร จุลินทรีย์ มีความสำคัญ อย่างไร หรือความสัมพันธ์ของการปลูกผักไร้สารพิษกับสุขภาพของคนก็เกี่ยวกับเรื่องสุขศึกษาด้วย แล้วถ้าตรงไหนยังไม่ชัดเจนก็จะมีสอนในห้องเรียนเพิ่มเติม เด็กเราจึงไม่มีปัญหาเรื่องวิชาการ ไปสอบ โอนเน็ต-เอเน็ตกับเด็กทั่วไปได้ เข้ามหาวิทยาลัยได้”

แต่ทั้งนี้ การใช้ชีวิตตั้งแต่ตื่นจนหลับในชุมชน ก็ไม่ได้หมายความว่าจะทำให้พวกเขาเห็นโลก ในมุมแคบ ไม่เท่าทันคน ไม่เท่าทันโลก แต่ในทางตรงข้าม พวกเขาได้รับรู้ช่วยชาวคราวของโลกไม่น้อยไป กว่าใคร แต่ที่มากกว่าคือพวกเขาจะได้รับ ‘ภูมิคุ้มกัน’ ที่ทั้งครูและสมณะช่วยกันปลูกฝัง

“เราจะมีกิจกรรมที่เรียกว่า ‘วิปัสสนาใจแก้ว’ คือเอาหนึ่ง เอาละคร มาเปิดให้เขาดู แล้วให้เขาวิเคราะห์ตัวละคร พระเอกเป็นอย่างไร ตัวร้ายเป็นแบบไหน จุดดีจุดด้อยของแต่ละคน เสร็จแล้วก็ให้เขาดูสภาวะจิตใจตัวเอง ว่าเห็นตัวร้ายตบตีกันแล้ว อารมณ์เป็นอย่างไรบ้าง ให้เด็ก วิเคราะห์ออกมา ใครที่บอกว่าเห็นเขาตบตีกันแล้วอยากไปชดด้วย เราก็รู้ว่าเด็กคนนี้นิ่งอ่อน เราก็ทำ กิจกรรมเสริม บางคนเขาก็มองออกว่าความโหดร้ายมันก็เป็นการทำลายตนเองด้วย ทำลายคนอื่นด้วย ซึ่งตรงนี้เราเรียกว่า ‘ภูมิคุ้มกันชีวิต’ เพราะฉะนั้นตอนปิดเทอมที่เด็กกลับบ้าน เราก็ไม่ต้องเป็นห่วง

“เราไม่มีทางปิดกั้นให้เด็กไม่เห็นสื่อเหล่านั้นได้ แต่โจทย์คือทำอย่างไรที่จะทำให้เขาอยู่เหนือ สื่อเหล่านั้น เท่าทันมัน ไม่ตกเป็นทาสของมัน”

ในขณะที่โรงเรียนจำนวนมากล้วนมีคำว่า ‘คุณธรรม’ เป็นส่วนหนึ่งของปรัชญาโรงเรียน แต่ไม่สามารถทำให้เกิดขึ้นจริงได้ แต่สำหรับที่นี่ อาจารย์ข้าดินมองว่า สิ่งหนึ่งที่ทำให้การปลูกฝัง คุณธรรมได้ผล นั่นเป็นเพราะ ตัวอย่างที่ดีมีค่ามากกว่าคำสอน การที่พวกเขาได้อยู่ในชุมชนแบบนี้ ผู้คน

แวดล้อมแบบนี้ รอบตัวเขาเต็มไปด้วยคนทำงานเสียสละ พุดกันแต่เรื่องบุญ เรื่องการทำประโยชน์ สิ่งเหล่านี้ก็จะค่อยๆ ซึมซับและเป็นการรดน้ำทางความคิดให้ต้นกล้าเล็กๆ เหล่านี้เติบโตขึ้นมาอย่าง แข็งแรงและงดงาม

“เราไม่คาดหวังอะไรจากเขา ไม่จำเป็นที่เขาต้องกลับมาทำงานในชุมชนก็ได้ เราหวังแค่ให้ เขาพึ่งตนเองได้นำความรู้ไปปรับใช้สังคม เอาความดีตรงนี้ไปเผยแพร่ ให้สังคมรู้ว่าคนดีคนเสียสละยังมีในโลกนี้ นี่คือการที่เราต้องการ เราไม่เน้นการเก่งวิชาการอย่างเดียว ใครที่เก่งเกินไปแต่เห็นแก่ตัว เราไม่ยกย่อง แต่ต้องดึงเขามาต่อกี๊ตอน เพราะถ้าคุณสอบได้อันดับหนึ่งจนได้เป็นหมอ แต่ไปฆ่า คนอื่นเอาเปรียบคนอื่น ความเก่งอย่างนี้จะมีประโยชน์อะไร”

นอกจากการศึกษาสามัญแล้ว ที่นี่ยังมี ‘วิทยาลัยอาชีวะสัมมาสิกขาวิชชาราม’ สอนระดับ ปวช. และปวส. โดยมีสาขาเกษตร ช่างเครื่อง ช่างไฟฟ้า รวมไปถึงพาณิชย์บุญนิยม ที่สอนในเรื่อง การตลาดแบบสวนกระแส คือไม่ใช่การค้าเพื่อหากำไรสูงสุด แต่เป็นการค้าเพื่อทำไรต่ำสุด

“เราจะสอนว่า ทำการค้าอย่างไรจึงไม่เอาเปรียบสังคม ไม่เอาเปรียบลูกค้า ทำแบบไหนจึง จะเอากำไรจากลูกค้าให้น้อยที่สุด โดยมีห้องแล็บคือร้านค้าอุทยานบุญนิยมและสหกรณ์บุญนิยมของ ชุมชน เพราะที่นี้จะขายเอากำไรนิดเดียว แต่ถ้าเป็นงานสำคัญ เราจะขายขาดทุนซึ่งตรงนี้แหละที่เรา เรียกว่าขาดทุนคือกำไร เป็นกำไรอาริยะ คือความเสียสละ เป็นทฤษฎีที่พระเจ้าอยู่หัวฯ สอน”

และปัจจุบันนี้ ทางชุมชนก็กำลังอยู่ในขั้นตอนการทำเรื่องขอเปิดหลักสูตรปริญญาตรี โดยมีสาขาที่ชื่อว่า ‘พุทธชีวศิลป์’ ซึ่งอาจารย์ขาดินให้นิยามว่า เป็นการบูรณาการของแต่ละศาสตร์ เน้น การพึ่งพาตนเอง จนสามารถเป็นที่พึ่งให้คนอื่น ให้สังคมและประเทศชาติได้

“ประเทศเราทุกวันนี้เรากำลังขาดแคลนคนเสียสละ ทุกคนเกิดมามีแต่เอากับเออ ต่างชาติ ก็จะมาเอา ทรัพยากรถูกสูบทิ้ง ประเทศเราจึงเสื่อมโทรม แต่ถ้าเราสอนให้เขาลดความเห็นแก่ตัวได้ ไม่ว่าเขาจะไปทำงานอยู่ที่ไหนบนโลกนี้ ที่นั่นจะเป็นชุมชนบุญนิยมเล็กๆ ขึ้นมา”

* (อ่านต่อฉบับหน้า)

(สугุพิเศษ ‘วิถีแห่งความน้อย’ บ้านราช เมืองเรือ จากนิตยสาร ค.คน : เมธิรา เกษมสันต์)

ชุดนักเรียนโรงเรียน สัมมาสิกขาสันติอโศก

ชุดของนักเรียนผู้สงเคราะห์เป็ยนวิสาหกิจชุมชนและเกษตรชุมชนด้วยสติ

เราต่างมียูนิฟอร์มชุดแรกที่เหมือนกัน

ชุดนักเรียนที่ใส่ไปเรียนหนังสือทุกวันตอนเด็ก ทำให้เรารู้จักเครื่องแบบเป็นครั้งแรก ชุดนักเรียนเกิดขึ้นในประเทศอังกฤษเมื่อศตวรรษที่ ๑๖ เป็นเสื้อโค้ตยาวสีฟ้า แจกให้นักเรียนยากจนในโรงเรียนการกุศล ไม่ใช่ชุดสำหรับชนชั้นสูง จนเมื่อรัฐกำหนดให้เด็กทุกคนต้องเรียนชั้นประถม ชุดนักเรียนเลยมีนัยทางความเท่าเทียมไม่ว่าเด็กจะรวยจน จัดระเบียบแต่ละโรงเรียนให้ครูดูแลพฤติกรรมเด็กได้ง่ายขึ้น

สำหรับไทยเรา ชุดนักเรียนมีขึ้นพร้อมการก่อตั้งโรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบเมื่อ พ.ศ.๒๔๒๕ โดยดัดแปลงจากเครื่องแบบทหารมหาดเล็ก ซึ่งเป็นเสื้อราชปะแตนขาว กระดุมทอง ๕ เม็ด และนุ่งผ้าโจงกระเบน ในช่วงต้นรัชกาลที่ ๖ นักเรียนทุกคนต้องใส่หมวกฟางติดผ้าพันสีประจำโรงเรียน

ส่วนถุงเท้ารองเท้าเป็นของแพง จึงยังไม่บังคับใส่ จนหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ชุดนักเรียนไทยจึงเป็นชุดปัจจุบันที่เห็นชินตา หายไปก็เพียงหมวกกะโล่สีขาวที่ยกเลิกไปหลังปี พ.ศ.๒๕๐๐

ประเทศที่เคร่งกฏระเบียบอย่างญี่ปุ่น การบังคับใส่ชุดนักเรียนถึงระดับมัธยมทำให้พวกเขาปรับตัวเข้าสังคมได้ ในขณะที่บราซิลใช้เครื่องแบบแยกว่าเด็กคนไหนเป็นนักเรียน จะได้ดูแลความปลอดภัยในกรณีเกิดเหตุการณ์ที่ไม่น่าพอใจ ส่วนประเทศที่ไม่สนใจชุดนักเรียนเลยอย่างฝรั่งเศส ก็แปลได้ว่าเขาใส่ใจเสรีภาพทางความคิดมากถึงขนาดไหน

ในยุคที่การเรียนรู้ไม่ได้เกิดขึ้นในโรงเรียนเสมอไป สิทธิเสรีภาพและวินัยการใส่ชุดนักเรียนเลยถูกเด็กและผู้ใหญ่ตั้งประเด็นว่ามันจำเป็นหรือช่วยให้เรียนดีมากขึ้นน้อยแค่ไหน

ท่ามกลางการถกเถียง ก็ยังมีหลายโรงเรียนที่ไม่ได้มองว่าชุดนักเรียนคือกฎเกณฑ์เพื่อสร้างระเบียบ แต่สามารถสอดแทรกปรัชญาและศีลธรรมในระดับที่ทำเราทั้ง

ชุดนักเรียนโรงเรียนสัมมาสิกขาสันติอโศก คือหนึ่งในชุดเหล่านั้น

ด้วยความตั้งใจของ**สมณะโพธิรักษ์** ที่มุ่งจัดการเรียนการสอนด้วยปรัชญา ๓ ข้อ คือ **ศีลเด่น เป็นอาน ชาญวิชา** เลยทำให้ต้องยื่นเรื่องขออนุญาตกระทรวงศึกษาธิการ ออกแบบชุดนักเรียนที่แสนจะมีเอกลักษณ์ ตั้งแต่เริ่มตั้งโรงเรียนเมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๘

ใบโพธิ์บนกระเป๋าสีเสื้อ สัญลักษณ์ร่วมของโรงเรียน
สมาธิศึกษาทุกแห่ง แต่ละโรงเรียนจะมีลักษณะใบโพธิ์
ไม่เหมือนกัน สื่อถึงความร่มเย็นที่เกิดจากความดี

ผ้าพันคอสีฟ้า-ขาว สีประจำโรงเรียน
สื่อถึงปัญญาความดีที่แผ่ไพศาล
และให้มีความชุ่มเย็นแก่จิตใจ
สีผ้าที่ต่างกันช่วยแยกนักเรียนสมาธิศึกษา
ทั้ง ๙ แห่ง ทั่วประเทศได้
งามที่ทวกรวมออกงานอาสาด้วยกัน

ผ้าถุงยาวกรอมเท้า
ช่วยให้นักเรียนสามารถ
รองนักเรียนหญิงสำรอง
ทุกขณะลุก นั่ง เดิน นอน
ยืนยืนทำงานสะอาด ไม่มีกลิ่น

นักเรียนที่ไม่ใส่รองเท้า
นอกจากช่วยขนาดเท้าขณะเดินในพื้นแข็งแรงแง
ไม่บอบบาง และมีสติทุกย่างก้าว
เท้าเปล่าที่สัมผัสพื้นดินและที่พื้นหญ้า
ยังบอกได้ว่าพวกเราเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ

“กว่าเขาจะได้รู้ตึกนักเรียนชุดนี้มันไม่ง่าย
เขาเลยเข้าใจว่าขงทุกอย่างเป็นคุณค่าต่อกาช้ใช้ชีวิต ทั้งขวังไม่ได้เลย”

แม้ลือคอจีนสีน้ำเงินเข้มนี้จะไม่ใช่ภาพจำ แต่นักเรียนที่นี้ก็ใส่ชุดนี้เป็นเรื่องปกติตลอดทั้งวัน และแทบทั้งปี เพราะวิชาบังคับของที่นี่ไม่ใช่การแก้โจทย์สมการหรือนั่งท่องตำราประวัติศาสตร์ แต่คือการลงไปคลุกคลีกับคันทนาและหว่านเมล็ดข้าวอย่างจริงจัง ลือสีน้ำเงินเลยถูกยกมาด้วยเหตุผลเรื่องกันเปราะเปื้อน แถมยังเป็นสีสุภาพที่เด็กๆใส่ได้ทุกสถานการณ์ทั้งในและนอกโรงเรียนที่พวกเขาต้องลุยงานตลอดเวลา

นี่ยังเป็นโรงเรียนประจำที่นักเรียนจะได้รับเครื่องแบบนี้ในครอบครองไม่เกิน ๓ ชุด นับเป็นกุศโลบายฝึกการดูแลข้าวของได้อย่างแยบยล แถมกระบวนการกว่าจะได้ชุดก็ไม่ง่าย เด็กทุกคนต้องผ่านค่ายทดลองใช้ชีวิตแบบถือศีลและกินมังสวิรัตที่ต้องเจออีก ๖ ปีให้ได้ก่อน ทำให้มีเด็กม.๑ ในปีการศึกษาล่าสุดเพียง ๑๖ คนเท่านั้นที่ได้เข้าพิธีมอบชุดในวันเปิดการศึกษา **รุ่นพี่จะพาน้องใหม่ไปเปลี่ยนเครื่องแบบสีน้ำเงินที่เตือนให้พวกเขาระลึกถึงการรักษาศีล ปฏิบัติงานอย่างมีสติตลอดเวลา**

ว่ากันง่ายๆ สัมมาสิกขาสันตือโศกสอนให้เข้าใจสาระของเครื่องแต่งกายในรูปของชุดนักเรียนว่าแท้จริงเราใส่ไปเพื่อกันอุจาดและเพื่อความสุภาพเท่านั้น สำหรับนักเรียนที่นี้ รองเท้ายังเป็นสิ่งจำเป็นลำดับท้ายๆ เฉพาะกรณีที่ต้องไปปฏิบัติงานในสถานที่เสี่ยงอันตรายจริงๆเท่านั้น เพราะเห็นว่แพชั่นเสื้อผ้ารองเท้าของวัยรุ่นนี้แหละที่สิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายเกินเหตุ

เด็กอาจจะใส่ชุดนักเรียนสีขาวปกติโดยไม่รู้ความหมายและที่มา แต่ว่ากันตามเนื้อผ้าชุดนักเรียนคือการฝึกความรับผิดชอบในสังคมระดับย่อยอย่างโรงเรียน ให้เด็กอยู่ในกฎระเบียบได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่พวกเขาต้องเผชิญเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่

ชุดนักเรียนยังมีสรรพคุณอีกอย่างคือซึมซับความทรงจำได้ดี เมื่อได้เห็นแล้วก็อดไม่ได้ที่จะคิดถึงช่วงเวลาสดใสในวัยขาล้นคอซง

แม้ในวันนี้เราจะใส่ยูนิฟอร์มชุดอื่นอยู่ก็ตาม

(เรื่องและภาพ > a team junior 9 นิตยสาร a day มิถุนายน ๒๕๕๖)

เพศภวาคความเครียด

คนเราจะอายุยืนหรืออายุสั้น ความเครียดนับว่าเป็นปัจจัยสำคัญ ที่จะทำให้เกิดความผัน(การมีอายุยืนยาว) เป็นไปได้จริง! ซึ่ง นพ.สมศักดิ์ โล่ห์เลขา(นายกแพทยสภาหลายสมัย) ในวัย ๗๐ ปี แต่ไม่เคยเป็นไขมาได้ ๔๐ กว่าปี ให้ความสำคัญในการดูแลสุขภาพของตัวเองว่า

“หลักๆเลยก็คือ อย่าเครียดครับ เพราะเมื่อไหร่ที่คุณเครียด จะทำให้ภูมิคุ้มกันทานของคุณต่ำ และทำให้เป็นโรคหลายอย่างตามมา ที่สำคัญผมใช้หลักทางศาสนาพุทธเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ ไม่ยึดมั่น ถือมั่น ปล่อยวาง

และทำทุกอย่างให้ดีที่สุด เมื่อเราทำทุกอย่างให้ดีที่สุดแล้ว ผลลัพธ์จะเป็นอย่างไรไม่สำคัญ เราหวังแค่จะทำอย่างไรให้ดีที่สุด แต่ไม่คาดหวังว่าจะต้องได้รับผลลัพธ์สูงสุด เมื่อได้

เท่าไรแล้ว ก็ควรพอใจในสิ่งที่ตนทำได้ เราก็จะไม่มีความที่จะต้องมานั่งกลุ้มใจ” (จากผู้จัดการสุดสัปดาห์ ๑๕-๒๑ มิ.ย.'๕๖)

มีคำถามจาก ๕๖๐๓๑๔ ว่า...ความเครียดนั้นเป็นหนี้โตแล้วพอศตวรรษมีอยู่หรือไม่มี?

วันหนึ่งมีคณะดูแลสุขภาพพ่อครูมาปรึกษาเรื่องที่จะขอสำรวจวิจัยสุขภาพพ่อครู และหนึ่งในปัจจัยที่คณะที่ทีมงานดูแลสุขภาพคิดว่าจะเป็นตัวแปรสำคัญต่อเรื่องสุขภาพคือ ภาวะความเครียด ซึ่งคณะที่มากัถามเรื่องความเครียดของพ่อครู พ่อครูตอบว่า “ในชีวิตนี้พ่อครูไม่รู้จักความเครียด ที่เขาว่าเขาเครียดกันนั้น พ่อครูไม่เคยเป็น เป็นแต่ภาวะที่สมองล้าหรือตึงก็มีอยู่ แต่เรื่องอารมณ์เครียดที่เป็นภาวะจิตใจนั้นพ่อครูไม่มี”

จากนั้นก็มีคนที่มาด้วยกันในทีม รายงานพ่อครูเกี่ยวกับเรื่องกิจการค้า พ่อครูก็ได้ กรุณาอธิบายให้เขาฟังในเรื่องของการค้าบุญนิยม ซึ่งเขาก็ยังไม่เข้าใจ พ่อครูก็ต้องพูดอธิบายอีก ในขณะที่เขาเองก็พยายามพูดเสียงดังขึ้น พ่อครู ก็ต้องอธิบายเสียงดังขึ้นอีก กว่าเขาจะเข้าใจได้ก็ เล่นเอาพ่อครูต้องใช้เสียงดังอยู่หลายนาทีทีเดียว

ขณะที่ทีมงานสุขภาพที่มาถึงได้บอกว่า เขาารู้แล้ว จะใช้ตัวชีวิตอันไหนมาจับสภาพ ที่พ่อครูต้องใช้สมองปรุปรุมากเกินระดับที่จะไม่ เป็นผลดีต่อสุขภาพ นั่นคือวัดระดับความดัง ของเสียงที่พ่อครูต้องส่งออกมาถ้าเกินกว่าเท่านี้ เดซิเบลถือว่าอาจเกินขนาดทำให้สุขภาพเสียได้ นั่นเอง

ซึ่งพ่อครูก็ให้แสดงความเห็นด้วย และยังบอกว่า ที่แสดงอาการบวมทบพลาที่พูดไป ที่ผ่านมาก็ไม่ได้แสดงออกอย่างมีความเครียดใน อารมณ์แต่อย่างใด ซึ่งผู้เขียนก็เห็นด้วย เพราะใน เหตุการณ์เช่นนี้หากจะทำให้คณะทีมงานท่านนี้ได้ เข้าใจ จำเป็นที่พ่อครูจะต้องใช้เสียงที่ดังขึ้น และใช้ลีลาหนักแน่นในการอธิบายเช่นนี้จึงจะได้ผล

ได้ยินอย่างนี้ทำให้ผู้เขียนได้แง่คิดว่าการจะรักษาสุขภาพพ่อครู เราคงต้องสังวรในเรื่องของคำพูดให้มากๆ เพราะถ้าเรามัวแต่

เชื่อมั่นตัวเองจนเกินไป คิดว่าเราถูก แล้วตั้งต้น ที่จะเอา “อวิชา” ของเรา พูดให้พ่อครูเข้าใจ แทนที่จะพยายามศึกษาทำความเข้าใจในตัว ของพ่อครูแทน **จึงเท่ากับเป็นการไม่ฟังเสียงของ สัตบุรุษ** ทำให้ท่านซึ่งประกอบด้วยพรหมวิหารและ สัจจานุโลมมิกญาณ ต้องมาใช้พลังงานปรุปรุเพื่อ ให้กิเลสตั้งต้น ตี้อด้านของเราสงบ ให้เรา ได้ เข้าใจเพิ่มขึ้น แล้วอย่างนี้จะเป็นการที่เราไม่แสดง ความกตัญญูทเวทิตาต่อท่าน ทำให้สังขารกาย ท่านเสื่อมไวขึ้น ผู้เขียนเองก็ยังมีความเป็นคนหัวดี อยู่บ้างไม่มากก็น้อย ในแต่ละเรื่องที่เรายึดถือ

บ่อยครั้งที่มีคน sms มาแสดง ความเห็นเชิงตำหนิพ่อครู ว่าพ่อครูแสดงกิริยา อาการ มีบวมทบพลาตอนเทศนาออกกรายการ โทรทัศน์ ดูเหมือนท่านมีอาการในการแสดงออก แต่เท่าที่ผู้เขียนเห็นอยู่ก็คือ หากท่านไม่แสดงออก อย่างนี้ ไม่ปรุปรุถึงขนาดนี้ ในยุคกาลนี้ที่คน ส่วนใหญ่มีสมาธิสั้นในการฟัง จะทนฟังได้สักกี่ นาทีเชียวนะ เพราะคนสมัยนี้เสพสื่อสารที่มีแต่ การปรุปรุแต่งฉาบฉวยรวดเร็ว เต็มไปด้วยสิ่งเร่งเร้า กระตุ้นให้เกิดตณหาอุปาทานจนล้นหัวล้นหูอยู่

ทุกวัน หากพ่อครูไม่ปรุงด้วยบทบาทลีลาขนาดนี้ คนจะรับได้อย่างไรกัน ผู้เขียนเองก็ต้องยอมรับว่าตอนเริ่มฟังธรรมพ่อครูใหม่ๆ ถ้าวันไหนพ่อครูเทศน์ด้วยน้ำเสียงลีลาแบบเรียบๆเฉยๆ ก็มีอันเข้าภพขาดเป็นพญานาคหลับฟังธรรมแน่นอน

สรุปแล้วภาวะความเครียดของพระอรหันต์และพระโพธิสัตว์นั้นไม่มีแน่นอน สิ่งที่ท่านแสดงออกมานั้น เป็น“บุญญาภิสังขาร” เป็นการแสดงออกของผู้ที่มีสัจจะย้อนสภาพแล้วจะใช้สามัญสำนึกของปุถุชนหรืออารยชนที่ยังไม่เป็นอรหันต์มาวัดไม่ได้ มีแต่เราต้องคอยตรวจดูใจตนเองว่า เรามีทุกข์เกิดขึ้นหรือไม่? แล้วเราสามารถดับโลกสมุทัยอันเป็นเหตุแห่งทุกข์ได้หรือไม่อย่างไร? เพื่อเข้าถึงโลกนิโรธของเราเองเท่านั้น

และปัจจัยสำคัญ ๒ ประการ ที่ความเครียดไม่สามารถเข้ามาคล้ำกรายจิตใจของพ่อครูได้ นั่นก็คือ

๑. **คืนวันอยู่กับธรรม อยู่เพื่อธรรม และอยู่เป็นธรรม** วันแล้ววันเล่าท่านย่อมกล่าวถ้อยคำที่เป็นไปเพื่อธรรมและเพื่อนิพพาน วันแล้ววันเล่าท่านย่อมเขียนแต่สิ่งที่เป็นไปเพื่อธรรมและเพื่อนิพพาน และวันแล้ววันเล่าไม่ว่าสิ่งที่ท่านคิด(สั่งกับปะ) สิ่งที่ท่านทำ(กัมมันตะ) และอาชีพที่ท่านดำเนินไปอย่างไม่มีลาภแกลกลาภนั้น ก็เป็นไปเพื่อธรรมและเพื่อนิพพาน จึงทำให้คืนวันที่อยู่กับธรรมของท่านเป็นคืนวันที่ต้องไล่ล่าเวลาเพื่อผลิตธรรมะ เผยแพร่ธรรมะออกมาให้กับมนุษยชาติให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ แล้วลูกๆของพ่อครูจะมีแต่งานยุ่งทั้งวันจนไม่มีเวลาให้กับธรรมะหรือเปล่า? คงไม่ลืมโคลงธรรมที่ว่า **“ระวัง! อารมณฺ์ก่อนงาน อย่าหลงงานจนเสีย อารมณฺ์(เครียด)”**

๒. **พ่อครูอยู่กับเหตุปัจจัยในปัจจุบันในแต่ละขณะ ไม่ได้ยึดเพื่อให้ได้ตั้งใจ** เพราะท่านไม่ได้คิดที่จะเอาให้ได้ตั้งใจ หรือเอาแต่ใจท่าน จึงอยู่ด้วยความเข้าใจในเหตุปัจจัยต่างๆที่เกิดขึ้น เมื่อท่านไม่ได้คาดหวังท่านจึงไม่ได้ผิดหวัง แต่เพราะเราจะเอาให้ได้ตั้งใจหรือมุ่งเอาแต่ใจมากกว่าที่จะเข้าใจในเหตุปัจจัยต่างๆตามความเป็นจริง เช่น จะให้หญ้าสูงเท่าต้นตาล หรือให้คนนี้เป็นอย่างนั้น หรือให้คนนั้นเป็นอย่างนั้น คิดบันดลบันดลคนนี่คนนั้นอย่างกับพระเจ้า ถ้าเราไม่บ้า ก็คงเครียดตายไปก่อน และเพราะพ่อครู...ไม่กังวลในความร่ำรวย ไม่ทิวโหยในความบันเทิง ไม่ปรารถนาความเป็นใหญ่เป็นโต ไม่มีปัญหากับความเครียด ชีวิตของพ่อครูจึงไม่ขาดแคลน ความเบิกบาน

พักผ่อน การเพียร การออกกำลังกาย พวกเราก็ช่วยกันดูแล โดยเฉพาะในเรื่องอาหาร เรื่องการล้างพิษเป็นต้น เรื่องอิทธิบาท อารมณ์ อากาศ พ่อครู ก็ดูแลเอง ถ้าอยู่ใน กทม.ก็ไม่่ง่ายที่จะได้ อากาศดี ส่วนแอนกาย ก็มีผู้ช่วยดูแล พ่อครู มักจะทำงานหักโหม

ส่วนข้อข้องใจที่ว่าคนเราจะเพิ่มอายุ ชัยได้หรือไม่?? พ่อครูให้คำตอบว่า โดยวิบากได้ มีคนช่วยได้ ทางกายเราก็ไม่เอาพิษใส่ ดูแลกาย ให้หมุนเวียนดี มีธาตุอาหารไม่กินไม่ขาด ก็อยู่ ใต้ทานขึ้น และทางวิทยาศาสตร์ ชีววิทยาก็ใช้ สเตมเซลล์ หรือแม้แต่ควรตายหมดอายุชัชนาน แล้วก็ใช้เครื่องช่วยทำให้มีชีวิตต่อไป หรือ บางคนก็เอาแต่ร่างกายต่ออายุไปได้ หรือเรา สร้างกรรมดี โดยทำ ๘ อ. ก็อยู่ยืนยาวกว่า อายุขัยตนเองได้แน่นอน โดยมี ๒ อย่างที่ เกื้อกูลกัน คือทางด้านกายภาพและจิตภาพ

กายภาพ คนรวยมากก็จ้ำงหมอนักวิทยาศาสตร์มาช่วยได้ ยืดอายุได้ แต่ว่าไม่ สมบูรณ์ ไม่มีคุณภาพชีวิตที่ดี นอนอยู่บนเตียง จิตใจก็ไม่สบายไม่สุข ส่วนผู้ที่มีจิตใจดี ก็จะไม่มีการทรมาณตนเองทางจิตใจ จิตใจจะนำได้ ทำให้ อายุยาวแล้วจิตใจดีด้วย

ตอนนี้เราจะทำการขยายอายุขัย เติม จากเดิม ซึ่งพ่อครูมีความพากเพียรทำมาเกิน อายุขัยแล้ว คนเขาก็หาตัวช่วยในเรื่องกายภาพ ของพ่อครู พ่อครูก็ดูแลกายภาพ ดูแลการ

ยินดีในงานมาก ก็มีคนช่วยกันไป หรือแม่แต่ อาชีพ

อาชีพพวกเรานี้ปลอดพิษทางกายภาพ และยังปลอดพิษทางใจด้วย มันไม่ได้ไปคบหา พาลชน(คนขี้โลภ-คนโทะสะจัด-คนโมหะจัด) คือ คนโง่คนเขี้ยว คนไม่มีปัญญา เราก็ไม่คบด้วย แม้ที่สุดพวกเราอยู่กับหมู่มุ่ม ก็ส่งเสริมอาชีพ มีสัปปายะ

สัปปายะ ๔ คือ (เสนาสนะ อาหาร บุคคล ธรรมะ) โอศกเราเหมือนกับชนเผ่าหนึ่ง อย่างชาวธรรมาก็เป็นชาวเผ่าอายุยืนเผ่าหนึ่ง ไม่ ค่อยกินเนื้อสัตว์ มีการงาน มีสิ่งแวดล้อมดี จิตใจเขาก็ดีไม่แย่งชิงดิ้นรนอะไรมาก เขาก็อายุยืน แต่คนยุคใหม่ แย่งชิงวุ่นวาย แก่แล้วก็นั่งรถเข็น ต่อสายเป็นพวงยืดอายุไปวันๆ บุคคลนี้เป็น องค์ประกอบสิ่งแวดล้อมที่สำคัญ เราไม่มี คนโหดเหี้ยมหรือกระหายอยากมาก

เรื่องอาหาร ไม่ได้หมายถึงอาหารคือ คำข้าวอย่างเดียว แต่หมายถึงอาหาร ๔ มีทั้ง ผัสสาหาร มโนสังขเจตนาหาร คนที่ตะกละเร้าร้อน ขี้โลภ ราคะจัด วุ่นทั้งวัน แน่นนอนว่าจะอายุสั้น

เพราะผัสสะนี้ก็ยิ่งสปราร์ค ก็อายุสั้นลง พวกกามจัด
พวกราคะจัดก็ตายด้วยโรคเยาะ

อย่าว่าแต่ผัสสะเรื่องเพศอย่างเดียว
แต่ก็มีผัสสะทางลาภยศสรรเสริญ หรือผัสสะ
ทางเสพสัมผัสสทวาร ๕ ก็มี เสพสัมผัสเสียดสี
มีจุดสัมผัสที่เสพถึงจุดสุดยอด ไคลแมกซ์ เมื่อ
ไคลแมกซ์ที่ก็จ่ายพลังมาก ถ้าคุณเมื่อกามมาก มี
อึดตามาก ก็จะทำลมุ่มหมายหรือเจตนาต้องเอา
มาให้ตนเองสูง ก็กลั่นานริบหา ก็จ่ายพลังงาน
รายนางแล้ว แม้ได้เสพที่ สปราร์คที่ ก็จ่าย
พลังงานที่

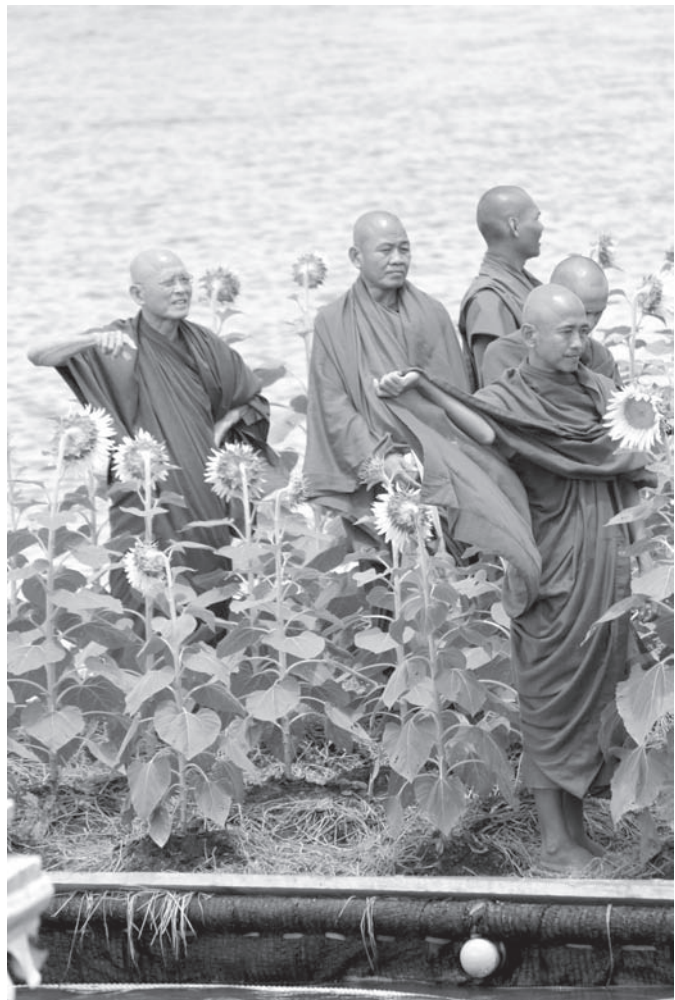
คุณจะได้สุขทางกาม หรืออึดตา ก็
อายุสั้นลงทั้งนั้น นี่คืออาหาร ๔ ที่
ทำให้คุณอายุสั้นลง ซึ่งพวกฤๅษีไม่มี
ผัสสะมากก็อายุยืนนานกว่า เพราะไม่
มีสปราร์คจ่ายพลังงานมาก แต่พ่อครู
แม้จะทำงานมากก็เข้าใจสิ่งที่พูดมานี้ว่า
ความจริง อายุขัยของพ่อครูนั้นมาถึง
วันนี้มันเลยมาแล้ว ที่จะหมดอายุขัย
คือ ๗๒ ปี ตอนนี้อยู่ถึง ๘๐ ก็ดู
กำลังทางสรีระก็พอรู้ ส่วนกำลังใจ
พ่อครูมีอยู่เต็มร้อย

ความรู้ทางใจของพ่อครูมี
มากกว่าแน่นอน พวกเราก็ช่วยทาง
กายกันไปตามลำดับ ให้ผู้ที่ศึกษาทาง
กายภาพมาก็ช่วยดูแล คนเขาก็เอาทาง
กายภาพให้อายุยืนได้ แต่ว่าพ่อครูจะ
นำเรื่องของจิตใจมาร่วมด้วยในการ
ขยายอายุขัย เรามีสี่ปายะ ๔ มา
ช่วยสมทบ โดยเฉพาะธรรมสี่ปายะที่
จะช่วยให้

จรณะ ๑๕ ก็คือมรรค
องค์ ๘ ส่วนสากลที่เขอธิบายกัน ก็

ช่วยกันขยายความจากพระไตรปิฎก พวกเราก็
วิจัยกันทั้งจรณะ สรีระ ก็จะมาเชื่อมโยงกันได้
ส่วนภาษาทางจิตวิทยา พ่อครูก็ไม่ค่อยเก่ง
ตอนนี้มีอภิสิทธิ์ หนึ่งฟ้า มาทำวิจัยเกี่ยวกับวิชา
และจรณะสัมพันธ์ ให้ทางโลกเขาจับได้

การวิจัยนี้ไม่เคยมีมาก่อนในโลก ที่
จะนำจิตภาพและกายภาพมาผสมส่วนให้ดีเลย
โดยนำความเข้าใจทางสากลมารวมด้วย ในการ
สื่อออกไป ขณะนี้โปรเจ็คใหญ่อยู่ที่อภิสิทธิ์ ก็
กำลังจะเป็นโปรเจ็คเตอร์ฉายออกไปให้เป็นภาพ
โปรเจ็คชั่นที่ฉายภาพชัด มีความครบครันใน
การสื่อ เราจะฉายภาพให้คนอื่นได้เห็นด้วย

เมื่อพ่อครูถูกด่าเป็นควาย ควายจริงอยู่ที่ใคร?

ทำไมท่านพุทธทาส และพ่อครู จึงถูกด่าว่าเป็น “พวกนักบวชที่มีอัตตานุทิฐิใหญ่กว่าคนทั่วไป”? แม้พ่อครูจะถูกด่าแล้วด่าอีก จาก

๘๗๐๕ พ่อครูก็ไม่ได้ติดใจอะไร และเมื่อมีจังหวะไหนที่พ่อครูจะสามารถเอาข้อค้านแย้งของเขามาใช้ประโยชน์ในการสอนได้ พ่อครูก็พร้อมที่จะหยิบยกเอามาใช้ประโยชน์ได้อยู่ทุกขณะ แม้จะถูกเหยียดหยันว่าโง่งมเหมือนวัวเหมือนควายก็ตาม (จาก... รายงานสงครามสังคมนิยมการเมือง โดยพ่อครูเรื่องด่าบิโรชอย่างพุทธสูงสุดคือนิพพาน ตอน ๒๘ พ.ศ.๒๕๕๖)

พ่อครูได้บรรยายถึงเรื่องปฏิจจสมุปปาต ถ้าเข้าใจปฏิบัติถูกต้องจะมีมรรคผลสมบุรณะ ถ้าไม่ชัดเจนก็ไปไม่รอดแน่นอน ถ้าเข้าใจถูกต้องและทำได้ ก็จะพ้นอวิชชา ไปสู่สัญญาเวทิตนโรธ

อัตตทิฎฐิ แปลว่า มีความเห็นความรู้อยู่ในเรื่องอัตตา คือผู้ที่ได้ศึกษาและมีความรู้เข้าใจ

เรื่องอัตตา ผู้ที่ยึดถือก็จะมีอัตตา แล้วก็เรียนรู้เพื่อแจ้งชัดในอัตตา(คือตัวตน) ผู้ศึกษามีสัมมาทิฎฐิ ก็จะเข้าใจรู้สภาวะอัตตา มีญาณรู้นามรูป และแยกแยะวิจัยวิจารณ์นามรูป จนเห็นตัวตนที่แท้ของสมุทัยอริยสังข

ปฏิจจสมุปปาตเป็นเรื่องของเหตุและปัจจัย ทุกอย่างอยู่ที่เหตุและปัจจัย ผู้ที่ถืออย่างสมათาน ไม่ได้ยึดถืออย่างอุปาทาน หรืออย่างมีอวิชา ต้องเรียนรู้ตั้งแต่อัตตทิฎฐิ ตามรู้ตามเห็น ซึ่งทางภาษาบาลีว่าอัตตานุทิฎฐิ คือตามเห็นความเป็นอัตตา(เป็นสามัญนาม) เริ่มต้นคือเห็นจิต เจตสิกได้ มีนามรูปปริเฉทญาณได้ เป็นนามธรรม ไม่ใช่รูปธรรมที่จะใช้ทวารนอกเห็น แต่มันจะเชื่อมโยงกันจากนอกสู่ใน

เราก็รู้จักตัวตนที่เป็นกิเลส ตั้งแต่เห็นว่า มันไม่เที่ยง(อนิจจัง) พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ล.๑๘ ข.๒๕๔ ว่าผู้ที่พ้นมิจจาทิฎฐิ จะต้องมิตาหุจมุกลีณกายใจ มีผัสสะ แล้วก็เห็นความไม่เที่ยงในสภาวะเหล่านี้ ในเวทนา ในสัญญา ในวิญญาณ เกิดปัญญาญาณว่ามันไม่เที่ยง ก็พ้นมิจจาทิฎฐิ แต่ยังไม่รู้ตัวตนที่เป็นเหตุ ซึ่งคือ “ลักกายะ” ผู้ที่สามารถเห็น“ลักกายะ” และกำจัดลดละตัวตนลงได้ คือผู้พ้นลักกายะทิฎฐิ(เป็นตัวตนที่เฉพาะเจาะจงของตัวเองส่วนบุคคล) อยู่ในลักกายะทิฎฐิสูต (ล.๑๘ ข้อ ๒๕๕)

คือเห็นด้วยความเป็นทุกข์ แล้วค้นหาเหตุแห่งทุกข์ และกำจัดมันได้ (คือกำจัดลักกายะได้) วิชาคะมันเรื่อยๆจนดับมันได้ ไม่ให้เหลือตัวตนเรียกว่า “อนัตตา” ในอัตตานุทิฎฐิสูต (ล.๑๘ ข.๒๕๖)

อย่างคุณ ๘๗๐๕ ก็พยายามติดตาม ค้านแย้งเรื่องอดีตกับพ่อครู แต่เที่ยวนี้ชัด พ่อครูแรงมาก ถึงขั้นใช้คำว่า “กูจะอธิบายให้ฟังอีก ครั้ง” หลังจากที่พ่อครูไม่ได้เอาของเขามาอ่านอยู่นาน แล้วยังแถมชัดท่านพุทธทาสอีกด้วย ซึ่งสะท้อน ถึงเขาไม่มีภูมิที่จะเข้าใจภาษาคน(บุคคลาธิษฐาน) และภาษาธรรม(ธรรมาธิษฐาน) ของท่านพุทธทาส ได้ ยิ่งพ่อครูเอา “อเทวนิยม” มาตอกย้ำให้ลึก เข้าไปอีก ผู้ที่ยึดได้แค่ภาษาคน(บุคคลาธิษฐาน) จึงแทบจะออกแตกตาย ดังเสียงสะท้อน ของ ๘๗๐๕ ที่ประกาศตัวว่าเป็นพระอริยะแล้ว ได้สำแดงตัวตน ความเป็นพระอริยะของเขาออกมาดังนี้

๐๘๘๘๗๐๕xxx พายอัย สัญญาเป็น ความจำ สติเป็นตัวกำหนดรู้ หาใช้สัญญาเป็นตัว กำหนดรู้ไม่

พวกนักบวชที่มีอัตตานุทิฐิใหญ่กว่าคนทั่วไป เช่นพุทธทาส ฉายาอรินาที่อุปชฌาย์ตั้งให้คืออินทปัทโม โด่งดังจะไม่โก้ เลยตั้งฉายาให้ตัวเองว่าพุทธทาส! ซึ่ง เป็นการผิดวินัย เพราะถือว่าเป็นการไม่เคารพครูบา- อาจารย์! อันเดียวกัน...โพธิรักษ์ก็มีอัตตานุทิฐิที่ยิ่งใหญ่ ไม่แพ้พุทธทาส เพราะมีวิชาและดัดค้นหาไม่แพ้กันเลย เกมจะมากกว่าด้วยซ้ำ! เลยตั้งฉายาให้ตัวเองว่า โพธิรักษ์โต! เพื่อหวังให้คนอื่นเข้าใจว่าตัวเองเป็น โพธิสัตว์ C7 ! ภูเขา

พ่อครูว่า....ฉายาอันนี้อุปชฌาย์ตั้งให้ พ่อครู พ่อครูแค่บอกว่าจะใช้ชื่อโพธิรักษ์ ซึ่งเป็น นามปากกาที่ใช้เขียนหนังสือธรรมะมาก่อนแล้ว และ อุปชฌาย์ก็เห็นควร ก็ตั้งฉายาให้ว่า โพธิรักษ์โต ก็แค่เล่าสู่ฟัง

๐๘๘๘๗๐๕xxx อรหันต์หมดกิเลสแล้วก็อริย แต่เมื่อยังไม่ตาย..รูปนามของอรหันต์ก็ยังคงต้องเกิดดับ อยู่เพราะเป็นวิบากขันธ์ ฉะนั้นจึงยังต้องรับกายิกทุกข์! เพื่อที่จะบรรเทาทุกข์ทุกข์นี้...อรหันต์เช่นสารีบุตรจึงมี

การเข้ามหาสมณวิหารธรรม ก็เพื่อบรรเทาทุกข์อัน เกิดจากรูป อากาส วิญญาณ สัญญา จึงยังคงเหลือ ทุกขเวทนาอันเกิดจากผัสสะเท่านั้น แต่เป็นทุกข์ที่ เบาบางมาก ขนาดโดนกระบองยักษ์ทุบศีรษะ สารีบุตร เทียงรู้สึกไหววาก็เส้นผมเท่านั้น!

๐๘๘๘๗๐๕xxx แต่ถ้าเป็นมหากัสสปะ จะใช้วิธีเข้านิโรธสมาบัติหรือสัญญาเวทียตนิโรธ! โดย มิใช่แค่บรรเทา...แต่เพื่อที่จะดับกายิกทุกข์ทั้งหมดเลย! โดยสัญญาเวทียตนิโรธนี้ จะดับผัสสะอันเกิดจาก สฬายตนะเลย เปรียบเหมือนการถอดปลั๊กไฟ มิให้อายตนะภายใน ๖ กระบกับอายตนะภายนอก ๖ จึงไม่ มีการสปีคเป็นผัสสะ และเมื่อไม่มีผัสสะ ๖ ทุกขเวทนา อันเป็นฐานของกายิกทุกข์จึงไม่เกิดขึ้น! แต่เพื่อมิให้เป็น อันตรายต่ออันธ์ พุทธเจ้าจึงให้เข้านิโรธได้ ๗ วัน!

ภาพจากอินเทอร์เน็ต

๐๘๘๘๗๐๕xxx แม้วจะเปลี่ยนประชาธิปไตย ไม่ให้มีในหลวงโพธิรักษ์จะเปลี่ยนสมณิไม่ให้หลังตานั้น!

๐๘๘๘๗๐๕xxx เมื่อเริ่มผิดเป็นอดีตา ทิฐิ ทั้งหลายจึงออกเวยขึ้น จนตั้งสำนักเป็นเอกเทศ!

๐๘๘๘๗๐๕xxx สังเกตให้ตี ตาของโพธิรักษ์ ๒ ข้างไม่เท่ากัน นี่แหละลักษณะของคนจะเป็นมิถิกทิฐิ

พ่อครูพูดถึงบุคคลาธิษฐาน และ ธรรมาธิษฐาน นั้นเข้าใจยาก ในสมัยพระพุทเจ้า ศาสนาทั่วไปเป็นเทวนิยมคือศาสนาที่ยึดถือพระเจ้า มีพระพรหมเป็นต้น เป็นพระเจ้า เป็นนามธรรม

ที่คนนับถือ ไม่ได้สัมผัสของจริง ถือว่าเป็นสิ่ง
ลึกลับสูงสุด ไม่อาจเข้าไปแตะต้องได้เลย ยึดถือ
ลัทธิความเข้าใจนิยม(นิยมแปลว่าเที่ยง) อย่างนั้น

เทวนิยม เขาจะไม่เข้าใจไม่รู้จักเทพเจ้า
ที่แท้จริง แม้เขาจะนับถือเทพเจ้า คำว่า **เทพเจ้า**
คือผู้ที่มีคุณงามความดีมีคุณธรรม เทพเจ้าคือ
จิตวิญญาณที่มีความสูงส่ง จะเรียกว่า เทพ หรือ
เทวา หรือเทวดา ยุคพระพุทธเจ้า ยังไม่มีใคร
ประกาศศาสนาพุทธ ว่า “จิต” ไม่มีรูปร่างไม่มี
ขอบเขต เขารู้แต่ว่าจิตวิญญาณเป็นแบบเทวนิยม
แต่ของพุทธไม่ได้ปฏิเสธเทวนิยม แต่ไม่ได้เป็น
อย่างที่เขาคิด แต่เป็นทิวทัศน์ที่เหมือนกันกับเขา
พระพุทธเจ้าก็ต้องประนีประนอมอย่างยิ่ง
เพราะเขาเข้าใจอย่างนั้นเสียมาก ว่าตายไปต้องมี
ที่อยู่มีภพอยู่

ซึ่งมันหยาบในการมีที่อยู่ แต่ว่า
จิตวิญญาณละเอียดกว่านั้น คืออาการที่สุข ทุกข์
เป็นจิตสูงหรือจิตตกต่ำก็คือวิญญาณ คือ
คุณลักษณะของจิตวิญญาณต่างหากที่สำคัญ
อยู่ในร่างคนนี่แหละ ศาสนาอื่นเขาไม่เรียน
จิตวิญญาณในร่างคน แต่ไม่ได้ปฏิเสธว่า
จิตวิญญาณออกจากร่างก็เวียนตายเวียนเกิดไป
นรกสวรรค์ตามวิบาก มีจริงปฏิเสธไม่ได้ แต่
อย่าเอามาพูด พระพุทธเจ้าไม่สอนอย่างนั้น

พระพุทธเจ้าสอนให้เรียนรู้ในร่างกาย
เรานี้แหละ ศึกษาให้ชัดว่า ถ้าจะสร้างนิมิต จิต
ก็ปั้นนิมิตได้ เป็นเรื่องเป็นรูปร่างตัวตนเป็น
อัตภาพก็ปั้นได้มีได้ แต่มันไม่จริงไม่ใช่ของจริงเลย

ยกตัวอย่างเช่น คนมีจิตวิญญู เขา
จะเข้าใจว่า คนทุกคนพอตายไป วิญญูนั้นก็
เป็นตัวคนนี่ ถ้าใครมีตาทิพย์จะเห็นว่า
มีวิญญูหน้าตารูปร่างเหมือนตอนเป็นๆ นั่นคือ
มีจิตวิญญู แต่จริงๆ ตายแล้วไม่มีรูปร่างอย่าง

ภาพจากอินเทอร์เน็ต

นั้นหรือก มีนรกสวรรค์ด้วย นรกคือความทุกข์
ความเสื่อมต่ำ มีสวรรค์ก็มี และกัณเฑาะว์ในวิญญู
เพราะยังไม่ล้างอวิชชา

พ่อครูว่า *อ้างอิงพระไตรปิฎก ที่ ๘๗๐๕*
ระบุถึง พระสารีบุตรถูกกระบองยักษ์ตี ซึ่งอยู่
ในพระไตรฯ ล.๕ ข.๘๓

๔. ขุนหลูต

[๙๓] ข้าพเจ้าได้สดับมาแล้วอย่างนี้
สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคประทับอยู่ ณ พระวิหาร
เวฬุวันกัลลันทกนิวาปสถาน ใกล้กรุงราชคฤห์ ก็
สมัยนั้นแล ท่านพระสารีบุตรและท่านพระมหา
โมคคัลลานะอยู่ที่ กโปตกันทรวิหาร ก็สมัยนั้น
ท่านพระสารีบุตรมีผมอันปลงแล้วใหม่ๆ นั่งเข้า
สมาธิอย่างหนึ่งอยู่กลางแจ้งในคืนเดือนหงาย ฯ

[๙๔] ก็สมัยนั้น ยักษ์สองสหายออก
จากทิศอุดรไปยังทิศทักษิณด้วยกรณียกิจบางอย่าง
ได้เห็นท่านพระสารีบุตรมีผมอันปลงแล้วใหม่ๆ
นั่งอยู่กลางแจ้งในคืนเดือนหงาย ครั้นแล้วยักษ์

ตนหนึ่งได้กล่าวกะยักรู้ผู้เป็นสหายว่า

ดูกรสหาย เราจะประหารที่ศีระ
แห่งสมณะนี้ เมื่อยักรู้จักกล่าวอย่างนี้แล้ว ยักรู้
ผู้เป็นสหายได้กล่าวกะยักรู้ผู้นั้นว่า

ดูกรสหาย อย่าเลย ท่านอย่า
ประหารสมณะเลย ดูกรสหาย สมณะนั้นมีคุณ
ยิ่ง มีฤทธิ์มาก มีอำนาจมาก แม้ครั้งที่ ๒ ...
แม้ครั้งที่ ๓ ยักรู้ผู้นั้นก็ได้กล่าวกะยักรู้ผู้เป็นสหายว่า

ดูกรสหาย เราจะประหารที่ศีระ
แห่งสมณะนี้ แม้ครั้งที่ ๓ ยักรู้ผู้เป็นสหายก็ได้
กล่าวกะยักรู้ผู้นั้นว่า ดูกรสหาย อย่าเลย ท่าน
อย่าประหารสมณะเลย ดูกรสหาย สมณะนั้นมี
คุณยิ่ง มีฤทธิ์มาก มีอำนาจมาก ลำดับนั้นแล
ยักรู้ผู้นั้นไม่เชื่อยักรู้ผู้เป็นสหาย ได้ประหารที่
ศีระแห่งท่านพระสารีบุตรเถระ ยักรู้ผู้นั้นพึงยัง
พระยาช้างสูงตั้ง ๗ คอกหรือ ๘ คอกให้จมลง
ไปก็ได้ หรือพึงทำลายยอดภูเขาใหญ่ก็ได้ ด้วย
การประหารนั้น ก็แลยักรู้ผู้นั้นกล่าวว่า เราย่อม
เร้าร้อน แล้วได้ตกลงไปสู่นรกใหญ่ในตัวเอง ฯ
(แสดงว่าแค่คิด)

ภาพจากอินเทอร์เน็ต

[๑๕] ท่านพระมหาโมคคัลลานะ ได้
เห็นยักรู้ผู้นั้นประหารที่ศีระแห่งท่านพระสารีบุตร
ด้วยจักรเพียงดั่งทิพย์อันบริสุทธ์สว่างจักษ์ของมนุษย์
แล้วเข้าไปหาท่านพระสารีบุตร ครั้นแล้วได้ถาม
ท่านพระสารีบุตรว่า ดูกรอาวุโส ท่านพึงอดทนได้
หรือ พึงยังอัตภาพให้เป็นไปได้หรือ ทุกข์อะไร
ไม่มีหรือ ท่านพระสารีบุตรตอบว่า ดูกรอาวุโส
โมคคัลลานะ ผมพึงอดทนได้ พึงยังอัตภาพให้
เป็นไปได้ แต่บนศีระของผมมีทุกข์หนึ่งหนึ่ง ฯ

ม. ดูกรอาวุโสสารีบุตร น้าอัศจรรย์ ไม่
เคยมีมาแล้วท่านพระสารีบุตรมีฤทธิ์มาก มี
อำนาจมาก ยักรู้ตนหนึ่งได้ประหารศีระของ
ท่านในที่นี้ การประหารเป็นการประหารใหญ่เพียงนั้น
ยักรู้ผู้นั้นพึงยังพระยาช้างสูงตั้ง ๗ คอก ๘ คอก
ให้จมลงไปก็ได้ หรือพึงทำลายยอดภูเขาใหญ่ก็ได้
ด้วยการประหารนั้น ก็แลท่านพระสารีบุตรได้กล่าว
อย่างนี้ว่า ดูกรอาวุโสโมคคัลลานะ ผมพึงอดทนได้
พึงยังอัตภาพให้เป็นไปได้ แต่บนศีระของผมมี
ทุกข์หนึ่งหนึ่ง ฯ

สา. ดูกรอาวุโสโมคคัลลานะ น้าอัศจรรย์
ไม่เคยมีมาแล้ว ท่านมหาโมคคัลลานะมีฤทธิ์มาก
มีอำนาจมาก ที่เห็นยักรู้ ส่วนผมไม่เห็นแม้ซึ่ง
ปีศาจผู้เล่นฝุ่นในบัดนี้ ฯ

[๑๖] พระผู้มีพระภาคได้ทรงสดับ
การเจรจาปราศรัยเห็นปานนี้ แห่งท่านมหานาค
ทั้งสองนั้น ด้วยโสตธาตุอันเป็นทิพย์อันบริสุทธ์
สว่างโสตธาตุของมนุษย์ครั้งนั้นแล พระผู้มี
พระภาคทรงทราบเนื้อความนี้แล้ว ได้ทรงเปล่ง
อุทานนี้ในเวลาชื่อว่า

จิต ของผู้ใดเปรียบด้วยภูเขาหิน ตั้ง
มั่น ไม่หวั่นไหว ไม่กำหนด ในอารมณ์เป็นที่ตั้ง
แห่งความกำหนด ไม่โกรธเคืองในอารมณ์ เป็น
ที่ทั้งแห่งการโกรธเคืองจิตของผู้ใดอบรมแล้วอย่างนี้

ทุกซั๊กถึงผู้นั้นแต่ที่ไหน ๆ

พ่อครูว่า ยักษ์สองตนก็คือคนนั้นแหละ ที่จิตของเขาคิดไม่ดีก็คือเป็นจิตยักษ์ เขาเป็นอินดู ก็ยึดถือว่าคนไหนหัวคือคนจัญไร เป็นคนอุปาทวี ไข้ไม่ได้ เขาก็เถียงกันเองว่าจะประหารหรือตีหัวพระสารีบุตร และเขาก็ตกนรกของเขาเอง โดยที่ไม่ได้ตีด้วยกายแต่อย่างใด อาจทำแค่กิริยา

พระโมคคัลลานะท่านมีฤทธิ์หยั่งรู้ใจของคนสองคน(ที่มีจิตเป็นยักษ์) ก็ไปถามพระสารีบุตร เพราะท่านอาจเห็นกิริยาออกมาทางกายกรรม ที่แสดงความไม่ชอบใจ แต่พระสารีบุตรท่านก็รู้สึกว่ามีอะไรนิดหนึ่ง ส่วนคำว่าเล่นฝุ่น พ่อครูอธิบายว่า ปิศาจหรือผีมีกิริยาดังฝุ่น คือละเอียด

พระสารีบุตรสายปัญญาจึงเห็นเป็นลิ่งละเอียดแต่รู้สึกว่ามีอะไรกระทบนิดหน่อย ก็คือทุกซั๊กละเอียดมาก ส่วนท่านโมคคัลลานะเห็นเป็นลิ่งหยาบกว่าก็เพราะเป็นสายเจโต

ที่ยกตัวอย่างมานี้ก็คือให้เห็นว่า **ธรรมะพระพุทธเจ้านั้นยากมากที่จะให้คนเข้าใจภาวะของความไม่มีตัวตน**

อย่างพระโมคคัลลา พระกัสสปะ ที่ยังติดในภาพในนิมิตอยู่ เหมือนเราฝันอยู่ก็เป็นรูปร่างมีเนื้อตัว พระพุทธเจ้าเปิดศาสนานิวายมเพียงศาสนาเดียวที่เป็นนิวายม และก็ไม่ง่ายในพระไตรปิฎกของเถรวาทไม่ขยายความมาก ในเรื่องอัตตา ๓ (โอฬาริกอัตตา มโนมยอัตตา อรูปอัตตา) โดยเฉพาะ **“มโนมยอัตตา”** นั้น คือรูปที่สำเร็จด้วยจิต เป็นอัตตปฏิลาโภ

สรุปแล้วบุคคลลัทธิฐานนี้จะเข้าใจไม่ง่ายอย่างพระโมคคัลลานะ ท่านไม่ได้ตีตียึดก็จะเข้าใจและนำไปใช้ได้ และคุณ ๘๗๐๕ นั้นอุปมา

แล้วก็ไม่ต่างกับยักษ์ที่ถือกระบองใหญ่คิดจะมาทำร้ายพ่อครู แต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้ เพราะ **“จิตของผู้ที่ได้อบรมมาดีแล้ว ไม่กำหนด ในอารมณ์เป็นที่ตั้งแห่งความกำหนด ไม่โกรธเคืองในอารมณ์ เป็นที่ตั้งแห่งการโกรธเคือง มีความตั้งมั่น ไม่หวั่นไหว ดังภูเขาคิน ทุกซั๊กถึงผู้นั้นแต่ที่ไหน ๆ”** (พุทธพจน์)

ภาพจากอินเทอร์เน็ต

นี่ก็เป็นตัวอย่างที่พ่อครูเอาคำดำของ ๘๗๐๕ มาอธิบายความสุดลึกของพุทธที่เป็นอเทวนิยม ซึ่งตัวอย่างนี้น่าจะเป็นแบบอย่างให้ กับชาวโศก ที่จะไม่ไปติดใจกับคำดำของใครๆ แม้แต่กับพวกเดียวกันเอง เพราะยังงี้ๆ คำดำ ว่าของพวกเราเองด้วยกัน ย่อมไม่มีจิตคิด ประสงค์ร้ายต่อกันอยู่แล้ว การที่เรายังติดใจกับ คำพูดของคนนั้นคนนี้อยู่ พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า **“คนมีเวร!”** ดังคำตรัสที่ว่า

ใครมัวคิดอาฆาตว่า “มันดำเรา มันทำร้ายเรา มันเอาชนะเรา มันขโมยของเรา” เวรของเขาไม่มีทางระงับ ใครไม่คิดอาฆาตว่า “มันดำเรา มันทำร้ายเรา มันเอาชนะเรา มันขโมยของเรา” เวรของเขาย่อมระงับ

ขอบุญโฮมปฐมอโศก ให้อัง พารจินนพ
บัญญัติซึ่งมีคณะทำงานไม่ให้ทำคนเดียว

ที่ปฐมอโศกมีเหตุการณ์ที่ไม่ค่อย
โปร่งใสเรื่องศีลในผู้บริหารงานของเรา จึงต้องมี
การปรับตัว ชันชะเนาะในหลายๆจุด แม้แต่ที่
สันติฯ เพราะพวกเราพยายามมาเป็นมนุษย์
พัฒนาให้ได้จริงเป็นจริงเราต้องตั้งใจทำจริงไม่เล่นๆ
มีอะไรบกพร่องก็ปรับปรุงแก้ไข

พ่อครูก็เอาทฤษฎี
พระพุทธเจ้ามาใช้เท่าที่มีภูมิ
ก็ตั้งใจเต็มที่ในการเอามาใช้
แล้วก็ได้ผลอย่างที่มีนเป็น
เกิดมนุษย์ชนิดนี้ เกิด**สังคม
บุญนิยม**อยู่กันอย่างมีศีลธรรม
ไม่ใช่แค่ภาษาที่เขาเอาไปสอบ
เปรียญธรรมกัน ตลอดชีวิต
เราไม่เคยสอบอย่างนั้นเลย แต่
เราต้องตรวจสอบตนเองว่า

เราเกิดกาย-วจี สุจริตขึ้น โดยเฉพาะมโนสุจริต
ขึ้นหรือไม่ หรือยิ่งฉลาดซอมนแฝง เล่ห์เหลี่ยม
มากขึ้นในการทุจริต

มันมาจากกิเลสในจิตทั้งนั้น เราจะ
สามารถโยนิโสมนสิการ พัฒนา ตักกะ ให้มี
วิตักกะ ให้เกิดสัมมาสังกัปปะ ที่มีมโนเป็น
ประธานในการเกิดวาจา กัมมันตะ อาชีวะ

ทำมาก็เห็นผล เป็นอภาลิโก เชิญมา
พิสูจน์ได้ แม้ในวงการศาสนาพุทธที่เป็นเอหิภัสสิโก
เชิญชวนทำทายเป็นมาตุได้พิสูจน์ว่า คนลดโลก
โกรธหลงได้มีจริง ด้วยความจริงใจ ผู้ใดปฏิบัติ
ได้ก็เกิดมรรคผลจริง จนเกิดเป็นหมู่กลุ่ม
แต่ละคนมีพฤติกรรมจริง สังวรระวัง เมื่อได้
แล้วก็ไม่ต้องสังวร จะได้อย่างเที่ยงแท้
แน่นอน ไม่กลับกำเริบก็สบายไป อันไหนที่ยังไม่

ได้ก็ต้องเก็บละเอียดไป แต่มันมีสภาวะที่บรรล
ุธรรมจริงมันจึงไปได้

นานเข้าเราก็มี**รูปแบบแห่งความเป็น
พุทธ** จะเรียกว่า โมเดล หรือไอดอล เป็นฮีโร่ เป็น
ตัวอย่างเป็นของจริงที่ยืนยงได้ในมนุษย์โลก เรา
ต้องเจริญจริงจึงกอบกู้ได้ แต่ถ้าไม่จริงมันหลอก
ตัวเองได้ชั่วคราว โดยเฉพาะไปเจริญแบบโลกๆ

ฉลาดแกมโกงซบซ้อนมีเล่ห์เหลี่ยมก็ไม่ถูกสังฆกรรม
แล้วก็มีเล่ห์เหลี่ยมผสมผสานมันก็ยิ่งบาปซ้ำบาป
ซ้อน ดีไม่ดี ผู้หลอกก็รู้ทั้งรู้ว่าเป็นเท็จเป็นของ
หลอกก็ยิ่งไปใหญ่ เราก็ยิ่งหลงในสิ่งที่ตนหลอก
คนได้ คนมาติดบ่วงเป็นเหยื่อ ก็หลงตนว่าดีอีก
หลอกเขาได้เก่งก็ยิ่งหลงไปหลายชั้น ตนเองก็ได้
ลาภได้ยศมาบำเรอตน บำเรอกาม บำเรออัตตา
เอาเงินไปพาดหัวคนที่เขาหลงในลาภยศสรรเสริญ
ก็เลยหลงว่าอำนาจลาภยศสรรเสริญเป็นสิ่งยอด
ที่นั่นได้

ต้องแจ้งให้ทราบที่ปฐมอโศกนี้โดยได้
สอบทานกันพอสมควรแล้ว ได้บอกเจ้าตัวแล้วว่า
จะต้องประกาศต่อหมู่ คือ มีความบกพร่องเกิด
หมู่กลุ่มก็ระวาง เราก็ต้องระงับโดยหยุดและ
เปลี่ยนแปลง และได้ชักใช้ไล่เรียงกัน เรื่อง

ข้อบกพร่องวิธีการจัดการการเงิน
ของปฐมอโศก มันเป็นข้อ
บกพร่องที่เกิดไม่ไว้ใจกัน
ระวางกัน ก็ได้สอบทานกัน
จนเจ้าตัวก็ยอมรับว่า มี
ข้อบกพร่องไม่สมบูรณ์

ใครจะทำดีทำชั่วก็
เป็นของคนนั้น ไม่เอาไม่ได้ จะ
ตายไปอยู่ไหนก็ติดตัวไป ดีก็
เป็นของตัว ชั่วก็เป็นของตัว
เราจะจับได้ไล่ทันหรือไม่ก็ตาม
คนไหนทำในที่ลับชุกซ่อนอำพราง

หลอกคนอื่นได้ปานใดก็ตาม เราทำชั่วก็ได้ชั่วจริง
ยิ่งทำชั่วแล้วแฝงหลอกคนอื่นอำพรางต่ออีก ให้
คนอื่นเข้าใจผิด ทุกกาลและกรรมที่เราทำ ก็
เป็นผลวิบาก ถ้าดีก็เป็นวิบากดี ถ้าชั่วก็เป็น
วิบากชั่ว พระพุทธเจ้าจึงมีวิธีให้สารภาพบาป
เร็วเท่าไรยิ่งดี พระพุทธเจ้าท่านตั้งหลักเกณฑ์
เพื่อให้เกิดการพัฒนากันไป

มีข้อบกพร่องเรื่องการเงินส่วนรวม
แต่ไปรับรู้รับผิดชอบอยู่คนเดียวมัน ไม่มีใครเขา
ทำหรอกในสากล โดยเฉพาะแม่เขาไม่ตั้งคนอื่น
มาร่วมด้วย แต่เราทำอยู่ก็ต้องให้คนอื่นมาร่วมรู้
แต่ถ้าคนไหนคิดจะทำการเงินคนเดียว ก็คือคน
มีปัญญาที่หลงตนเอง ต่อให้บริสุทธิ์ใจก็ตามก็ไม่
มีใครรู้ใครเห็นกับคุณ เขาก็ต้องระวาง ถ้าไม่มี
หลักฐานอ้างอิงอย่างละเอียดในการชี้แจงต่อ
สาธารณชนแล้ว เขาก็จะไม่เชื่อ และโดยจริงมัน
ทำคนเดียวไม่ได้ เพราะองค์กรใหญ่

ถ้าทำได้ก็ต้องมีการแฝง ต้องมีการ
ไม่ซื่อตรง เมื่อมันไม่ตรง ย่อมรั่วซึม หรือผิด
ประเภทเป็นไปทั้งหมด นี่คือข้อบกพร่อง ผู้
ฉลาดจริงแล้ว ถ้าทำการเงินส่วนรวม แล้วเรา

ทำคนเดียว แม้แต่ในครอบครัวถ้าทำการเงิน
คนเดียวคนอื่นก็ต้องารู้ด้วย ถ้าคนมีปัญญา
ต้องการคนมาร่วมรู้ร่วม มาช่วยบันทึกด้วย เป็น
หลักฐานช่วยยืนยันความบริสุทธิ์

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นอาทิกรรมิกะ
เป็นต้นเรื่อง เมื่อมีบัญญัติแล้วต่อไปใครทำผิด
อีกก็จะมีบทโทษ ก็เรียกเจ้าตัวมาถามไถ่ว่า
คุณยังอยากจะอยู่ในนี้หรือเปล่า? ..เจ้าตัวก็ตอบ
มาว่าอยากจะอยู่กับหมู่ต่อ พ่อครูก็ว่า....ถ้าจะ
อยู่กับหมู่จะต้องทำตามอย่างนี้ ....

คือ เลิกทำการเงิน แล้วเอาหลักฐาน
การเงินมามอบให้กรรมการที่ตั้งมาใหม่ ให้เป็น
คณะทำงาน แยกอันไหนเป็นส่วนส่วนตัวก็
ส่วนตัว อันไหนส่วนกลางก็เข้าส่วนกลางให้หมด
ให้คณะใหม่มาทำงาน ส่วนที่บกพร่องผิดพลาด
อื่นๆที่ผ่านมาก็ไม่ต้องสืบสาวราวเรื่อง ใช้
อธิกรณสมณะข้อที่ ๗ คือ “ติณวัตถารกวินัย”
ไม่ต้องเอาผิดเอาโทษกัน

ให้รับซบซาบ ตอนนั้นก็ได้อาหลักฐาน
เหล่านั้นมาคืนแล้ว ก็มีการตั้งคณะกรรมการ
ดูแลการเงินและบัญชีขึ้นมาใหม่ จะได้เป็นแบบ

อย่างอันดิ่งงามต่อไป ซึ่งคณะทำงานการเงิน ยิ่งเป็นชุมชนขนาดนี้แล้ว ที่เป็นคณะดูแลมีสามคนนี่ก็น้อยที่สุดแล้ว เขานิยามมีคณะกรรมการเป็นเลขที่จะได้ตัดสินใจได้ ถ้ามี ๕ คนหรือ ๗ คนก็ได้จะได้แบ่งงานกัน ร่วมรู้ร่วมคิดร่วมรับผิดชอบ หัดทำงานกันเป็นคณะ ถ้าทำงานคนเดียว สมมุติคนนั้นล้มหายตายจากไปก็วุ่นวาย คนอื่นไม่รู้เรื่องด้วย ถ้ามีสมมุติบัญชีเอาไปซุกไว้ที่ไหนก็หาไม่เจอเลยเป็นต้น แต่ถ้ามีหลายคนก็ไปช่วยยืนยันได้เลย แม้สมมุติหาไม่เจอ

สรุปว่า เรื่องการเงินการบัญชีของชุมชนอโศก ห้ามทำคนเดียว ต้องทำเป็นคณะกรรมการ ซึ่งมีจำนวนอย่างน้อย ๓ คนขึ้นไป ร่วมกันคิดร่วมกันทำร่วมกันตัดสินใจ

นี่เป็นการชันชະเนาะระบบพวกเราให้เจริญพัฒนาขึ้น ผู้ที่ได้ยินได้ฟัง ถ้าได้ฟังแล้วรู้สึกว่ามันเองยังมีคดๆ เรายังไม่ตรง ฟังแล้วให้สำนักเสียเราพลาดพลังแล้ว ถ้าอยู่ไปวันหนึ่งมันก็ต้องโผล่ มันไม่ดีหรอกถ้ายังมีอะไรตุงตึกไม่ซื่อตรง ถ้าทำให้มันตรงได้เร็วเท่าไฉนก็ดี อ ย่ารอช้าเลย เรา มาทางสังฆกรรมนี้ ถ้าเราจะลดโลก ที่เป็นต้นตอของทุกอย่างความโกรธนั้นเป็นสิ่งที่ต้องเลิกก่อนเลย พวกเราไม่ค่อยมีนัก แต่โลกนี้เป็นตัวหลัก

คุณก็มีหน้าที่จะลดโลกเท่านั้น จะให้เหลือเชื้อข้าวไปทำไม จะรักษามันไปทำไม ถ้าสามารถจะเอาออกไปวินาทีนี้หรือขณะนี้ก็ต้องพากเพียรทำ จะได้เจริญจริงๆ โลกเราทุกวันนี้ยิ่งเสื่อมมาก หาตัวอย่างความจริงที่เป็นสังฆกรรมไม่ได้เลย ในหมู่เราก็มียังมีหวังมีผู้มีสังฆกรรมบ้าง

ที่นี่เป็นชุมชนที่หนึ่งของอโศกเป็นพี่ใหญ่ก็ต้องทำให้ดี เป็นหลักฐานของอโศก ดูวาก็อยู่ตัวพอสมควร มาถึงทุกวันนี้ ปฐมอโศก มีปัจจัย ๔ บริบูรณ์แล้วพึ่งตนรอด มีการงานทำผล

ผลิตเหลือไปเอื้อเพื่อเจือจานผู้อื่นได้ ซึ่งใน ๒-๓ ปีแล้ว ไม่น่าจะมีการเงินที่ติดลบ สำหรับปฐมอโศก จะต้องดำเนิน**หลักการของบุญนิยม**ให้ได้ คือ

๑. ไม่เป็นหนี้ ไม่มีแม่แต่เงินหมุน
๒. ทำกินทำใช้ให้พึ่งตนเองได้
๓. ทำให้เหลือกินเหลือใช้
๔. แจกจ่ายสะพัดออก เพื่อแม่แก่ผู้อื่น

เมื่อมีอะไรเกิดขึ้นเราก็ใช้เป็นการศึกษา ข้อสำคัญคือจิตวิญญาณตนถ้ารู้ว่าบกพร่องก็รีบแก้ไข แก้ไขเร็วเท่าไรก็ยิ่งดี แต่ถ้าเราไม่รู้ข้อบกพร่องก็ไม่รู้จะบังคับกันอย่างไรในความไม่รู้ แต่ถ้ารู้แล้วไม่แก้หนี! ถ้าแก้ไม่ไหวก็แก้ทีละชั้นๆ ถ้าทำได้ก็ดีกับตัวเอง เราจะทำอย่างจริงจัง พอครุพยายามจะมีอายุยืนยาวให้มาก เพราะจะพากันทำสิ่งนี้ให้เกิดในโลก ว่ามีคนทวนกระแส และกอบกู้โลกได้ด้วย อย่างน้อยก็กอบกู้ตัวเราเอง สังคมเราเองได้ ส่วนจะกู้ชาติได้หรือไม่ ก็ดูต่อไป เรามาร่วมไม้ร่วมมือกันก็จะเกิดสิ่งจริงมากขึ้นเรื่อยๆ

โศกนาฏพิตปะประชุมชุมชนปฐมอโศก

พวกเราอยู่กันมาป่านนี้แล้ว ใครอยู่มา ๓๐ ปีแล้วบ้าง.....ใครอยู่มา ๒๐ ปีขึ้นมาบ้าง..... ใครอยู่มา ๑๐ ปีขึ้นไปบ้าง....

ก็อยู่กันไปจนตาย ตายแล้วก็เอาเผา ใครตายที่นี้บางที่ก็ได้โลงทอง บางที่ก็ได้โลงเงิน ติดแอร์ ตอนนั้นพ่อครูแสดงธรรมลึกซึ้ง ต้องคอยติดตามฟัง อธิบายใช้ภาษาเทคนิคอาจจะยากหน่อยแต่ก็ต้องคอยติดตามฟัง มีสมณะลิขิตมาตุมาอย่าให้ฟังอีก

ยิ่งมั่นใจว่าธรรมะพระพุทธเจ้านี้สุดลึกซึ้ง หากผู้ใดใฝ่ใจปฏิบัติคงจะมีอรหัตผล ซึ่งโสดาบันจะรู้อรหัตผลไปตามลำดับผู้ที่รู้ไปตามลำดับพอไปถึงอรหัตต์ในอรหัตต์จะไม่ตื่นเต้น เป็นก็เป็น อรหัตต์เป็นสิ่งที่กาลิก ไม่จำกัดกาล ว่า

ธรรมะพระพุทธเจ้าถ้ามีผู้ปฏิบัติดีฯ โลกไม่ว่างจากอรหัตต์

เมื่อมารวมกันก็จะเป็นสังคมที่มีมรรคองค์ ๘ มีสาราณียธรรมที่แท้ จะมีพฤติกรรมจริงของสมาชิกรวมกัน รู้ได้เห็นได้ ผู้มีความรู้จะรู้ แม้ผู้ไม่มีความรู้ก็จะเห็นว่าแปลก บอกไม่ถูก

แต่ลึกๆแล้วเขาจะรู้สึก ว่าทำไมเขาเป็นอย่างนี้แปลกจังเลย พ่อครูเดาจากผู้ที่รู้สึกอย่างนี้เขาคงว่าก็อยู่กันดีไม่เป็นพิษภัย รับผิดชอบ มีประโยชน์ แต่เขาจะไม่รู้สึกว่ามาเป็นอย่างนี้ ส่วนผู้ที่มีปัญญาจะรู้เลยว่ามันดี บางคนก็ว่าเราเป็นไม่ได้ แต่ก็รู้ว่าดีก็ส่งเสริม บางคนก็เคารพบูชา

ยืนยันธรรมะพระพุทธเจ้าว่า ถ้าคนศึกษาทำจริงจะเป็นได้ เป็นสุขในตนเอง เป็นประโยชน์ต่อองค์กรวมสังคมอย่างแท้จริง แม้ยุคนี้ก็ยังมั่นใจว่า จะกลับไปได้ ซึ่งแม่จะเพี้ยนจนหายไปแล้ว แต่พ่อครูไม่ได้มีทุนทางสังคมมากนัก ไม่มีการศึกษาที่เขารับรอง ก็เลยไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม แต่มันยังดี เพราะเป็นการพิสูจน์ธรรมะแท้ ไม่ต้องเอาสิ่งเหล่านั้นมาเป็นเครื่องช่วย เอาธรรมะแท้ๆมาพิสูจน์เลย ก็รู้สึกดีด้วยซ้ำ ก็ต้องอุตสาหวิริยะมากมาย ซึ่งก็

ดีแต่ก็ต้องเหนื่อยแน่ จะมองตื้นๆว่าอุตสาหะมันเหนื่อยยากมันไม่ดี แต่ว่าในมุมของการอุตสาหวิริยะ นั้นดีทำไมเราจะไม่อดทนบากบั่นอย่าให้ผีหลอกเราว่า ไม่ดี การอุตสาหะไม่ดี ถ้าเราตั้งใจใช้ปัญญาตั้งหลักดีๆจะพาเจริญ

ไม่ต้องกังวลว่ามวลจะไม่เพิ่ม พยายามทำ

ช่วยสังคมไป พัฒนาตนเองไป แก่นแกนเราคงมั่น มั่นใจว่าคนจะเพิ่ม เราไม่ต้องกังวลหรืออยากได้ เขาจะมาเอง แล้วเราจะได้คัดเลือก และได้แก่นแกนต่อไป ต้องมีเนื้อจึงจะถาวรยั่งยืนหลายคนจะอยู่อีกหลายสิบปี ก็จะพัฒนากันให้เจริญต่อไป

ขอนุญโฮมสันติ
ฮโศก เรือง สันติฮโศกไม่
ขายแน่ แต่ต้องทำเป็นคนนะ

๑๘.๐๐ น. พ่อครู
...พอมานั่งบ๊อบก็ได้การ์ดสอง
แผ่น เขียนว่า

๑. ลูกหลายคนได้
ข่าวว่าพ่อครูจะขายสันติฮโศก
จริงๆหรือคะ จะมีเหตุการณ์
ในกทม.ที่จะทำให้เราเข้ามาไม่
ได้หรือคะ

๒. หนูมีความเห็นว่าขายสันติไม่ได้
นะคะ เพราะลูกๆที่อยู่ในเมืองจะไม่มีที่พึ่ง จะ
มาทำงานสำคัญ เช่น สขจ.ไม่ได้

บางเรื่องสำคัญ คุณคิดหรือว่าอาตมา
จะขายง่ายๆ หมิ่นล้าก็ไม่ใช่ขายนะ มันจะสิ้นไร้
ไม้ตอกกันจนจะต้องขายหรือ แม้ว่าเราจะล้มเหลว
ที่สันติมันจะจบเขาไม่มีคน ไม่มีทุนรอน ไม่มี
ค่าไฟจะต้องปิดน้ำตก มีอยู่ไม่กี่คนปานนั้นก็ตาม
ก็จะมีคนมาปิดกวาดรักษาไว้ ไม่มีใครก็มี
สมณะบิณฑบาตเลี้ยงตนไปรอด ไม่มีใครก็ให้
ท่านเบิกบาน ท่านไม่ไปไหน เขาจะไปไหนมาไหน

ท่านก็ไม่ไปเลยเรายังไม่สิ้นไร้ไม้ตอกขนาดนั้นหรือ
ก็พูดกันประสานายฟุ้งกับนายผันคุยกันไป

ความจำเป็นหรือเรื่องที่ต้องทำเฉพาะ
หน้าก่อน ก็คือ **เรื่องการศึกษา** ได้ยื่นข่าวกระทรวง
ศึกษาฯ รมต.ว่าการกระทรวงศึกษาฯ ออกมา
เจรจาว่าจะยุบโรงเรียนเล็ก สันติก็โรงเรียนเล็ก
คือมีนักเรียนไม่ถึง ๖๐ คน เขาจะให้ปิด เป็น
ข่าวลือลั่นเลย เพราะมีโรงเรียนข้างนอกชนบทที่
เป็นโรงเรียนเล็กอาศัยให้เด็กได้เรียน เขามี
โรงเรียนอยู่ไม่มาก แล้วจะไปปิดเขา ยิ่งการ
ศึกษายังไม่บริบูรณ์ดีจะไปปิดเขา แม้จะให้เรียน

ฟรีก็ยังไม่ได้ แล้วจะปิดเลย แทนที่รัฐจะเอื้อ ไปเสียเงินได้สารพัดสารเพ แต่เสียเงินให้คนมีความรู้เสียไม่ได้ เราก็ไม่มีปัญหาจะปิดก็ปิด อยู่ได้ก็อยู่

เคยตั้งข้อสังเกตว่า เด็กเราใครจะไปเรียนอุดมศึกษาที่ม.อุบลฯ ปีแรกสมัคร ๒๐ คน(จากทุกโรงเรียนสัมมาสิกขา) เราส่งเสียออกเงินค่าเรียนให้ ปีแรกมี ๒๐ คน สุดท้ายจบออกมา ๑๗ คน ได้เกียรตินิยม ๔ คน ปีที่สองเข้าเรียน ๗ คน ได้เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง ๒ คน อันดับสอง ๑ คน และปีที่สามเรียน ๕ คน ได้เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง ๑ คน ได้เกียรตินิยมอันดับสอง ๑ คน เราไม่ได้ให้คะแนนเด็กเรา มีอาจารย์ของทางม.อุบลฯให้คะแนน และในปีที่สี่ก็มีเด็กเราไปเรียนเป็นปีสุดท้ายแล้ว เพราะเขาจะปิดหลักสูตรนี้แล้ว ซึ่งมีหลายคนจะฟ้องร้องคนที่ปิดหลักสูตร

แม้แต่เด็กเราที่เรียนอาชีพราชธานีโศก แม้แต่เรียนไม่จบก็มีบริษัทจองตัวไว้แล้วตั้งแต่ยังไม่จบ เพราะเด็กเราที่ไปสอบแข่งขันได้คะแนนดีเก่งกว่าที่อื่น เด็กปวช.เราจบไปมีบริษัทมาจองตัวเลยให้เงินเดือนหมื่นห้าพันบาทมีตัวเครื่องบินให้เลย

การศึกษาเราไม่ได้ด้อย แต่ว่าผู้ใหญ่ น่าจะมาช่วยกันบ้าง ไม่อย่างนั้นคนทำอยู่ก็เหนื่อย เราไม่ล้มเหลว แต่อยู่ที่คณณะทำงานยังไม่เต็มที่เลยยังไม่เปิดเท่าไร

เรื่องที่เราเป็นอยู่ทุกวันนี้ ข้อบกพร่อง

สำคัญคือพวกเรายังมีกิเลส ก็มีข้อบกพร่องที่เป็นอนุศล คือสิ่งผิดธรรม ไม่ค่อยดีค่อยงามในเรื่องนั้นเรื่องนี้ที่จะเกิดจากความโลภความโกรธความหลง

เกิดจากความโลภก็เป็นเรื่องซบซ้อนเยอะ ในเรื่องของความโกรธหรือราคะก็ไม่จัดจ้านเท่าไร ไม่มีน่าเกลียดน่าชังเกินการณ์ทั้งที่เราอยู่อย่าง“สหศึกษา” แต่เรื่องความโลภนี่ไม่ค่อยบริสุทธิ์ พอครุ่นว่าต้องมี error บ้าง แต่เพราะพวกเราไม่ปฏิบัติตามหลักสาธารณโมคคือทำอย่างมีองค์รวม มีคณณะทำงาน แต่ถ้าทำคนเดียวก็จะมีข้อบกพร่องอนุศลแน่นอน เพราะกิเลสยังมีอยู่ ถ้าไม่ทำเป็นระบบดีแล้วโอกาสข้างหน้าจะยากมากเลย

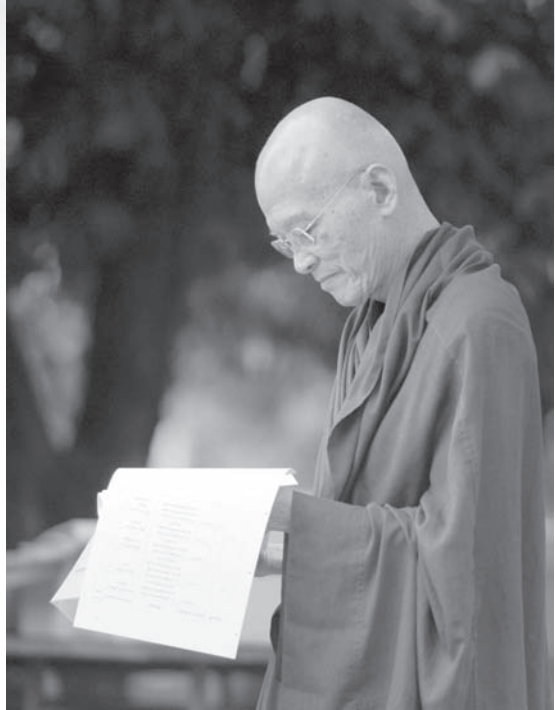

เพราะกองกลางของสาธารณโภคิ แต่ละแห่งจะมากขึ้นๆ ถ้ารับผิดชอบคนเดียว สองคน มันไปยากเลย ไม่เป็นระบบ พ่อครูก็ ผากไว้ ว่าให้รับให้เป็นระบบคณะทำงาน ทุก แห่งเลย โดยเฉพาะการเงินการบัญชี ซึ่ง เป็นการปฏิบัติธรรมที่ยิ่งใหญ่ในระบบสาธารณโภคิ

ตอนนี้เรื่อง**การเมือง** พ่อครูก็คิดว่า มัน เกินแรงของเราแล้ว เราจะลดใบลง ไม่ซึกใบเดิน หน้า แต่ไม่ถอยเรือเข้าฝั่ง มีอะไรจะซึกใบช่วย หนุนเขาบ้างเราก็ทำ แต่ส่วนที่เขาคจะคลุกกันเขาก็ ทำ เป็นฐานะของเขา ฐานะของเราที่ทำแบบของเรา

สถาบันเมืองบนอยู่ในสถานะที่จะไปทำ อะไรไม่ได้อย่างมาก ถ้าจะทำก็จะทำได้อย่างมาก ของเราก็จะลดลงมา ถ้าไปทำก็ได้ อย่างหนึ่ง ส่วน ผู้ที่จะทำได้ถ้าเขาทำเขาก็ทำได้เช่นกัน สังคมก็ มีลักษณะเช่นนี้อยู่กันไป จะเกิดเหตุการณ์ไป ตามลัทธิธรรม

ที่ซ้ำ เพราะพ่อครูมีวิบากเช่นนี้ ไม่มี ทุนทางสังคม พ่อครูพามาอดขนาดนี้ก็เก่งนะ พุดตรงๆกับพวกเราซื้อๆ ซึ่งไม่ง่ายเลย มันยาก มาก เป็นเรื่องของสังคม ที่เป็นมาได้ขนาดนี้ก็ว่า ยากเย็นแค่ไหน แต่ก็ต้องพยายาม จะว่าถ้าให้ นาวาบุญนิยมนี้ไปได้ไม่คว่ำกลางทะเล แล้วเราก็ เดินหน้าฝ่ามรสุมทรด้วย นอกจากไม่ถอยหลัง แล้วเราก็ไม่ลงใต้ดินด้วย ไม่ถอยหลังไม่ลงใต้ดิน แม้เท่าเมล็ดงา จะไปซ้ำได้แค่ครั้งก้าวก็ยังดี ไม่ พยายามให้หยุดอยู่ **พระพุทธเจ้าไม่สรรเสริญ ความหยุดอยู่คำว่าก้าวหน้ามันไม่ใช่ทะเลเยอทะยาน แต่ก้าวหน้าทางคุณธรรม** ซึ่งต้องมีลัทธิปริสธรรม ทั้งตัวเรา ทั้งยุคสมัยแต่ละช่วงๆ ซึ่งข้อมูลใหม่ แต่ละวิภาที่นั่นแปรไปเรื่อยๆ จัดจ้านมากใน แต่ละขณะมีตัวแปรอยู่มาก เห็นความไม่เที่ยง มากเลย โดยเฉพาะตัวแปรที่พาไปในทางร้าย

ทั้งเครื่องมืออุปกรณ์ และคนคิดที่คิดเก่งจริงๆ

เอาง่ายๆ คนคิดดีเพื่อช่วยแก้ไขบ้าน เมืองอย่างเอาจริงเอาจัง กับคนที่คิดร้ายคิดชั่ว คุณว่าปริมาณอันไหนมากกว่า ชัดๆเลยว่า คน เห็นแก่ตัวมากกว่าส่วนรวม ไม่ได้ปฏิบัติลดละ กิเลสจริงๆ สังคมก็เลยเป็นเช่นนี้ แต่เรื่องขาย สันตือโสภณนั้นไม่ขายหรอก ก็ช่วยกันพุ่มพักให้ดี แค่เรื่องพาณิชย์ ๓ บริษัทก็วุ่นวายมากแล้ว จริงๆ ไม่มีอะไร ปัญหาคือ ความยึดมั่นในตัวกูของกู ถ้าถอนว่าทุกอย่างเป็นส่วนรวมก็หมดปัญหา ถ้า ยึดว่าของกูของกูก็เลยมีปัญหา ถ้าประชุม กันแล้วเอาตามที่ประชุมเสร็จไปนานแล้ว ถ้ามี ปัญหาจริงๆก็ยุบ เพราะเรามีการพาณิชย์เพื่อให้ **ลดกิเลส ลดอัตตา แต่เราพอทำไปแล้วกิเลสเพิ่ม มีอัตตาเพิ่ม แล้วจะให้มันไปทำไม ยุบไปเสีย** ให้ เหลือแค่ชมร. หรือว่าให้มีแต่บริษัทขอบคุณ อย่างเดียวเลย ไม่ต้องมีรายได้เงินเดือน ผลิต เองขายเองเลย ปัญหาที่นั่นเกิดเพราะมีรายได้เงิน เดือนก็เป็นเชื้อให้กิเลสโต ก็หาทางมีสวัสดิการ เพิ่มอีก แล้วไม่รู้ตัวกันว่ากิเลสเพิ่มขึ้น !

🙏 กองงานปัจเจกสมาคมฯ

ในหลวงของเรา

เปรียบประชากรใดที่ในโลก
 ไทยเราโชคดีกว่ามหาศาล
 เกิดได้ร่มบรมโพธิสมภาร
 สุขสราญมานานกว่าหกสิบปี
 ประเทศไทยในน้ำมีปลาในนามีข้าว
 และในหลวงของเราสูงศักดิ์ศรี
 เป็นองค์รวมจริยธรรมคุณความดี
 เราจึงมีทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็น

แต่ความโลภทำให้ ไทยเดือดร้อน
 ความมันคงก็สิ้นคลอนอย่างที่เห็น
 คนปกครองก็เลสหนาพาลำเค็ญ
 ความร่วมเย็นก็ปลาทชนิดไซ

ความขัดแย้งรุนแรงยังวังมาแทนที่
 ความสามัคคีล่องหนแทนไม้ไผ่
 ทุกชุมชนวิปลาสาธาตวินัย
 มองทางใดไม่เห็นวิถีความดีงาม

หนทางเดียวที่จะให้ชาติไทยรอด
 คือสืบทอดอารยธรรมนำโลกสาม
 ยึดธรรมะล้ำประเด็นเป็นเนนิยาม
 โดยเดินตามรอยพระบาทพระภูมิพล

กรุณาปราณีเป็นที่ตั้ง
 กล้าหาญทั้งเขี้ยวแข็งทุกแห่งหน
 ชื่อสัตย์กตัญญูรู้คุณคน
 ทั้งถ่อมตนไมถือดีมีอหังการ
 อดทนรับดิศขอบและรອງรัฐ
 มุ่งมั่นสู้สิ่งเลวร้ายไร้แก่นสาร
 ให้อภัยใจเยือกเย็นเป็นประมาณ
 ถือสัจจะเป็นประธานไม่คดโกง
 สงบและละวางอย่างเรียบง่าย
 สุขภาพทั้งใจกายไม่ฝางโงง
 ไม้ประมาณหาความร่วมมือคือเรือโยง
 เขียรจรรโลงความขอเขียงเขียงพระราชา
 หากทำได้ดั่งนี้คงดีแน่
 ไม้พ่ายแพ้ภัยใดในใต้หล้า
 ประเทศชาติจะยืนหยัดพัฒนา
 ไปจนกว่าฟ้าถล่มดินทลาย

❀ ประกายฉัตร

ลำบากกายแต่สบายใจ

แดดเผาเหงื่อหยดย่อย	ท่วมกาย
ลำบากแต่ใจสบาย	แน่นแท้
ฮึดสู้สู้เข้าสาย	แห่งสัตว์ สงสาร
ลำบากกายก่อนแล้	จิตนั้นสงบหนอ
ลูกชานาสาบเชื้อ	บรรพชน
เลี้ยงชีพทุกแห่งหน	สุขให้
สรรพสัตว์ทั่วสากล	ได้เกิด กายเฮย
สำนึกบุญคุณไซ้	ตราบสิ้นอาสวณ
ทุกคำข้าวขบเคี้ยว	เลี้ยงคน
ไฉนมนุษย์คิดฉ้อฉล	ชั่วช้า
จำนำแม่ของคน	ใจต่ำ สูเอย
เอาแม่ไปขายค้า	คิดข้ามเนรคุณ
ประทับบาทบาบไว้	เนิ่นนาน
ลืมนพระคุณข้าวสาร	แม่ไซ้
บรรพชนแต่โบราณ	เคารพ แม่เฮย
พระแม่โพสพให้	ดุจหัวงอาหาร
สำนึกคุณค่าข้าว	ควรไซ้
ธุรกิจค้าข้าวสมัย	สมัครม้วย
ขายแม่เพื่อกำไร	สุเร้ง รวยเฮย
น้ำเหือดแห้งขอดห้วย	โลกแล้ง ละทาน

❀ *อ.เป็นต้น น.า.ประโคน*

พูดดี
ทำให้ศัตรูกลายเป็นมิตร
พูดโง่คิด
ทำให้มิตรกลายเป็นศัตรู

บินเกิดนะเธอผู้กล้า
บินเพื่อพร่ำความสับสน
บินไปให้ ไกลชั้น
บินค้นหาหัวใจ
ชีวิตคือความหวัง
และความฝันอันสดใส
โน่นฟ้าสีทองส่องอำไพ
เธอจะมัวรำไรทำไมกัน

ร้อนไฟได้ไหม้ลามที่ตามขวาน
ร้อนตำนานกร้านศึกจารึกสมัย
ร้อนที่ยังไม่ระงับไม่ดับไฟ
ร้อนที่รุ่มรุ่มไหม้ประชาชน
ร้อนโกดังข้าวทำจำนำเนา
ร้อนที่ยังสั่งเข้าข้าวปีป่น
ร้อนที่กินข้าวยอมข้าวปลอมปน
ร้อนกระเป่ารั่วจนขอดกันคลัง
ร้อนตัวเลขเงินกู้บู้อ้างผลาญ
ร้อนเป็นล้านล้านทะเลายขายความหวัง
ร้อนชาตินี้ใช้หนี้ชาติหน้ายัง
ร้อนเรือรังกาละวาดถึงชาติโน้น
ร้อนกฎหมายร้อนร้อนไม่ผ่อนเพลา
ร้อนเหมือนเข้าเครื่องบังคับจับเดินโขน
ร้อนปรองดองปองดูน้องบุญโดน
ร้อนตุ้มเป๊ะเตะกระโถนโดนตะเกียง
ร้อนอำนาจบาตรใหญ่ใช้บาตรทุ่ม
ร้อนเพราะอุมงจางอย่างสุ่มเสี่ยง
ร้อนเพราะคอยแต่ฟังคนข้างเคียง
ร้อนเพราะไม่ฟังเสียงประชาชน!

❀ *เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์*

พ่อเมืองพ่อ พู่พ่อเพียง

พ่อเมืองพ่อ(ครูสมรง) ศิริโชติ เกิดเมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๒๖ กันยายน ๒๔๘๓ ที่บ้านบะแหบ ต.แวงน้อย อ.พล จ.ขอนแก่น เป็นบุตรคนที่ ๕ ของ **นายวิเชียร ศิริโชติ** กับนาง**เม็ง ศิริโชติ** มีพี่น้องร่วมมารดา ๖ คน

สมรสกับนาง**สอง ศิริโชติ** เมื่อปีพ.ศ.๒๕๐๔ มีบุตรธิดาด้วยกัน ๖ คน ดังนี้

๑. นางสาวพานทอง ศิริโชติ
๒. ดต.พงศ์ภรณ์ ศิริโชติ ๓. นางสาวพรทิพย์ ศิริโชติ ๔. นางสาวอรอนงค์ ศิริโชติ ๕. ว่าที่ร้อยตรีคนบุญ ศิริโชติ ๖. นายธรรมบุญ ศิริโชติ

ประวัติการศึกษา

จบการศึกษาชั้น ป.๔ โรงเรียนประชาบาลบ้านบะแหบ ต.หนองแวงในปี ๒๔๙๔, สอบผ่าน ม.๕ จากโรงเรียนสหมิตรศึกษา อ.คอนสวรรค์ จ.ชัยภูมิ และย้ายมาจบการศึกษาชั้น ม.๖ ที่โรงเรียนอินทราบุรี อ.เมือง จ.ขอนแก่น

ประวัติการรับราชการ

รับราชการตำแหน่งครู ของกรมสามัญศึกษากระทรวงศึกษาธิการ เมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๐๒ ที่โรงเรียนหนองหญ้าปล้อง เงินเดือนเริ่มต้น ๓๐ บาท จนถึง พ.ศ.๒๕๑๖ เป็นครูใหญ่โรงเรียนหนองหญ้าปล้อง จากนั้นย้ายมาเป็นครูโรงเรียนหนองแวงโสภนพระ ในปี พ.ศ.๒๕๑๗ และได้ลาออกจากการรับราชการครูในตำแหน่งอาจารย์ ๒ ระดับ ๖ ในปี พ.ศ.๒๕๓๖ เงินเดือนสุดท้าย ๑๑,๔๒๐ บาท

เกียรติคุณที่ได้รับระหว่างรับราชการ

- ๕ ธันวาคม ๒๕๒๑ ได้รับเบญจมาภรณ์มงกุฎไทย ฉบับพิเศษ เล่มที่ ๙๖
- ๕ ธันวาคม ๒๕๒๕ ได้รับจตุรภรณ์มงกุฎไทย ฉบับพิเศษ ๙๙
- ๕ ธันวาคม ๒๕๒๗ ได้รับจตุรภรณ์ช้างเผือก ฉบับพิเศษ ที่ ๑๐๒
- ๕ ธันวาคม ๒๕๓๔ ได้รับตริตาภรณ์ช้างเผือก ฉบับพิเศษ ที่ ๑๐๙
- ๑๖ มกราคม ๒๕๓๖ ได้รับประกาศเกียรติคุณ ครูดีเด่น อำเภอพล ประจำปี ๒๕๓๖ ของสำนักงานคณะกรรมการคุรุสภาอำเภอพล

ประวัติชาวธรรม

ได้เข้ารับการอบรมคุณภาพชีวิตครูจังหวัดขอนแก่น กับกองทัพธรรมมูลนิธิ ในปี ๒๕๒๘ แล้วศรัทธาในคำสอนของ**พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์** และ**พลตรีจำลอง ศรีเมือง** จึงได้ชวนชาย ตามหา หมู่กลุ่ม**ชาวโศก** และได้เริ่มปฏิบัติธรรม รับประทานอาหารมังสวิรัต พร้อมทั้งเป็นตัวอย่างในการเลิก เหล้า และบุหรี่ ถือศีล ๕ ตามแนวทางของชาวโศก ตั้งแต่ตอนนั้นจนจบจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต แม้ลาออกจากการรับราชการครูแล้ว แต่ท่านก็ยังคงทำหน้าที่ของครูอยู่อย่างสม่ำเสมอ ได้บำเพ็ญบุญเป็น จิตอาสาตามวาระและโอกาสต่างๆ ไปร่วมช่วยเหลือผู้ประสบภัยสึนามิที่ จ.พังงา เป็นนักประชาธิปไตย ที่ให้ความสำคัญกับชาติบ้านเมือง ให้ความรักกับชาวบ้าน เพื่อให้เขาได้เปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น เป็นผู้รับใช้กลุ่มชุมชนแก่นโศก เพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้ของผู้คนทั่วไปในการปรับเปลี่ยนการดำเนินชีวิตให้

รู้จัก**“พ่อ”** พร้อมทั้งเปลี่ยนชื่อตนเองจาก **“นาย สมรง”** เป็น**“นายเมืองพ่อ”** ในปี ๒๕๔๙ เพื่อ ใช้ชื่อตนเองเป็นเครื่องเตือนสติของบุคคลทั่วไป**ไปร่วม บุกเบิกโรงสีขอนแก่น ซึ่งเป็นโรงสีของสมาคม นักปฏิบัติธรรม เพื่อส่งเสริมเกษตรกรในการทำ นาไร่สารพิษ และผลิตข้าวกล้อง เพื่อสุขภาพที่ ดีของผู้บริโภค เป็นอาทิ พร้อมทั้งปรับเปลี่ยน การทำนาสวนของครอบครัว เป็นแบบกลีกรวม ไร่สารพิษ(ไม่ใช้สารเคมี ยาฆ่าแมลง และยาฆ่า หญ้า) ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง**

ท่านถือว่าเป็นกำลังสำคัญของกลุ่ม ในการเผยแพร่คำสอนของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ และ แนวทางการปฏิบัติธรรมแบบชาวโศก จนกระทั่งเมื่อ ๕ ปีที่แล้ว ได้เกิดอาการมีน้ำขังในศีรษะทำให้ สมองไม่ทำงานจนต้องเข้าโรงพยาบาล และได้ต่อสู้กับโรคจนฟื้นคืนสติขึ้นมาได้ แต่ก็ไม่แข็งแรงเหมือน ก่อน จึงกลับไปอยู่ที่บ้านเพื่อรักษาตัวต่อ แต่เซลล์สมองก็ได้ตายลงเรื่อยๆ อย่างช้าๆ จนประมาณวันที่ ๒๘ เมษายนที่ผ่านมา ขณะเข้าห้องน้ำที่บ้านเพื่อจะมาตรวจร่างกายตามที่หมอนัด ก็มีอาการหมดสติ ลุกๆจึงรีบนำตัวส่งโรงพยาบาล แพทย์ได้ทำการตรวจและวินิจฉัยว่าเซลล์สมองซีกขวาได้ตายเกือบหมดแล้ว ทำให้แกนกลางสมองบิด จึงทำให้คนป่วยไม่สามารถควบคุมการหายใจ และการย่อยได้ด้วยตนเอง แม้ ร่างกายส่วนอื่นยังเป็นปกติก็ตาม หมดทางที่จะเยียวยาให้ดีขึ้นได้แล้ว

เพื่อให้พ่อได้เผชิญหน้ากับวาระสุดท้ายของชีวิตอย่างองอาจ พร้อมกับญาติพี่น้องและครอบครัว ลูกๆจึงตัดสินใจนำพ่อเมืองพ่อ กลับมาที่บ้านที่พักอยู่ปัจจุบัน ประมาณ ๓ วัน ท่านก็จากไปด้วยอาการสงบ พร้อมกับลมหายใจสุดท้ายเมื่อเวลา ๑๕.๐๙ น. ของวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๖

ในวันฉาปนกิจ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ลูกๆของพ่อได้ทำการเลี้ยงอาหารมังสวิรัตให้กับผู้ ที่มาร่วมงาน โดยได้แม่ครัวจากชุมชนสี่มาโศก และญาติธรรมมาช่วยงาน และให้เกียรติมาร่วมงานจาก หลายพุทธสถานทั้งสันตโศก สี่มาโศก หินผาฟ้าน้ำ ชุมชนแก่นโศก เป็นต้น และมีสมณะชาวโศก มาร่วมงานรวม ๑๐ รูป โดยมี**สมณะนิกนบ ฉันทโส** เทศน์หน้าศพก่อนเผา เวลาประมาณ ๑๓.๐๐ น. ณ วัดอินทร์แปลง ต.หนองแวงโสภนพระ จ.ขอนแก่น

ชื่อใหม่	เพชรพันศิลป์ มุณีเวช
ชื่อเดิม	นายดุขฎิ มุณีเวช
เกิด	๒๙ สิงหาคม ๒๕๒๗
พี่น้อง	๒ คน เป็นคนที่ ๒
ภูมิลำเนา	จ.อุทัยธานี
การศึกษา	ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนนวมินทราชูทิศ พายัพ
ระดับอนุปริญญา	วิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงใหม่
ระดับปริญญาตรี	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา วิทยาเขตภาคพายัพ

รู้จักอโศกตั้งแต่เด็กประมาณ ๑๐ ขวบ แม่พยายามพาไปคบคุ้นกับ**หมูกุ่มชาวอโศก** โดยพาไปเข้า**ค่ายยุวพุทธ** แต่ช่วงนั้นไม่เข้าใจ มีอาการต้านใจและไม่ชอบกินอาหารมังสวิรัต แม่พาไปเข้าค่ายตอนเช้าแต่แอบกลับบ้านตอนบ่าย แม่จ้างให้ไปช่วยงานที่ชมร. เชียงใหม่ แต่ก็เบียดค่าจ้างคือทำไม่ครบตามกำหนด

สุดท้ายช่วงเรียนระดับ ปวช. ก็พบอโศกด้วยจิตใจตนเอง โดยเริ่มเข้าใจธรรมะมากขึ้น ไม่ฝืน ไม่ต่อต้าน ตั้งใจไปพักผ่อนบนดอยแพ่งคำ(ภูผาพ้าน้ำ) ช่วงเสาร์-อาทิตย์ แล้วกลับลงมาเรียนต่อ พอติช่วงนั้นมี**คอร์สมหัศจรรย์ของท่านอาจารย์ ๑ (สมณะบินบน ถิริจิตโต)** จึงได้มีโอกาสเข้าคอร์สประทับใจการได้รับสัมมาทิฐิจากสมณะและสิกขมาตุ ทำให้เมื่อเกิดปัญหาเกี่ยวกับการใช้ชีวิตได้ฝักมองเข้าหาตัวเอง ได้ใช้เวลาตัวเอง ได้ถามตัวเอง และได้อยู่กับตัวเอง เริ่มกินอาหารมังสวิรัตแบบช่ยเนื้อสัตว์ออก(เจช่ย) ในช่วงที่ยังเรียนระดับปวช.ประมาณ ๑ ปี จึงกินอาหารมังสวิรัตบริสุทธิ์จนถึงปัจจุบัน

ช่วงใกล้จะเรียนจบปริญญาตรีได้มีโอกาสมาฝึกงานที่พุทธสถานปฐมอโศกเป็นเวลา ๑ เดือนกับทีมงานสื่อบุญนิยม แต่ก็ยังไม่มีความคิดที่จะมาช่วยงานวัดหรือมาอยู่ในพุทธสถานต่างๆ จนเมื่อเรียนจบปริญญาตรี ต้องสอบคัดเลือกทหาร ในใจไม่ยอกติดทหารและยังอยอกจะกินอาหารมังสวิรัตต่อไป จึงตั้งจิตว่า หากสอบไม่ติดทหารจะมาช่วยงานวัด ๓ เดือน และก็สอบไม่ติด จึงได้เข้ามาช่วยงานที่พุทธสถานปฐมอโศก ไม่นานนักก็เข้ามาอยู่ที่พุทธสถานสันตอโศก เนื่องจากทีมงานสื่อบุญนิยมต้องย้ายที่ทำงานมากรุงเทพฯเพราะเริ่มก่อตั้งสถานีโทรทัศน์เพื่อแผ่นดินหรือ**สถานีโทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ (FM-TV)**ในปัจจุบัน

ได้ช่วยงานด้านกราฟฟิก อาทิเช่น ถ่ายภาพนิ่ง สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อวิดีโอ เพราะเรียนจบจาก สาขาเนติศิลป์ จึงมีความถนัดกับลักษณะของงานและมีฐานงานรองรับตรงกับที่ศึกษามา

✿ ปัญหาและอุปสรรคในการทำงานและการปฏิบัติธรรม

ปัญหาในการทำงานเป็นสิ่งที่เกิดจากตัวเราเอง คือ ความไม่ชำนาญ ประสบการณ์ยังน้อย และคิดว่าตัวเองเก่ง ก็เลยไม่ค่อยได้ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม และขาดการนำทฤษฎีมาใช้ในการปฏิบัติงาน งานจึงล่าช้า เพราะมัวแต่นั่งคิด ความขี้เกียจ และการแะริมทาง(การเปิด อินเทอร์เน็ตระหว่างทำงาน) ทำให้งานเสร็จช้ากว่าที่ควรจะเป็น เพราะสมาธิจะไม่จดจ่ออยู่กับงานที่ทำ

ในส่วนของการปฏิบัติธรรม คือยังไม่เอาจริงจัง ยังอ่อนข้อให้กับกิเลส ทำให้กิเลสเกาะแน่น อ้วนใหญ่ จน บางทีหมดแรงพีน เมื่อเสียทำให้กิเลส ก็เกิดอาการหดหู่ เหี่ยวใจ ทั้งที่มันไม่ใช่ของจริงแต่ก็สู้มันไม่ได้ อีกทั้งการขาดสติ ขาด การตามสภาวะจิต ขาดการระลึกถึงศีลอย่างสม่ำเสมอ

✿ แนวทางแก้ไข

พยายามพาตนเองเข้าไปในหมู่มิตรดี และปรึกษาครูบาอาจารย์หรือผู้ที่ให้สัมมาทิฐิแก่ตน ได้ เพราะผู้ที่อยู่สูงกว่า ปฏิบัติธรรมมาก่อนก็จะมีประสบการณ์ สามารถชี้ช่องทางเดินที่ถูกต้อง แล้ว จึงนำคำสอนมาปฏิบัติอย่างจริงจังจึงทำให้เกิดสภาวะ เกิดมรรคเกิดผล

✿ ข้อปฏิบัติที่คิดว่ายากที่สุด

การลดละกิเลสทางทวารทั้งห้าในขั้นหายาบ และละเอียด เพราะต้องใช้ศีลที่ละเอียดตามไปด้วย หากไม่ล้างก็ทุกข์อีก เพราะต้องหามาเสพ มาป้อน และเมื่อจะล้างก็ต้องพีนความเคยชิน ความติดมากขึ้น จึงต้องยิ่งต้องขัดต้องเกลาคตนให้บ่อยให้ละเอียด

✿ คติประจำใจ

ยอม-ให้อภัย-ไม่โทษใคร-โทษตัวเองก่อนเสมอ

✿ เป้าหมายชีวิต

ปฏิบัติธรรมให้สูงขึ้นด้วยการทำงานไปกับหมู่ กลุ่มชาวอโศก

✿ ข้อดีข้อฝากให้หมู่กลุ่ม

กระบวนการหมู่กลุ่มที่มีสัมมาทิฐิ คือ สิ่งที่จะนำพาจิตวิญญาณของเราให้เจริญ เพราะเป็นแรงจุด ไปในทิศทางโลกุตระและขัดเกลากิเลสของเราไปพร้อมกัน

● เจ็บไข้ได้สังเวช
อนาจอนาถขัด
กิเลสเร่งกำจัด
ตรงตัดลัดนิพพาน

แม่พระปัสสิกาเถระ นี้ ก็เป็นผู้มีบุญญาธิการได้กระทำไว้แล้ว ในพระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ เช่นในยุคสมัยของ**พระพุทธเจ้าองค์อัสสัมชิต**

ยุคนั้น ท่านได้เกิดในคฤหาสน์ของผู้มีชาติตระกูล ได้รับการเลี้ยงดูจนเติบโตใหญ่อย่างสุขสบาย วันหนึ่ง ระหว่างที่เที่ยวไปในป่า ได้พบกับพระอัสสัมชิตพุทธเจ้า แล้วบังเกิดจิตเลื่อมใสยิ่งนัก จึงเสาะแสวงหาผลไม้ป่า(มีลักขะ) นำมาถวายแต่พระองค์ด้วยความยินดีพอใจมาก

ผลของใจศรัทธาที่ยิ่งที่ได้ถวายผลไม้ป่าด้วยท่านนั่นเอง **ทำให้ท่านไม่รู้จักทุกข์(ทางไปชั่ว)เลย** แม้ต้องเวียนตายเวียนเกิดในเทวโลก(โลกของคนใจสูง) หรือมนุษย์โลก(โลกของคนใจประเสริฐ)ก็ตาม

จนกระทั่งได้เกิดในยุคสมัยของ**พระพุทธเจ้าองค์สมณโคดม** ท่านเกิดอยู่ในตระกูลพราหมณ์ มีชื่อว่า **ปัสสิกะ**

ครั้นเจริญวัยเป็นหนุ่มแล้ว มีอยู่คราวหนึ่ง ปัสสิกะมาพบได้มีโอกาสเห็นยมกปาฏิหาริย์(การ แสดงฤทธิ์สองอย่างคู่กันได้อย่างน่าอัศจรรย์ยิ่ง)ของพระศาสดา จึงมีศรัทธาแรงกล้า ขอบวชกับพระศาสดา

พอได้บวชแล้ว **ภิกษุปัสสิกะ**

ก็พากเพียรบำเพ็ญสมณธรรม(ธรรม ของผู้สงบระงับกิเลส) กระทั่งอาพาธ(เจ็บป่วย)หนัก เพื่อนภิกษุกับญาติโยมทั้งหลายต้องช่วยกันดูแลรักษา

เมื่อท่านหายจากโรคร้ายใช้เจ็บแล้ว ก็เกิดความสังเวช(เกิดล้ามนึกดี จากความรู้สึกสลัดใจในสิ่งที่ไม่ดี) จาก การอาพาธในครั้งนี้ จึงรีบเร่งภาวนา(ทำให้เกิดผล)แก่ตน ไม่ช้าเลยก็ได้บรรลु

อภิญญา ๖ (ความรู้อันวิเศษยิ่ง ๖ อย่าง) คือ

๑. **อิทธิวิธี** (มีฤทธิ์ลึกลับได้)
๒. **ทิพพโสต** (หูทิพย์แยกแยะกิเลสได้)
๓. **เจโตปริยญาณ** (กำหนดรู้จิตว่า มีกิเลสอันใดบ้าง)
๔. **ปุพเพนิวาสานุสติญาณ** (รู้แจ้งระลึกชาติต่างๆของกิเลสได้)
๕. **ทิพพจักขุ** (ตาทิพย์มองเห็นลึกลับได้)
๖. **อัสวักขยญาณ** (ความรู้แจ้งว่ากิเลสหมด

สิ้นแล้ว)

พระปัสสิกะเถระได้เป็น**พระอรหันต์องค์หนึ่ง** **ในโลกแล้ว**

ต่อมา พระเถระได้ไปเยี่ยมเยียนถึงที่อยู่ของ ญาติทั้งหลาย ได้แสดงธรรมโปรดญาติเหล่านั้น ให้ตั้ง อยู่ในธรรม มีศีลเป็นสรณะ(การยึดเอาศีลเป็นที่พึ่งที่ ระลึกถึง)

วันหนึ่ง พระเถระได้ไปเข้าเฝ้าพระศาสดา ถึงที่ประทับ พระองค์ทรงทราบเรื่องที่พระเถระช่วย เหลือเกื้อกูลแก่เหล่าญาติ จึงตรัสถาม

“ดูก่อนปัสสิกะ ญาติทั้งหลายของเธออยู่สุข สบายไม่มีโรคภัยหรือ?”

ได้ยืนอย่างนั้น พระเถระจึงทูลถึงอุปการะที่ท่านได้ทำแก่ญาติทั้งหลาย

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ในบรรดาหมู่ญาติผู้ไม่มีศรัทธา ถ้ามีผู้มีศรัทธาแม้สักคนหนึ่ง เป็น
นักปราชญ์(ผู้มีปัญญารู้แจ้ง) ตั้งอยู่ในธรรม สมบูรณ์ด้วยศีล ย่อมเป็นประโยชน์แก่พวกพ้องแล้ว

ญาติทั้งหลายที่ข้าพระองค์อนุเคราะห์ ตักเตือน ตำหนิข้อบกพร่อง ให้ทำสักการบูชาใน
ภิกษุทั้งหลาย ด้วยความรักในญาติและเผ่าพันธุ์

ญาติเหล่านั้นตายล่วงลับไปแล้วก็ได้รับความสุขในสวรรค์(สภาวะสุขของผู้มีจิตใจสูง) ส่วนพี่ชาย
น้องชาย และมารดาของข้าพระองค์ เป็นผู้พรังพร้อมด้วยกามคุณ(รูป-เสียง-กลิ่น-รส-สัมผัสที่นำ
พอใจ) บันเทิงอยู่”

❀ ผนวมพุทธ

พทหัส ๖ มี.ย. ๒๕๕๖

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๖ ข้อ ๓๑๔

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๑ หน้า ๒๖๘)

ข

ข จากเรื่องที่ทำเรื่องย่านบางกะปิ บริเวณท่าเรือ
มีแก้อื้อยาวให้ผู้โดยสารที่รอขึ้นลงเรือได้นั่งพัก เราเดินมานั่ง
เพื่อเก็บสัมภาระให้เรียบร้อย ตอนแรกยังไม่ทันสังเกตว่า มี
อาบั้งชายถั่งนั่งอยู่ที่ม้านั่งตัวถัดไป มารู้ว่าเขาชายถั่งก็ตอนที่

เขาเชิญชวนให้ซื้อถั่งของเขา เขาบอกว่า ๑๐ บาท.. ๒๐ บาท แล้วก็รีบคว้าจานกระดาษตักถั่งหมาย
จะขายให้ ทั้งที่เราพูดปฏิเสธไปแล้ว เขาก็เลยลุกจากที่นั่งไปเร็วขึ้น

เดินออกมาแต่ก็คิดเห็นใจ ยอมรับว่าอยากช่วยซื้อ เพราะนี่เป็นยุคสมัยที่คนเลี้ยงชีพลำบาก
ขึ้น เราเองไม่ได้เป็นคนมีทรัพย์สินอะไรมาก แต่เมื่อพอมิและให้ ได้ ก็อยากให้ ถึงแม้ว่าถั่งทอดจะไม่ใช
สิ่งที่ต้องการนัก แต่เราถั่งว่าน้ำใจนั้น ให้กันได้เท่าที่พอจะให้ไหว

จึงตัดสินใจเดินกลับไปขอซื้อถั่ง.. บอกเขาว่า เอา ๒๐ บาท แต่อาบั้งกลับบอกเราใหม่ว่า
เขาขาย ๓๐ บาท เราตกใจและงั้นวิธีขายของของเขา ปากย้ำกับเขาว่าตักให้เราแค่ ๒๐ บาท ทั้งที่
ตอนแรกเริ่ม อาบั้งชวนเราว่า ๑๐ บาทก็ขาย เขาแสดงสีหน้าลึกลับที่บอกแทนคำพูดว่า..แยจ้ง ๒๐ บาท

มันทำให้ความเห็นใจของเรานั้นดูช่างหัวน้ไหวลับสน กระนั้นก็ยังให้สติกับเราให้รู้ตัวขึ้นมา
ว่า เราควรศรัทธาในความดี และการช่วยเหลืออันเป็นการกระทำของเราเท่านั้น “พอ”..

เรากลับความสุขของเราหล่นหายไปจริงๆละ

อาบั้งมาทำให้เราตอบตัวเองว่า เราจะทำดีเพื่ออะไร หากไม่ใช่เพื่อความดี

เราไม่มีเจตนาทำดี เพื่อเรียกร้องให้อาบั้งเป็นคนนิสัยดี สุภาพ ถ่อมตน ไม่เอาเปรียบหรือ
เห็นแก่ได้ ฯลฯ อ้อ..ก็เราไม่ใช่อาบั้งอะ!

ปุ่น

จิตอาสา... ที่สถาบันขยะวิทยาด้วยหัวใจ (สขจ.)

ขยะเอี่ยมฉบับนี้ จะพาท่านผู้อ่านไปพบกับจิตอาสาท่านหนึ่งที่มาช่วยงานที่สถาบันขยะวิทยาด้วยหัวใจ (สขจ.) เป็นประจำนะคะ

สขจ. เป็นเหมือนโรงขยะที่รับบริจาคของเก่า เหลือใช้ ของใหม่เกินความจำเป็น เพื่อนำไปแปรเป็นทุนสนับสนุน FMTV และที่นี่ เป็นเหมือนห้องเรียนให้เราได้ศึกษาชีวิต และแนวคิดของจิตอาสาที่มาช่วยงาน อย่างเช่น **ป้ากุลณี น้อมในธรรม ...**

ป้ากุล ยังคล่องแคล่ว กระฉับกระเฉง แม้ว่าอายุป้ากุลจะเลยวัยเกษียณมาหลายปีแล้ว และแทนที่ป้ากุลจะเลือกใช้ชีวิตสบายๆกับครอบครัวที่แสนอบอุ่น แต่ป้ากุลกลับเลือกใช้เวลาด่วนใหญ่มาปฏิบัติธรรม และช่วยงานที่สขจ. เช่น **คัดแยกเสื้อผ้า ชายของ ฯลฯ**

เจอโศกได้อย่างไร

ป้ากุลเป็นพันธมิตร เจอตอนไปชุมนุมตอนแรกไม่ใส่ใจ แต่เห็นแจกอาหาร แรกๆเลยไปกินอาหารก่อน และก็ไปร่วมทำอาหาร ช่วยแจกอาหาร พอไปเจอ**ร้านดินอุ้มดาว**ในที่ชุมนุมฯ ก็เอาของมาบริจาค คบคูนมากขึ้นก็ไปช่วยขายของที่ร้านฯ พอชุมนุมเสร็จก็กลับบ้านที่สุพรรณบุรี แล้วที่นี่ยังบ้านก็คิดถึงพันธมิตรคิดถึงกองทัพธรรม ก็เลยให้ลูกเปิดNet ให้ดูว่าโศกไปอย่างไร บอกลูกว่า **เปิดNetให้แม่ที่ ว่าไปโศกอย่างไร** ลูกบอกให้นั่งรถตู้ไปลงกองสลาก นั่งเรือที่ผ่านฟ้าไปลงบางกะปิ แล้วต่อรถเมล์ไปสันตติโศก ครั้งแรกตั้งใจไปดู ว่าโศกอยู่กันอย่างไร

จากเจ้าของร้านจิ๋วเวลลี
สู่...โรงขยะสขจ.

กุลณี น้อมในธรรม

แล้วอะไรที่ทำให้ปากุลกลับมาเป็นจิตอาสา

พอกลับบ้านก็ดูFMTV และตอนเกือบๆ ปลายปี ๒๕๕๔ เป็นช่วงน้ำท่วมใหญ่หลายที่รวมทั้งกรุงเทพฯ ดูทีวีเห็นสันติอโศกมีกิจกรรมช่วยเหลือซัพพลายผู้ประสบภัยน้ำท่วม ก็เลยนั่งรถจากบ้านมาช่วยที่ร้านดินอุ้มดาว และก็ช่วยแพ็คของสำหรับส่งไปช่วยน้ำท่วม หัวกระเป๋ามาใบเดียวตั้งใจมาอยู่ไม่กี่วัน แต่ช่วงนั้นอยู่ ๑๕ วัน แล้วก็กลับบ้าน จากนั้นก็ไปๆมาๆตลอด

มาอยู่วัด ตื่นเช้าทำวัตรเช้า ฟังธรรม ได้คำตอบกับตัวเอง เพราะก่อนนั้นกินเนื้อสัตว์ เป็นนักเที่ยว นักกิน ไปทำบุญเป็นกลุ่มกับเพื่อนๆ ไปวัดอื่นส่วนใหญ่มั่นใจให้บริจาคเงินแต่ที่สันติอโศก สมณะท่านเทศน์ **“บุญคือการละโลก”** อ้าว!เราทำบุญ ขอเยอะเลย แล้วเราจะได้บุญหรือ และอีกหลายอย่างที่เคยขัดใจ ข้องใจ ก็คลายใจหลุด เป็นเพราะๆ ก็เลยประทับใจ

จากนั้นมาช่วยที่สขจ.เลยหรือ?

จริงๆก็ไปช่วยส่วนอื่นด้วย เช่น ปอกผลไม้ จัดอาหารถวายสมณะที่ศาลา แต่ว่างานหลักคือที่สขจ. เพราะตัวเองมีจิตอาสาอยู่แล้ว อยากช่วยสังคม พอมาทำที่สขจ. ไซ้เลย เพราะสนับสนุน FMTV เป็นการเผยแพร่ธรรมะออกไปทั่วประเทศ ให้คนได้เข้าใจธรรมะ

ได้อะไรบ้างจากการทำงานที่สขจ.?

ได้ฝึกอ่านใจ เช่น การเจอลูกค้ามาซื้อของลูกค้าที่ไม่ได้ปฏิบัติธรรม บางที่เราารู้สึกว่าเค้าเอาเปรียบเรามากเกิน ทั้งๆที่เราขายถูกอยู่แล้ว เราก็ได้ฝึกยอมลูกค้า ฝึกความอดทนจากการที่ได้อยู่ร่วมกับผู้อื่น อยู่ใต้กฎระเบียบ จะทำอะไรตามใจตนเองไม่ได้ ต้องปรับตัว

มาอยู่วัดครั้งละหลายวัน ครอบคลุมไม่ว่า?

ที่บ้านเป็นประชาธิปไตย ไม่มีปัญหา ปากุลหมั่นฟังธรรม และนำมาไตร่ตรอง เพราะฟังแล้วได้อะไรใหม่ๆ นำคำสอนพ้อท่าน, สมณะ, ลิกขมาตุ มาใช้ในชีวิตประจำวันได้ และได้อยู่ท่ามกลางมิตรดี สหายดี ก็ตั้งใจอยู่ไปเรื่อยๆ บางทีลูกจะมารีบ ก็บอกลูกๆว่าแม้อยังไม่กลับ ลูกอย่าเพิ่งมารีบเลย แต่ก่อนก็กลับบ่อย หลังๆกลับบ้านเพื่อเอื้อสายสัมพันธ์กับครอบครัวมากกว่า ป้าไม่มีอะไรต้องเป็นห่วง คุณลุงก็เป็นข้าราชการบำนาญ ลูกสองคนก็โตหมดแล้วก็มารับกิจการร้านจิวเวลรี่ต่อ

เมื่อก่อนปากุลก็รับราชการ แต่อยากรวยก็มาเปิดร้านจิวเวลรี่เล็กๆด้วย แต่พอเป็นพันธมิตรเจออโศก ไม่เอาแล้ว ตอนนีให้ลูกเขาทำกันต่อ

ท้ายสุดปากุลฝากบอกมาว่า... ให้เราลองมาใช้ชีวิตอิสระ ทำเพื่อสังคม ชีวิตเรามั่นมั่น ใช้สองมือกับหนึ่งสมอง ช่วยชาติ โดยมาช่วยสขจ.นี้แหละ เพราะจะได้ช่วย FMTV ช่วยให้คนพบแสงแห่งธรรม เรามามือเปล่าจะเอาอะไร เวลาไปก็มีมือเปล่าเหมือนเรามาอย่าไปดิ้นรนอะไรเลย

♥ กัมภานสงฆ.

รายงาน

จาก

พุทธสถาน

สันติอโศก

ประจำเดือนเมษายน ๒๕๕๖

สรุปข่าวจากชาวชุมชนสันติอโศก มีมติเห็นด้วยให้จัดงานอโศกรำลึกปี'๕๖ที่พุทธสถานราชธานีอโศกในวันที่ ๖-๑๐ มิ.ย.'๕๖ มีการปรับผังรายการ FMTV ช่องดาวเทียมของไทยคม ทั้งนี้เพื่อความเหมาะสม ชมร.จตุจักรกำลังมองหาสถานที่แห่งใหม่ซึ่งมีเจ้าของที่ได้เสนอมาให้พิจารณาแล้ว

★ เหตุการณ์ทั่วไป

จ.๑ ศิษย์เก่าลัทธิมาลิกขาลันติอโศก ช่วยกันตัดแต่งกิ่งต้นไม้ใหญ่ตามแนวสายไฟบริเวณซอย ๔๔

พ.๔ หมู่สมณะมหาเถระ ไปประชุมและร่วมงานปลูกเสกฯ และงานตลาดน้ำอาริยะ คีนชีวิตแม่มนูครั้งที่ ๓๔ ที่พุทธสถานราชธานีอโศก จ.อุบลราชธานี

พ.๑๗ พ่อครูเดินทางถึงพุทธสถานสันติอโศก

พ.๑๘ นักเรียนเตรียมลัทธิมาลิกขาม.๑ มาสอบข้อเขียน นักบวช และผู้ปฏิบัติธรรมจากหมู่บ้านพลัม(ติชหนัทฮัน) มาเยี่ยมชม

อา.๒๑ พ่อครู สมณะ ลิกขมาตุ และญาติธรรมไปร่วมพิธีรดน้ำศพคุณชวนไชย เตชศรีสุธี(พี่ชายสมณะชาบซึ่ง ลิริเตโช) ที่วัดตรีทศเทพ กทม.

จ.๒๒ พ่อครูเดินทางไปพุทธสถานปฐมอโศก

อ.๒๓ หมู่สมณะ ลิกขมาตุ ญาติธรรม ไปร่วม

งานฌาปนกิจศพโยมแม่ของสมณะพอแล้ว สมาชิกโตที่จังหวัดกำแพงเพชร

ส.๒๗ พ่อครูไปแสดงธรรมที่วัดตรีทศเทพ กทม. ในงานศพคุณชวนไชย เตชศรีสุธี

๑๖.๒๘ ร่วมงานฌาปนกิจศพคุณชวนไชย
เดชศรีสุธี ที่วัดตรีทศเทพ กทม.

๑๖.๒๙ พ่อครูขออนุญาตโฮมเวลา ๐๘.๓๐ น. บ่าย
มีการประชุมชุมชน

อาตมาปี สัมปะชาโน สะติมา วิเนยยะ
โลเก อะภิชฌาโทมะนัสสัง
มีความเพียรเครื่องเผากิเลส
มีความรู้สึกตัวทั่วพร้อม
มีสตินำความพอใจหรือความไม่พอใจ
ในโลกออกเสียได้

ประจำเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๖

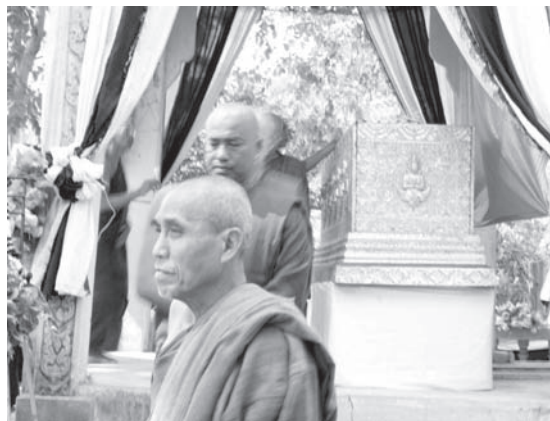
พระพุทธเจ้าชื่อโคตมะ เชื้อชาติอริยกะ เป็น
ชาวเนปาล จุติลงสู่ครรภ์พระมารดาตอนใกล้รุ่งวัน
พฤหัสบดี ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๘ ปีระกา ประสูติ
เมื่อวันศุกร์ เวลาใกล้เที่ยง ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ปีกจ
ตรัสรู้เมื่อวันพุธ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ตอนรุ่งอรุณ
และประสูติพพานในวันอังคาร ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖

★ เหตุการณ์ทั่วไป

พ.๑ สมณะผืนฟ้า อนุตตโร (อาจารย์ ๒) พา
หมู่สมณะนวกะมาพักที่สันตือโคก

พฤ.๒ ประชุมคณะทำงานรวมชาติพันธุ์ฯ

ศ.๓ สมณะ ลิกขมาตุ และญาติธรรม ไปร่วม
งานฌาปนกิจคุณแม่แก้ว ชิดนอก อายุ ๙๐ ปี
แม่ของปะสร้อยฟ้า อโศกตระกูล ที่วัดเทพนิมิต
อ.หนองสองห้อง จ.ขอนแก่น

ส.๔-จ.๖ ชาวอัคร่วมงานรวมพลังชาติพันธุ์
และชนเผ่าพื้นเมืองถวายพระพรพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ลานพระบรมรูปทรงม้า

ส.๑๑ พ่อครูขออนุญาตโฮม ย้ำเน้นความพร้อม
เพรียงความชวนชวย และการสานสัมพันธ์

จ.๑๓ พ่อครูไปพุทธสถานปฐมอโศก เน้นการ
ทำงานเป็นระบบ เช่น ฝ่ายการเงินให้ทำเป็นทีม

ส.๑๘ กิจนิมนต์ประชุมกลุ่มชลบุรีและกลุ่ม
จันทบุรี ส่วนที่สวนบุญผักพืช คลอง ๑๓ มีการ
จัดคอร์สสุขภาพ (ล้างพิษตับ)

จ.๒๐ ประชุมคณะกรรมการ ๓ บริษัท

อ.๒๑ เด็กนักเรียนสันติบาลเปิดเทอม ทำ
กิจกรรมที่คลอง ๑๓

ศ.๒๔ วันวิสาขบูชา มีการเข้าค่ายอุปาสถศีล

และเวียนธรรมในตอเนี่ยน

อา.๒๖ นักเรียนสัมมาสิกขาเปิดเทอม มีกิจกรรมเข้าค่ายคาราวี นีวาโต

พ.๒๙ ประชุมคณะกรรมการ ๓ บริษัท

เดือนนี้อากาศร้อนมาก อุณหภูมิแปรปรวน ผู้คนเจ็บป่วยเยอะ ทุกเพศทุกวัย ได้เห็นทุกข์โทษเวรภัยเกิด แก่ เจ็บป่วย และตาย เป็นภาระอันหนักของสังขาร ดังคำพระท่านว่า สังขิตเตนะ ปัญญาพาหนักันธา ทุกขา ว่าโดยย่อสังขารทั้ง ๕ คือ ทุกข์

๐๐ สมณะแต่ธรม รับรักยิต

ปฐมอโศก

ประจำเดือนเมษายน ๒๕๕๖

พ.๑๔ หมู่สมณะ-สิกขมาตุ ชาวชุมชน ไปบ้านราช เพื่อร่วมงานปลูกเสกฯและงานตลาดอารียะ

ศ.๑๒ ตอเนี่ยน สมณะไปร่วมงานศพนาวาเอก (พิเศษ)อำพร ประยูรสุข

จ.๑๕ พี่น้องชาวชุมชนไปร่วมงาน “บันตั้นโลก-หยุดการกอบโกยกิจกรรมพลังงาน” มีจักรยานร่วม ๖๐ คัน ระยะปั่น ๑๒ กม. ดำเนินการโดยเครือข่ายธรรมภิบาลด้านพลังงานนครปฐม

พ.๑๗ สมณะ-สิกขมาตุ ชาวชุมชน ไปร่วมงานศพคุณแดง เจียรนัยวิทยากุล ที่วัดธรรมศาลา และไปร่วมงานฌาปนกิจในวันต่อมาด้วย

ส.๒๐ คุณรำพึง มั่นคงดี พาพี่-น้องมาทำบุญครบรอบการจากไปของคุณแม่สมพงษ์ มั่นคงดี

อา.๒๑ จัดค่ายยุวพุทธทายาท ครั้งที่ ๒๘ ระหว่างวันที่ ๒๑-๒๕ เม.ย. มีผู้มาร่วมงาน ๑๕๐ คน

อา.๒๑-อิง.๒๓ ทีมงานชวนคนเข้าวัด“ทำดีที่ละก้าว” จัดงานเป็นครั้งที่ ๕ มีผู้เข้าร่วม ๒๐ คน

จ.๒๒ พ่อครูแสดงธรรมบุญโฮม

และต่อด้วยการประชุมชุมชน ย้ำนักปฏิบัติที่ดี ไม่ละเลยการฟังธรรม การทำงาน ต้องถึงพร้อมด้วยมรรคมืองค์ ๘ ความสำเร็จของงานอยู่ที่การประชุม หัดฟังคนอื่น เอาที่ประชุมเป็นที่ตัดสิน

จ.๒๒-ส.๒๗ ตอเนี่ยน หมู่สมณะ ชาวชุมชน เดินทางไปร่วมงานศพคุณชวนไชย เตชศรีสุธี ที่วัดตรีทศเทพ ทุกคืน และในวันที่ ๒๘ เม.ย. เป็นวันประชุมเพลิง หมู่สมณะ-สิกขมาตุ ชาวอโศกไปร่วมงานนี้ประมาณ ๑๐๐ ชีวิต

ส.๒๐ สมณะ-สิกขมาตุ ชาวชุมชนไปร่วมงานเผาศพคุณแม่แว่น ปลอดดตะคุ โยมแม่ของสมณะพอแล้ว สมานีโต ที่วัดทะเลพัฒนา จ.กำแพงเพชร

พ.๑๕ นักรบแห่งกองทัพธรรม คุณไฉไล (พิชิต) เฉิดมณูเสถียร ได้เสียชีวิตลงอย่างกะทันหัน เขาคือจอมยุทธผู้บุกเบิกชุมชนปฐมอโศก ร่วมบำเพ็ญบุญกันมายาวนานกว่า ๒๕ ปี ทำพิธีฌาปนกิจในตอนบ่ายวันรุ่งขึ้น(๒๖ เม.ย.)

ส.๒๗ สมณะ-สิกขมาตุ และครูพานักเรียนเตรียมม.๑ ไปเข้าค่ายดูตัวต่อที่นาแรงรัก

อ้ง.๓๐ สมณะกรรมกร กุสโล พร้อมหมู่สมณะสิกขมาตุและญาติธรรม ไปร่วมงานฌาปนกิจศพคุณปู่ มณีพรพรรณ อายุ ๗๑ ปี ซึ่งเป็นหน้าของคุณโบแก้ว ชาวหินฟ้า

ประจำเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๖

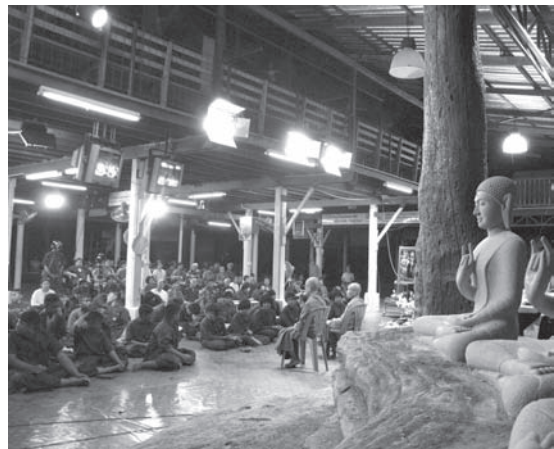
๓-๖ พ.ค. เตรียมงานชาติพันธุ์พื้นเมืองทั่วประเทศถวายพระพรในหลวง เนื่องในวันที่ ๕ พ.ค. ซึ่งตรงกับวันในหลวงขึ้นครองราช ฝ้ายเตรียมงานจากปฐมอโศกเตรียมโต๊ะ-เต็นท์-เก้าอี้-เวที-เครื่องเสียง-อาหาร-หน่วยพยาบาล-ปัจจัยอื่น ๆ อีก เพื่อความครบพร้อมในการทำงานครั้งนี้

๑๑-๑๒-อ้ง.๑๔ มีการเทศน์หน้าศพคุณแม่บุญแรง ญาณสาตร ๓ คีน ประชุมเพลิง ๑๕พ.ค.

๑๖-๑๗ เวลาเที่ยง พ่อครูแสดงธรรมกัณฑ์พิเศษบุญโฮม จบแล้วต่อด้วยการประชุมชุมชนการประชุมในครั้งนี้มีการเปลี่ยนแปลงระบบการเงินต้องมีทีมงานจัดการอย่างเป็นระบบแบบองค์กรวม

๑๘-๑๙-๒๐-๒๑ ทีมงานจิตอาสาคณะหมอเขียว ได้จัดคอร์ส"สุขภาพพึ่งตนครั้งที่ ๘) ณ แดนอโศก มีผู้มาร่วมงาน ๘๐ คน รวมจิตอาสาด้วยเป็น ๕๐ คน

๒๒-๒๓-๒๔-๒๕ ตรงกับวันวิสาขบูชา ทีมงานชวนคนเข้าวัด ทำดีที่ละก้าวจัดเข้าค่าย ครั้งที่ ๕ วันที่ ๒๓-๒๕ พ.ค. มีผู้มาร่วมงาน ๒๐ กว่าคน

๒๖-๒๗-อ้ง.๒๘ ตอนเย็นสมณะสิกขมาตุและชาวชุมชนไปร่วมงานศพนายชุงกวง แซ่ลี อายุ ๙๐ ปี ซึ่งเป็นเตี้ยของสิกขมาตุธรรมที่วัดพระงาม จ.นครปฐม

๒๙-๓๐ อาเล็กพานักเรียน ม.๒-๕ และทีมงานไปบ้านราชเพื่อเตรียมงานอโศกรำลึกครั้งที่ ๓๒

☸ *สมณะsuns ฤา*

ศึระะอโศก ประจำเดือนเมษายน ๒๕๕๖

เดือนนี้เป็นเดือนที่มีอากาศร้อนแรง อีกทั้งมีงานร้อนๆ ที่จะต้องเร่งทำให้แล้วเสร็จภายในเวลาอันจำกัด นั่นคือ การไปช่วยกันทำเรือที่บ้านราชเพื่อกิจกรรม "คืนชีวิตให้แม่น้ำมูล" โดยการขายสินค้าราคาต่ำกว่าทุนบริการบนเรือแก่พ่อแม่พี่น้องทั้งที่ริมฝั่งสำนักงานเจ้าท่าของจังหวัดอุบลราชธานี และบริเวณริมฝั่งบ้านราชเมืองเรือ ในงานตลาดอาริยะ ดังนั้นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำเรือทั้งสมณะและฆราวาสต่างมุ่งมั่นต่อเรือ ซ่อมเรือเพื่อให้เสร็จทันงาน เหนื่อยล้า อ่อนแรง ก็มีย่อท้อ เพราะเป็นงานตามรอยพระโพธิสัตว์ ใจเย็นเป็นสุข และมีปีติต่องานโดยไม่ท้อต่อแดดที่แผดเผาอากาศร้อนแต่ใจไม่ร้อน

★ กิจกรรมประจำเดือนนี้มีดังนี้

๑.๑ สมณะ ครู นักเรียนและชาวชุมชนเดินทางไปโฮมธรรมที่บ้านราชเมืองเรือ ช่วงบ่าย

นักเรียนชายชั้นม.๑,๓ ไปเก็บผลผลิตที่ไร่ชาตาตอง และเข้าฐานงานบ้านยาดี สำหรับนักเรียนชั้นอื่นๆ อยู่ช่วยงานที่บ้านราชา

พถ.๔ ครูจิตจรลดา นิลนนท์ ไปส่งนักเรียนชาย ชั้นม.๑,๓ ที่บ้านราช และช่วงเย็นมีประชุม บ ว ร ร่วมกับชาวชุมชน

ศ.๕ ครูจิตจรลดา นิลนนท์ พาชาวชุมชนผู้ปกครองและนักเรียนนกรจาไปร่วมงานปลูกเสกฯ

ส.๖-จ.๑๕ สมณะถ่องแท้ วินยธโร สมณะดวงดี วิฑูตปุญญ และสมณะแก่นหล้า วัฑฒโน ชาวชุมชน และนักเรียนอยู่ร่วมกิจกรรมที่บ้านราชา

ส.๑๕ ปัจฉิมนิเทศนักเรียนก่อนปิดภาคเรียนที่ ๒ ประจำปีการศึกษา ๒๕๕๕

อ.๑๖ พลเอกปรีชา เอี่ยมสุพรรณ อาจารย์วีรพันธ์ มาลัยพันธ์ ให้สัมภาษณ์ กรณีพิพาทเขาพระวิหารแก่ทีมนักข่าวช่อง ๓ และ FMTV

พ.๑๗ พันธมิตรและญาติธรรมเดินทางไปเขาพระวิหารเพื่อไปปักธงชาติไทยแสดงสิทธิ์บนพื้นที่ ๔.๖ ตารางกิโลเมตรแต่ถูกทหารปิดกั้นทางไม่ให้เข้าไปในบริเวณดังกล่าว มีการเจรจา ฝ่ายทหารรับธงชาติไทยไปเพื่อดำเนินการเองตามความเหมาะสม

จ.๒๒-พถ.๒๕ อาจารย์สอง สมณะผืนฟ้า อนุตตโรและสมณะนวกะ จำนวน ๔ รูป เข้าคอร์สสุขภาพ และมีบุคคลทั่วไปพร้อมทั้งชาวชุมชนอีกประมาณ ๒๐ คน

ศ.๒๖-อา.๒๘ ประธานอสม. คุณอานัญสม ลิลัน พาคณะอสม.หมู่บ้านศิระะอโคกจำนวน ๗ คน ไปศึกษาดูงานที่อ.สัตหีบ จ.ชลบุรี มีฟังบรรยายเรื่อง “การขับเคลื่อนองค์กรโดยใช้พลังทางความคิด” บรรยายโดย ดร.นฤตม สาริกบุตร

อ.๓๐ มีการประชุม บ ว ร

★วาทะก่อนจาก : สังคมใดที่มีคนดีใจ เพราะ “ได้ให้” มากกว่ามีคนดีใจเพราะ “ได้รับ” สังคมนั้นย่อมสุขและแน่นแฟ้น ยิ่งกว่าสังคมที่มีคนตรงข้ามดังกล่าวนี้ (สมณะโพธิรักษ์)

☸ **สมณะดวงดี วิฑูตปุญญ**

ประจำเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๖

โลกร้อนแรงขึ้นทุกวัน ปีนี้รัฐก็ร้อนดั่งไฟเผาเลน ไม่เคยมีมาก่อน โลกยิ่งร้อนเรายังต้องช่วยกันสร้างพลังเย็นโอบอุ้มโลกด้วยกันฝึกฝน ลดละความโลภ ความโกรธ เห็นแก่ตัว สร้างจิตเมตตา เสียสละ เกื้อกูล แม้ต้องอดทนต่อความร้อนเหมือนดั่งน้ำแข็งท่ามกลางเตาหลอมเหล็ก หากมันหลอมละลายก็ยินดีเพื่อให้โลกใบนี้มีร่มเย็นๆ ให้ผู้คนได้อาศัยหลบไอร้อน

★ กิจกรรมความเคลื่อนไหวในรอบเดือน

พถ.๒,๙,๑๗,๒๔ สมณะถ่องแท้ วินยธโร ออกอากาศทาง FMTV สถานการณ์วิกฤตชาติ

ศ.๓ สมณะแก่นหล้า วัฑฒโน ไปร่วมงานศพ นางสลักจิตร์ เกิดเมลิ อายุ ๕๘ ปี (น้องสาวคุณถึงแก่น) ที่บ.โนนชาติ อ.หนองสองห้อง จ.ขอนแก่น

อ.๗,๑๔,๒๑,๒๘ ประชุม บ้าน วัด โรงเรียน

ศ.๓-อ.๗ ชาวชุมชนและญาติธรรมประมาณ ๓๐ คน เดินทางไปร่วมงานรวมพลังชาติพันธุ์ฯ ที่ลานพระบรมรูปทรงม้า พักค้างที่สันติอโศก

ศ.๑๐-อ.๑๔ ศิษย์เก่ารุ่น “ข้างน้อย” ประมาณ ๑๑ คน มาบำเพ็ญประโยชน์ในชุมชน มาซ่อมหลังคาบ้านที่ผู้ฟัง ทำ ๕ ส. บ้านให้ผู้เฒ่าผู้แก่และบริเวณชุมชน ไปเก็บผลผลิตที่ไร่ พร้อมทั้งมาสนทนาธรรมกับสมณะดวงดี วิฑูตปุญญ

อา.๑๒ สมณะแก่นหล้า วัฑฒโน ร่วมงานฌาปนกิจ อาจารย์เมืองพอ ศิริโชติ อายุ ๗๒ ปี ที่วัดอินทร์แปลง อ.พล จ.ขอนแก่น

อ.๑๔ ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านคุณแซมดาวต้อนรับผู้เข้าร่วมโครงการเยาวชนบำบัดยาเสพติด จากอำเภอทุ่งศรีอุดม จ.อุบลราชธานี จำนวน ๖๐ คน พร้อมผู้ดูแล ๗ คน มาศึกษาดูงานที่ศิระะอโคก

ศ.๑๐-ศ.๑๗ สมณะดวงดี วิฑูตปุญญ ครูอุ้นเอื้อ สิงห์คำ และครูจิตจรลดา นิลนนท์ จัดค่ายคัดตัวนักเรียนเตรียมม.๑ ม.๔ และปวช.๑ รอบที่สอง มีจำนวนนักเรียนเข้าค่าย ๑๔ คน แบ่งเป็น ปวช. ๑๑ คน และ ม. ๑ จำนวน ๓ คน

อ.๑๔-พ.๑๖ สมณะแก่นหล้า วัฑฒโน ร่วมงานศพคุณแม่เข็มทอง โพธิสมภาร อายุ ๙๐ ปี และฉาปนกิจวันพฤหัสบดีที่ ๑๖ ณ วัดป่าหนองคำ กลางสูง ต.โนนท่อน อ.เมือง จ.ขอนแก่น

พ.๑๕-พ.๑๖ อาจารย์ขวัญดิน สิงห์คำ อาจารย์แก่นฟ้า แสนเมือง และผ.อ.อุ้นเอื้อ สิงห์คำ เดินทางไปสถานทูตอเมริกาทำวีซ่าไปศึกษาเรื่อง สุขภาพทางเลือกที่สหรัฐอเมริกา เดินทาง ๑๒มิ.ย.'๕๖

พ.๑๖ ครูจิตระลดา นิลนนท์ ับรายงานตัว นักเรียนใหม่ชั้นม.๑ ม.๔ ปวช.๑ และ ปวส.๑ ตอนเย็นมีปฐมนิเทศเปิดเทอมใหม่ ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๕๖ มีนักเรียนรวม ๕๖ คน

ศ.๑๗ เข้าครูอุ้นเอื้อ สิงห์คำ ไปประชุมเพื่อ รับทราบนโยบายจากกระทรวงศึกษาธิการที่สำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต ๔ บ่ายประชุมคณะกรรมการบริหารสถานศึกษา ทั้งสัมมาสิกขาและอาชีวศึกษา

ศ.๑๗ ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านคุณแซมดาว นาวา บุญนิยม ไปประชุมเพื่อรับฟังนโยบายเรื่อง การทำงานของคณะกรรมการหมู่บ้านที่สำนักงานอำเภอ กันทรลักษ์

ส.๑๘ สมณะแก่นหล้า วัฑฒโน ร่วมงาน ฉาปนกิจคุณพ่อสุรศักดิ์ ศรีสุนนท์ อายุ ๘๘ ปี ณ วัดโพธิ์ตาก บ้านหนองคู ต.โนนเมือง อ.เวียงเก่า จ.ขอนแก่น

อ.๑๙ สมณะแก่นหล้า วัฑฒโน เดินทางกลับ ศรีสะเกษ

อ.๑๙-จ.๒๗ นักเรียนเข้าค่าย “ยุวพุทธ กสิกรรม” ตั้งแต่วันที่ ๑๙-๒๗ พ.ค.'๕๖ วันที่ ๒๕ เข้าเดินทางไกลไปไร่พลาญหินทำกิจกรรม ๒ คืน คืนวันที่ ๒๖ มีกิจกรรมรอบกองไฟและอื่นๆ

จ.๒๐ สมณะดวงดี วิฑฒญูญ และสมณะ สอน โสป่าโก รับกิจนิมนต์ไปทอดรายปลายฟ้า จ.เขียงราย

พ.๒๒ พ่อครูมาฆอบุญโฮมครั้งที่ ๗ มี ปัจฉาสมณะติดตามมา ๓ รูป

ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านคุณแซมดาวไปประชุมร่วมกับ อบต.หนองหญ้าลาดเพื่อรับฟังนโยบายจาก กศน.อำเภอกันทรลักษ์ เรื่อง “บ้านหนังสืออัจฉริยะ” เพื่อส่งเสริมให้เยาวชนรักการอ่าน

ศ.๒๔ กิจกรรมวันวิสาขบูชา เข้า ตักบาตร ฟังธรรม เย็น รายการเวียนธรรมโดยสมณะ ๕ รูป มีโยมที่มาเข้าคอร์สสุขภาพร่วมด้วย จึงมีผู้ฟังเต็ม ศาลา ญาติโยมรื่นเริงในธรรมกันดี

ส.๒๕ สมณะพันเมือง ภาทันโต สมณะแก่นหล้า วัฑฒโน ไปร่วมกิจกรรมการจัดคอร์สสุขภาพ ที่ศูนย์บุญนิยมชุมชนสุรินทร์อโศก อ.เมือง จ.สุรินทร์ มีผู้มาเข้าคอร์สประมาณ ๗๐ คน

อ.๒๘-พ.๒๙ ครูจิตระลดา นิลนนท์ ไป อบรมเชิงปฏิบัติเรื่องแนวทางการประเมินคุณภาพ ภายในของอาชีวศึกษาและการจัดทำแผนพัฒนา การจัดการศึกษาและแผนปฏิบัติการประจำปี สถานศึกษา(SAR) ที่โรงแรมเพชรรัตนการ์เดนส์ จ.ร้อยเอ็ด

พ.๒๙ สมาชิกอบต.อำเภอสิโสดำนาจ อ.สิโสดำนาจ จ.อำนาจเจริญ จำนวน ๖๐ คน เดินทาง มาศึกษาดูงานที่ศรีสะเกษ

พ.๓๐ นักเรียนเข้าห้องเรียนวิชาการเป็น วันแรก หลังจากที่เข้าค่ายยุวพุทธกสิกรรมเรียบร้อยแล้ว

ศ.๓๑ สมณะถ่องแท้ วินยโร สมณะพองไท รตนบุญญู ไปร่วมประชุมกลุ่มศรีโคตรบูรณอโศก อ.ศรีสงคราม จ.นครพนม

★ คติประจำเดือน

ผู้อดต่อ ความอรร้อยได้
ทนต่อ ความอยาก ขึ้นมาได้มากเท่าใด
ก็เป็น พระอาริยะมากขึ้นเท่านั้น ๆ
ยิ่งทนต่อ โลกียรส ในโลกได้หมดสิ้น
ก็ยิ่งนั่นแหละคือ พระอรหันต์
(สมณะโพธิรักษ์)

☸ สมณะแก่นหล้า วัฑฒโน

ศาลือโคก

ประจำเดือนเมษายน ๒๕๕๖

บรรยากาศของเดือนนี้ เป็นบรรยากาศของ
มรณะสติ เพราะในเดือนนี้ พวกเราไปร่วมงาน
ฌาปนกิจถึงสี่ราย ทำให้พวกเราได้ระลึกถึงความ
ตายกันทั่วหน้า

★ เหตุการณ์ในเดือนนี้

อัง.๒ สมณะ ชาวชุมชนและญาติธรรม ไปร่วม
งานศพคุณยายซิม ชาวพราย ซึ่งเป็นยายของแอนนา
ท่าตะโก ที่บ้านเขาล้อ อ.ท่าตะโก จ.นครสวรรค์

พท.๔ ชาวชุมชนและญาติธรรม เดินทางสู่
บ้านราชเมืองเรือ โดยรถ ๖ ล้อ เพื่อไปร่วมงาน
ปลุกเสกพระแท่นของพุทธ และตลาดน้ำอาริยะ คิน
ชีวิตให้แม่น้ำมูน สมณะ ชาวชุมชนและญาติธรรม
ไปร่วมงานฌาปนกิจคุณยาย ซิม ชาวพราย ที่วัด
เขาล้อ บ้านเขาล้อ อ.ท่าตะโก จ.นครสวรรค์

ศ.๕ ชาวชุมชนและญาติธรรมไปร่วมงานศพ
คุณแม่ทองอยู่ แก้วคงดล มารดาของสตรี(สาว)
แก้วคงดล ที่บ้านวังพิกุล จ.เพชรบูรณ์

อ.๗ สมณะ ๑๐ รูป พระอาคันตุกะ ๑ รูป
เดินทางสู่พุทธสถานศาลือโคก เพื่อร่วมงานฌาปนกิจ
คุณแม่ทองอยู่ แก้วคงดล

จ.๘ สมณะ พระอาคันตุกะ ชาวชุมชนและ
ญาติธรรม ไปร่วมงานฌาปนกิจคุณแม่ทองอยู่
แก้วคงดล ที่วัดราษฎร์พิกุลทอง จ.เพชรบูรณ์

พท.๑๑ ชาวชุมชนและญาติธรรม เดินทาง
สู่บ้านราชฯ เพื่อร่วมงานปลุกเสกฯและตลาดอาริยะ

ส.๒๐ สมณะพระอาคันตุกะ ชาวชุมชน
ญาติธรรมและนักเรียนสัมมาสิกขาศาลือโคก ไป
ร่วมงานฌาปนกิจ ตาเพลิง เฟิงกุ(ชาวชุมชน) ที่
วัดบ้านหนองโพธิ์ศรี อ.ไพศาลี จ.นครสวรรค์

อัง.๒๓ สมณะ พระอาคันตุกะ ชาวชุมชน
ญาติธรรม และนักเรียนสัมมาสิกขาศาลือโคก ไป
ร่วมงานฌาปนกิจ คุณยายแวน ปลอดตะคุ (มารดา

สมณะพอแล้ว สมาชิก) ที่บ้านทะเลพัฒนาและ
วัดทะเลพัฒนา อ.คลองลาน จ.กำแพงเพชร

ศ.๒๖-อัง.๓๐ สมณะสี่องค์ ชัมมกิตติโก
สมณะหนึ่งดี สุยัญโญ พาคณะกรรมการชุมชน
บุญนิยมเศรษฐกิจพอเพียง ไปศึกษางาน ที่จังหวัด
นครพนม ศรีสะเกษ ชัยภูมิ และนครราชสีมา

★ ข้อคิดสุดท้าย

ในฐานะผู้ปฏิบัติธรรม ต้องจริงใจต่อตนเอง
ให้มาก ควบคุมใจให้ดี อย่าเพ่งโทษใคร ถ้าใจไม่ดี
ต้องรีบแก้ไขทันที ทุกวินาทีจึงจะเป็นวินาทีแห่งบุญ

ประจำเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๖

บรรยากาศในเดือนนี้เป็นบรรยากาศของการ
ต้อนรับ สันนิษฐานและดูแล ชาวชาติพันธุ์ เชื้อสาย
ต่างๆจากทั่วประเทศ ที่มาร่วมกันที่กรุงเทพมหานคร
บริเวณลานพระบรมรูปทรงม้า เพื่อร่วมกันอวยพร
ให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระ
บรมราชินีนาถให้ทรงพระเจริญ ทรงพระเกษมสำราญ
มีพระวรกายที่แข็งแรง มีพระชนมายุยิ่งยืนนาน
ซึ่งเราเห็นว่าเป็นการแสดงออกทางจิตวิญญาณ
และขนบธรรมเนียมประเพณีที่ดีของมนุษย์ที่ควร
จะดำรงรักษาไว้ เป็นการสร้างความสัมพันธ์
ให้เกิดความรัก การประสานสามัคคีให้เกิดขึ้นใน
หมู่ชนในประเทศชาติ เป็นสิ่งที่ควรสนับสนุนอย่างยิ่ง

★ เหตุการณ์ในเดือนนี้

พท.๒ ประชุมคณะกรรมการชุมชนบุญนิยม
เศรษฐกิจพอเพียงศาลือโคก

ส.๔ ชาวชุมชน ญาติธรรม และนักเรียนสัมมา
สิกขา ช่วยกันประกอบอาหารและบรรจุห่อ เพื่อนำ
ไปให้กับชาวชาติพันธุ์ ที่เดินทางมาจากภาคเหนือ
โดยทางรถไฟ ที่สถานีรถไฟนครสวรรค์

อ.๕ สมณะ ๒ รูป ชาวชุมชน ญาติธรรม
และนักเรียนสัมมาสิกขาศาลือโคก และภุษาฟ้า

ไปร่วมกันดูแลชาวชาติพันธุ์เชื้อสายต่างๆ

ศ.๑๗ สมณะ พระอัครันตุงกะ ชาวมุขชน ญาติธรรม และนักเรียนสัมมาสิกขาศาลีอโศก ไปร่วมฟังสวดพระอภิธรรม งานศพนายบุญสม ศรีแก้ว บิดาของพรทิพย์(โบว์) ที่วัดเขาขาดวนาราม อ.ท่าตะโก จ.นครสวรรค์

อ.๑๙ สมณะ พระอัครันตุงกะ ชาวมุขชน ญาติธรรม และนักเรียนสัมมาสิกขาศาลีอโศกและภูกาพำน้ำ ไปร่วมงานฌาปนกิจนายบุญสม ศรีแก้ว ที่วัดเขาขาดวนาราม อ.ท่าตะโก จ.นครสวรรค์

อึ้ง.๒๑ คณะกรรมการชุมชนบุญนิยมเศรษฐกิจพอเพียงไปประชุมที่เทศบาล ต.ไพศาลี

คณะกรรมการสาขาพรรคเพื่อฟ้าดิน สาขา ๕ จ.นครสวรรค์ และสมาชิกพรรค จำนวน ๑ รหัส ไปร่วมประชุมกับกกต. จ.นครสวรรค์ และคณะกรรมการสาขาพรรค และสมาชิกพรรค ของพรรคอื่นๆ ที่อ.เมือง จ.นครสวรรค์

พ.๒๒,ส.๒๕ ทีมงานจัดคอร์สสุขภาพล้างพิษตับของชุมชน ประชุมเตรียมการจัดคอร์สสุขภาพล้างพิษตับ

อึ้ง.๒๘ สมณะล้อมคม ธรรมกิตติโก เสวก และแม็ก เดินทางไปจ.ชัยภูมิ เพื่อลากรถเจ้าตี กลับเอามาซ่อม

พ.๒๙ ทีม ลูกสาวโยมมา เบื้องสุวรรณ ทำบุญรำลึกถึงโยมมา ครบรอบ ๔ ปี มีญาติๆ และลูกๆ หลานๆ และเพื่อนบ้าน มาร่วมงานบุญกัน เต็มโรงครัว

พ.๒๙-ศ.๓๑ กลุ่มผู้จัดคอร์สล้างพิษตับ ศาลีอโศก เปิดคอร์สครั้งที่ ๑ มีผู้สมัครเข้าคอร์สนี้ จำนวน ๒๗ ท่าน

★ ข้อคิดสุดท้าย

การรู้จักทบทวนพิจารณา ถึงโทษภัยของกิเลส ที่เราต้องการเลิกและพิจารณาเห็นประโยชน์ ที่เราได้ละเลิกกิเลสไปแล้วบ่อยๆ จะทำให้เรามีกำลังใจ ในการทำความดียิ่งขึ้น อย่างมีความสุข

☸ *สมณะนันทน พลาณีโก*

สัปดาห์

ประจำเดือนเมษายน ๒๕๕๖

พ.๓ กกต. จังหวัดนครราชสีมา มาเยี่ยมพรรคเพื่อฟ้าดิน สาขาที่ ๓

พฤ.๔ สมณะสร้างไท, สมณะสยาม เดินทางไปพุทธสถานราชธานีอโศก เพื่อร่วมงานปลูกเสกฯ และงานตลาดอาริยะ

อา.๒๑-พฤ.๒๕ ค่ายยุวพุทธทายาท ครั้งที่ ๖ ประมาณ ๓๐ คน

อ.๒๓ สมณะเทินธรรม สมณะดินทอง และญาติธรรม ๑ รหัส ไปร่วมงานฌาปนกิจศพโยมแวน ปลอดตะคุ อายุ ๘๗ ปี (เป็นแม่ของสมณะพอแล้วสมาธิโต) ที่วัดทะเลพัฒนา จ.กำแพงเพชร

พฤ.๒๕ สมณะ ๔ รูป ลงอุโบสถฟังสวดพระปาติโมกข์

ศ.๒๖ สอบสัมภาษณ์ ผู้ปกครอง และเด็กนักเรียนที่เข้าเรียน ชั้นม.๑

อา.๒๘ ประชุมชาวมุขชนสี่มาฯ

★ ข้อคิดก่อนจบ

“ผลกล้วยฆ่าต้นกล้วย
ขุยไผ่ฆ่าต้นไผ่
ดอกอ้อฆ่าต้นอ้อ
ลูกม้าอัสตรฆ่าแม่ม้าอัสตร
เทวทัตฆ่าตัวเอง ฉันท
ลาก ลักการะ เสี่ยง สรรเสริญเย็นยอ
ก็มีอันตรายอันแสนเผ็ดฉันทนั้น
แม้แต่พระอรหันต์” พุทธพจน์

☸ *สมณะดินทอง นวสโร*

ประจำเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๖

พ.๑ สมณะสร้างไท สมณะดินทอง และสมณะสยาม ไปกิจนิมนต์ทำบุญบ้าน รวมญาติพี่น้อง มาฟังธรรมที่บ้านพ่อหรั่ง เสกสรรค์ หมู่บ้านมหาชัย

อุดมพร อ.เมือง จ.นครราชสีมา

ส.๔-อา.๕ ตัวแทนชาวชุมชนและนักเรียนม.ปลายไปทำอาหารเพื่อต้อนรับชาวชนเผ่าชาติพันธุ์ที่มาถวายพระพรพ่อหลวงของแผ่นดินที่ลานพระบรมรูป

อา.๕ สมณะชาติดิน สมณะดินทอง และญาติธรรม ไปเยี่ยมโยมสมธง(เมืองพอ) ศิริโชคที่ร.พ.ศูนย์ขอนแก่น จ.ขอนแก่น

อ.๗ อาจารย์กมล(หนุ่มเล็ก) พรหมมาก เป็นตัวแทนชาวชุมชนสีมอโคก ไปร่วมถวายข้าวอินทรีย์ แต่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ที่มูลนิธิชัยพัฒนา

พฤ.๙,๙.๒๔ สมณะลงอุโบสถฟังสวดพระปาติโมกข์

ส.๑๑ พิธีมอบชุดเครื่องแบบนักเรียนสส.ม.ที่เข้าใหม่ชั้นม.๑ ทั้งหมด ๗ คน

อา.๑๒ สมณะสร้างไท, สมณะดินทอง ญาติธรรมและนักเรียนสส.ม. ไปร่วมงานฌาปนกิจพ่อสมธง(เมืองพอ) ศิริโชค อายุ ๗๒ ปี ที่เมรุวัดอินทร์แปลง อ.พล จ.ขอนแก่น

อ.๑๔ หมุ่มสมณะประชุมอภิธานิยธรรม

พฤ.๑๖ สมณะดินทองและญาติธรรมไปร่วมงานฌาปนกิจศพ นางเข็มทอง โพธิสมภาร อายุ ๙๐ ปี ที่วัดหนองคำ อ.เมือง จ.ขอนแก่น

ส.๑๘ ประชุมกรรมการชุมชน

อา.๑๙ สมณะสร้างไท, สมณะดินทอง ไปประชุมกลุ่มแม่ชาวโคก ที่สวนปารวมบุญ บ้านหนองบอน อ.ประโคนชัย จ.บุรีรัมย์

ศ.๒๔ กิจกรรมวันวิสาขบูชา ทำบุญตักบาตร แสดงธรรมก่อนฉัน และตอนเย็นรายการเวียนธรรม

ส.๒๕ พ่ออินทร์-แม่เต็ม เชื้อยกกลาง ทำบุญรวมญาติ, ลูก, หลาน มีสมณะ ๘ รูป

พ.๒๙ สมณะดินทอง และสมณะสยาม เดินทางไปปรับรถนิสสันแวนที่อ.ปากช่อง นายสุวิทย์ พานิชย์ บริจาคให้พุทธสถานสีมอโคก

★ ขอฟากโสดจากพ่อครู

“มีหมู่ฝูงที่ดี ธิปพลีชีพลุย”

☸ *สมณะสร้างไท ปกป้อง*

กฐาฟ้าหน้า

ประจำเดือนเมษายน ๒๕๕๖

ช่วงต้นเดือนนี้ หมุ่มสมณะ คนวัด และชาวชุมชนเดินทางไปร่วมงานปลูกเสกพระแท่นๆของพุทธและงานตลาดน้ำ ตลาดอารียะ ที่บ้านราชา ส่วนปลายเดือนมีการจัดงานยุวพุทธทายาท ที่บ้านพีชผัก

★ เหตุการณ์ในรอบเดือน

อ.๒ สมณะชาติดิน ปฐวีโร ป่วยเป็นไซนัสอักเสบ พักรักษาตัวที่บ้านพีชผัก

สมณะ ๓ รูป นำโดยอาจารย์๑ (สมณะบินบน ธิวจิตโต) กิจนิมนต์แสดงธรรมที่บ้านโยมคง-คุณจิตรา นางาเจริญ ที่ต.ในเมือง อ.เมือง จ.ชัยภูมิ

ส.๖,๑๓ สมณะร่วมเมือง ยุทธวีโร มาสอนธรรมะบนกระดานที่บ้านพีชผัก

อา.๑๔ สมณะหินเพชร ธรรมวีโร, สมณะสยาม สัจจญาโณ ไปร่วมงานกิจนิมนต์ทำบุญบ้าน รวมพี่น้องที่หมู่บ้านพ่อชื่น ปัญญา บ้านหนองบัว จ.ยโสธร

ส.๒๐ สมณะ ๔ รูป นำโดยอาจารย์ ๑ ประชุมคณะกรรมการชุมชน และประชุมชาวชุมชนภูผาที่ลานนาอโคก

อา.๒๑ สมณะเดินดิน ดิกขวีโร สมณะถักร้อย ธรรมวีโร เดินทางจากบ้านราชา เพื่อมาปรับสมดุลให้กับชีวิต ที่ภูผาฟ้าหน้า

อ.๒๓ อาจารย์ ๑ และปัจฉาฯ ไปร่วมงานฌาปนกิจศพโยมแม่แฉ่วน ปลอดตะคุ อายุ ๘๗ ปี เสียชีวิตด้วยโรคชรา ที่บ.ทะเลพัฒนา จ.กำแพงเพชร

อ.๒๓-ส.๒๗ สมณะหินเพชร ธรรมวีโร และสมณะ๓ รูป ร่วมงานค่ายยุวพุทธทายาท ที่บ้านพีชผัก

อ.๓๐ อาจารย์ ๑ สมณะ ๒ รูป และคนวัดศิษย์เก่าสัมมาสิกขา เดินทางมาปลุกมอโคก เพื่อเตรียมร่วมงานชาติพันธุ์ที่ลานพระบรมรูปทรงม้ากม.

★ ก่อนจากขอฟากคำสอนของพ่อครู

กุศลโลกีย์คืออะไร คือทำเป็นประโยชน์ ไม่เป็นโทษ ทั้งตนและผู้อื่น ยิ่งเป็นประโยชน์ ยิ่ง

สะพัดให้กับผู้อื่น ยิ่งมาก ยิ่งเป็นนาบุญ
ส่วนกุศลโลกุตระ คือ ยิ่งทำยิ่งได้ เอาออก
ไว้ตักเอาออก เอากิเลสออก เอาหวงแหนออก

ประจำเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๖

ช่วงต้นเดือน ชาวชุมชนร่วมกันช่วยทำอาหาร
ให้กับกลุ่มชาติพันธุ์ เพื่อเดินทางมาร่วมน้อมเกล้า
ถวายพระพรในหลวงในวันฉัตรมงคล ช่วงปลาย
เดือนมีการเวียนธรรม ที่ดอยแพ่งคำ และที่ลานนา

★ เหตุการณ์ในรอบเดือน

พ.๑-อ.๗ สมณะร่มเมือง ยุทธวโร ป่วยเป็น
โรคโลหิตจาง(มาก) เข้ารักษาที่โรงพยาบาลมหาราช
จ.เชียงใหม่

พ.๒ ชาวชุมชน คนวัด รดน้ำดำหัวผู้สูงอายุ
ในชุมชน และผู้สูงอายุชุมชนบ้านหัวเสา

พ.๓ สมณะฟ้ารู้ นโภาคโต มอบชุดนักเรียน
ชั้น ม.๑ ที่บ้านพีซผัก

พ.๓-ส.๒๕ สมณะเดินดิน ตึกขวีโร และ
สมณะถักร้อย ฆัมมธโร เดินทางมาพักรักษาสุขภาพ

พ.๑๖ สมณะเดินดิน ตึกขวีโร สัมภาษณ์
คุณแมนเฟรด คราเมส ผู้เขียนหนังสือเรียนรู้จาก
พระเจ้าอยู่หัว ที่โรงเรียนอนุบาลโพธิรักษ์

คุณทองธรรม เจนชัย, คุณพุทธพิมพ์ไพโร,
คุณในปางฝัน ไปร่วมประชุมสรุปงานรวมพลังชาติ
พันธุ์ฯ ที่ศูนย์อินแพ็ค จ.เชียงใหม่

• **ส.๑๘** สมณะ ๕ รูป นำโดยอาจารย์ ๒
• (สมณะผืนฟ้า อนุตตโร) ประชุมคณะกรรมการ
• ชุมชนภูผาฟ้าและประชุมชุมชนภูผาที่ลานนาโศก

• **พ.๒๓-ส.๒๕** สมณะธาตุดิน ปลืวิโรโส นำครู
• และนักเรียนสส.ภ.ห้อง ๒ มาทำเหมืองนา ปลุกต้น
• หมากหน่อต ๖๐ ต้น และร่วมเวียนธรรมวันวิสาขบูชา

• **พ.๒๓** สมณะ ๓ รูป นำโดยอาจารย์ ๑
• ประชุมคณะกรรมการชุมชนเพชรผาภูมิ

• สมณะ ๓ รูป นำโดยอาจารย์ ๒ เดินทาง
• ไปช่วยเตรียมงานอโศกรำลึก ที่ราชธานีโศก

• **ศ.๒๔** สมณะ ๓ รูป นำโดยอาจารย์ ๑ ไปกิจ
• นิมนต์แสดงธรรม เนื่องในวันวิสาขบูชา ที่บ้านคุณ
• วิสิทธิ์ แสงสร้อย จ.ลำปาง

• **ศ.๒๔-อ.๒๗** สมณะ ๕ รูป นำโดยสมณะ
• ดวงดี ลีตปัญญาแสดงธรรมกับผู้มาเข้าคอร์สสุขภาพ
• ที่ชุมชนดอยรายฯ

• คำมีการเวียนธรรมวันวิสาขบูชาที่ภูผา ห้อง
• ๑ และห้อง ๓

• **ส.๒๕** สมณะ ๓ รูป นำโดยอาจารย์ ๑
• แสดงธรรมกับผู้สูงอายุที่ลานนา

• กลุ่มนศ.ปธ. ๑๑ คน มาสนทนาธรรมกับ
• อาจารย์ ๑ ที่ลานนา

• **อา.๒๖** อาจารย์ ๑ และปัจฉาฯ ประชุมคณะ
• กรรมการการศึกษาห้อง ๓ และคณะกรรมการการเงิน
• กลุ่มแม่ไก่ ที่ลานนา

★ ก่อนจากขอฝากกลอน

วันเพ็ญในเดือนทวิสาขะ
วันประสูติองค์พระชนมหารัชยา
วันตรัสรู้แจ่มแจ้งใจเหนือกาย
วันปรินิพพานตายก่อนตายพระศาสดา
เวียนบรรจบครบรอบสองพันห้าร้อย(ปี๒๕๕๕)
ประกาศเกียรติคุณไม่น้อยสมคุณค่า
เราชาวพุทธขอตั้งสัจปฏิบัติบูชา
ต่อองค์พระศาสดาผู้บริสุทธิ์คุณทอญ

☸ *สมณะไพโรสิโร ไพโรสิโร*

★ ราชธานีอโศก

ประจำเดือนเมษายน

ก่อนถึงงานตลาดอาริยะ มีพี่น้องญาติธรรม จากหลายชุมชน มีนักเรียนสัมมาสิกขาฯ จากทุก พุทธสถาน มีปราชญ์ชาวบ้านผู้มีประสบการณ์ใน เรื่องการปลูกพืชผักจากหลายพื้นที่มาร่วมด้วยช่วย กันเตรียมงาน ทั้งปลูกพืชผักที่ริมมูล เตรียมพื้นที่ จัดงาน เตรียมเรือที่จะใช้เป็นที่ขายสินค้า เตรียม บุษบอินทรียี่ตรงออกงามไว้จำหน่ายในราคาอาริยะ (ปกติขายกระสอบละ ๒๕๐ บาท งานนี้ขาย ๑๕๐ บาท) เป็นต้น แทบไม่น่าเชื่อว่างานแต่ละอย่าง สำเร็จลงได้อย่างน่าอัศจรรย์ทันการไ้ใช้งาน ทั้งนี้ก็ ด้วยพลังมดน้อยๆ ของพวกเราแต่ละผู้แต่ละคน ที่ ร่วมแรงร่วมใจกัน งานต่างๆก็สำเร็จลงได้ด้วยดี

★ เหตุการณ์ทั่วไป

๓๑ มี.ค.-๔ เม.ย. ค่ายเตรียมงานปลูกเสกฯ
นักเรียนชั้น ม. ๒ ทุกแห่งของสัมมาสิกขา

๑.๑ ประชุมครูสัมมาสิกขาฯ และครูวิทยาลัย อาชีวะฯ

๑.๒ คุณมิ่งหมาย มุ่งมาจน ผู้ใหญ่บ้านไป ประชุมประจำเดือนกำหนด-ผู้ใหญ่บ้าน ณ ที่ว่าการ

อำเภอวารินชำราบ

อ.๒-จ.๑๕ ค่ายดูตัวนักเรียนเตรียม ม. ๑ ม. ๔ และ นักศึกษา ปวช. ปี ๑

ส.๖-ศ.๑๒ งานปลูกเสกพระแท่นของพุทธครั้งที่ ๓๗ และค่ายเตรียมงานตลาดน้ำอารียะ คีนชีวิตแม่มูน ของนักเรียนชั้น ม.๓ ทุกพุทธสถาน

ส.๑๓-จ.๑๕ งานตลาดน้ำอารียะ คีนชีวิตแม่มูน ครั้งที่ ๓๔

จ.๑๕ ประชุมสรุปรองงานตลาดอารียะ

อ.๑๖ นักเรียนชั้น ป.๑-๕ ชั้น ม.๑,๔,๕ และ ปวช. ปี ๑-๒ ปัจฉิมนิเทศ และเดินทางกลับบ้าน ปิดเทอมระหว่างวันที่ ๑๖ เม.ย.-๑๑ พ.ค.

• คุณยายเย็นเดือน ว่างวงศ์ อายุ ๖๕ ปี (แม่
• ของคุณดาวซิดเดือน ว่างวงศ์) เสียชีวิตที่บ้านสุขภาพ
• ด้วยโรคธาลัสซีเมีย และทำพิธีฌาปนกิจศพในวันพุธ
• ที่ ๑๗ เม.ย. ที่เฮือนสุดชีวิต

• **พฤ.๑๘- ส.๒๐** ค่ายดูตัวนักเรียนเตรียม ม.๑
• ม.๔ และ นักศึกษา ปวช. ค่ายที่ ๒

• **จ.๒๒** ประชุมครูผู้สอนมัธยมศึกษา และครูวิทยาลัย
• อาชีวฯ

• **พฤ.๒๕** เวลา ๑๘.๓๐ น. ประชุมที่มงาน
• กลีกรรรม เพื่อเตรียมปลูกผักให้งานอภิบาล

• **ศ.๒๗** ประชุมคณะกรรมการชุมชน

• **ส.๒๘** ประชุมชุมชน สรุปรองงานตลาดอารียะ

• **อ.๓๐** สมณะ ๓ รูป ลิกขมาตุ ๒ รูป ฆราวาส
• กว่า ๒๐ คน นำโดยสมณะฟ้าไท เดินทางไปร่วม
• งานฌาปนกิจศพคุณยายบุญ สมน้ำคำ อายุ ๘๒ ปี
• (คุณแม่ของคุณบัวเรียน ชูน้ำเที่ยง) ที่ บ.หนองมะ
• ขาว ต.หนองมะขาว อ.อาจสามารถ จ.ร้อยเอ็ด

★ ศึกษาตงงาน

• **พ.๓** คณะหัวหน้าส่วนราชการ นำทีมโดย
• นางจันทิมา อินศร เกษตรอำเภวารินชำราบจำนวน
• ๘ คน มาศึกษาวิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง

• นายประสงค์ จันจำปา ที่ปรึกษาผู้ตรวจ
• ราชการภาคประชาชน(ด้านสังคม) ประธานศูนย์
• ประสานงานองค์การภาคเอกชนประจำจังหวัดอุบล
• ราชธานี และคณะ ๓ คน มาศึกษาวิถีชีวิต
• เศรษฐกิจพอเพียง

• **ศ.๑๒** อ.สุนันทา ครองยุทธ์ และอ.ชลลดา
• มีทอง จากคณะพยาบาลศาสตร์ ม.อุบลฯ นำ
• นักศึกษาพยาบาลเวียดนามชั้นปีที่ ๔ จาก
• มหาวิทยาลัยไทเหียงน ๖ คน มาศึกษาวิถีชีวิต
• เศรษฐกิจพอเพียง

• **จ.๑๕** คุณสุปรียา อินทรง นำคณะพยาบาล
• วิชาชีพรุ่นานุกรการ ๕ คน มาศึกษาวิถีชีวิตเศรษฐกิจ

★ ขอฟปากคำสอนของพ่อท่าน

• คนหลง “กาย” ก็คือผู้หลงตัว
• คนหาย “กลัว” ก็คือ ผู้พ้พ้ภัย

ประจำเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๖

หลังจากจัดงานปีใหม่เสร็จ ผลกระทบที่ตามมาก็คือ ต้องผลิตปุ๋ยองกามให้เพียงพอกับความ ต้องการของพี่น้องเกษตรกรที่ได้สั่งจองไว้ นับเป็น งานที่หนักกว่าช่วงงานปีใหม่ เพราะมีคนมาช่วยงาน น้อยกว่า และงานก็มากกว่า แต่พวกเราที่ร่วมแรง ร่วมใจช่วยกันฝ่าฟันมาได้อย่างราบรื่นเรียบร้อย นับเป็นความอัศจรรย์ของระบบสาธารณโภคีที่ทุกคนพร้อมที่จะให้ พร้อมที่จะเสียสละได้ทุกเมื่อ หากหมู่กลุ่มหรือส่วนกลางต้องการความช่วยเหลือ

นอกจากนี้งานด้านกลีกรรรมก็ต้องเตรียมปลูก พืชผักไว้ต้อนรับพี่น้องที่จะมาร่วมงานอโศกรำลึก ซึ่งปีนี้จัดที่บ้านราช ช่วงเดือนนี้ทำกลีกรรรมยาก กว่าเตรียมงานปีใหม่ที่ตลาดอารียะ เพราะฝนตกหนัก ตกบ่อย ทำให้น้ำเจิ่งนองในหลายพื้นที่ แต่พวกเราก็ไม่ย่อท้อแม้พืชผักจะเกิดความเสียหายก็ทำให้ใหม่ ปลูกใหม่ต่อไป นี่คือหัวใจของชาวกลีกรรรมบ้านราช

★ เหตุการณ์ทั่วไป

พ.๒ คุณอนุตม ศรีเชื้อยงสา ผอ. ร.ร.สัมมา ลิกขาราชธานีอโศก ร่วมประชุมสัมมนาวิชาการร่วมกับสำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพเยาวชน(สสค.) พิจารณาลักสูตร ที่ตีพิมพ์เอ็ม กทม.

ศ.๓ ชาวบ้านราชกว่า ๓๐ คน เดินทางไปร่วมงานรวมพลังชาติพันธุ์และชนเผ่าพื้นเมืองน้อมใจ ถวายพระพรพ่อหลวงของแผ่นดิน ซึ่งจะจัดในวันที่ ๔-๖ พ.ค. ณ ลานพระบรมรูปทรงม้า กทม.

สมณะคำจริง สมณะขุนตึก ลิกขมาตุแสงฝน ลิกขมาตุศิริพร และญาติธรรม ๑๒ คนไปร่วมงาน ฌาปนกิจศพคุณยายแก้ว ชิดนอก อายุ ๙๐ ปี(แม่ของ ประสริ้อยฟ้า) ที่บ.หนองแวงเหนือ จ.ขอนแก่น

ส.๔ คุณมิ่งหมาย มุ่งมาจน ผู้ใหญ่บ้านไป ประชุมผู้ใหญ่บ้านที่ ทว่าการอำเภอวารินชำราบ

จ.๖ สมณะ-ลิกขมาตุ นำทีมโดยสมณะ อนุตตโร และชาวบ้านราชไปร่วมงานฌาปนกิจศพ คุณยายลิม ลูกบัว(แม่คุณขวัญใจดาว ลูกบัว) วัด

บ้านบัวงาม อ.เดชอุดม จ.อุบลฯ

จ.๑๓ ประชุมครูวิทยาลัยอาชีวศึกษาสัมมา- ลิกขาราชธานีอโศก และ ร.ร.สัมมาลิกขาราช

อ.๑๔-ส.๑๘ ค่ารับขวัญวันเปิดเทอมของ โรงเรียนสัมมาลิกขาราชธานีอโศก ร่วมกับวิทยาลัย อาชีวศึกษาสัมมาลิกขาราชธานีอโศก

ศ.๑๗ เวลา ๐๕.๐๐ น.ประชุมคณะกรรมการ เวลา ๑๖.๐๐ น. ประชุมพาณิชย์บุญนิยม

อ.๑๙ ประชุมชุมชนโดยมีพ่อครูเป็นประธาน

จ.๒๐ ประชุมครูวิทยาลัยอาชีวศึกษาสัมมา- ลิกขาราชธานีอโศก และ ร.ร.สัมมาลิกขาราชธานีอโศก

พ.๒๓ กิจกรรมวันวิสาขบูชา ปฏิบัติบูชาพัฒนา แผ่นดินพุทธ โดยร่วมกันทำ ๕ ส. ตามจุดต่างๆ ของหมู่บ้าน ตอนเย็นมีการเวียนธรรม

จ.๒๗ ประชุมครูวิทยาลัยอาชีวศึกษาสัมมา- ลิกขาราชธานีอโศก และ ร.ร.สัมมาลิกขาราชธานีอโศก

พ.๒๙ สมณะ ๔ รูป ลิกขมาตุ ๒ รูป และ ญาติธรรม ๒๕ คน ไปงานศพคุณยายเหลียม ชัยรัตน์ อายุ ๘๔ ปี (แม่คุณปานรุ่ง สุขเกษม) ที่ จ.หนองคาย

สมณะฟ้าไท และคณะครูวิทยาลัยอาชีวศึกษา สัมมาลิกขาราชธานีอโศก จำนวน ๓ คน ไปอบรมการ ประกันคุณภาพภายใน ที่ จ.ร้อยเอ็ด

พ.๓๐-อ.๔ มิ.ย. ค่าเตรียมงานอโศกรำลึก ของนักเรียนสัมมาลิกขาราชธานีอโศก ชั้น ม.๕ และนักศึกษา ปวช. ปี ๒ ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาสิริระบอโศก และวิทยาลัยอาชีวศึกษาสัมมาลิกขาราชธานีอโศก

ศ.๓๑ ประชุมกลีกรรรมเรื่องเตรียมงานเจีที่สวน ไส้หม่วน โดยมีสมณะเดินดิน ดิกขวิโร เป็นประธาน

★ ศึกษาดูงาน

ศ.๑๗ กลุ่มนศ.คณะแพทยศาสตร์ มหา- วิทยาลัยอุบลราชธานี จำนวน ๑๘ คน มาศึกษา วิธีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง

คุณสมุณ ศรีงาม และคณะธรรมยาตราจำนวน ๖ คน มาศึกษาวิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง

อ.๑๙ นายเสรี วงษ์ละคร และคณะครู

โรงเรียนบ้านหนองเป็ด อ.เมือง จ.ยโสธร จำนวน ๑๐ คน มาศึกษาวิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง

ศ.๒๔ คุณอนงค์ นามิ่ง ผู้อำนวยการโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพ ต.ชะโงม จ.นครพนม และคณะ อาสาสมัครสาธารณสุข(อสม.) จำนวน ๔๔ คน มาศึกษาวิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง

★ ฟากคำสอนพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์

ทำ“ความรู้แจ้ง-รู้กระจ่าง-รู้ชัด-รู้ให้ง่าย”
ให้ถึงจุดที่นั่นเถิด
แล้วค่อย“รู้มาก”หรือ“รู้เพิ่ม”

☸ **สม.พาแก้ว ชาวนินฟ้า**
ประตงเดือน นาวาบุญนิยม

ประจำเดือนเมษายน ๒๕๕๖

- พ.๓** สมณะดาวดิน, สมณะนาไท, ญาติธรรม ชาวจ.ตรัง เดินทางไปร่วมงานศพคุณอรพินทร์ สฤษฏีเดช ณ วัดบางเสียด อ.ทับปุด จ.พังงา
- พ.๔** ชาวชุมชนทะเลธรรมเดินทางไปร่วมงานปลูกเสกฯ งานตลาดอาริยะ ที่ราชธานีโอศก
- อา.๒๑** ชาวทะเลธรรมไปร่วมงานศพพ่อยิ้มทองพันธ์ บ.บ่อโพธิ์ ต.ปากพูน จ.นครศรีธรรมราช
- จ.๒๒** สมณะดาวดินเดินทางไป“ชเลขวัณ” อ.ท้ายเหมือง จ.พังงา
- อ.๒๓** สมณะนาไท และญาติโยมไปร่วมฃาปนกิจศพ คุณพ่อยิ้มทองพันธ์ ณ เมรุวัดมะม่วงทอง ต.ปากพูน อ.เมือง จ.นครศรีธรรมราช
- พ.๒๔-ส.๒๗** ชาวชุมชนชเลขวัณร่วมกับเครือข่ายประชาชน ๓ จังหวัดภาคใต้จัดคอร์สล้างพิษดับที่ “ชเลขวัณ” ต.พอแดง อ.ท้ายเหมือง จ.พังงา
- ส.๒๗** ประชุมสรุปงานคอร์สสุขภาพฯ
- จ.๒๙** บ่ายประชุมกรรมการสาขาที่ ๑๒ พรรค

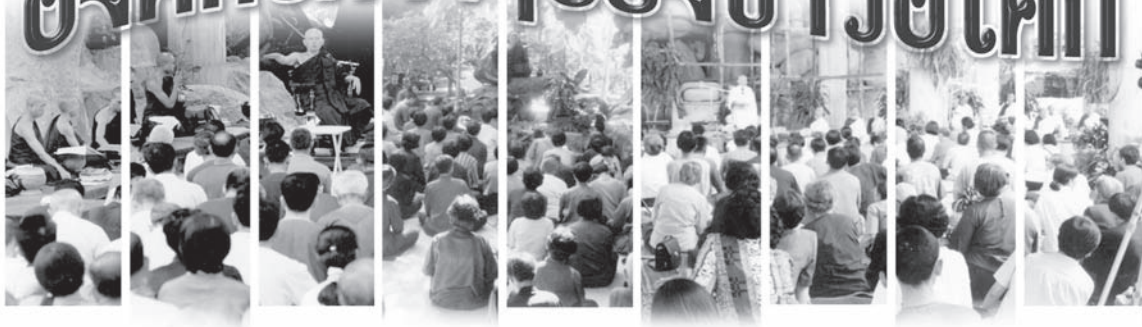
- เพื่อฟ้าดิน
- การร่วมงานปลูกเสกฯ และตลาดน้ำอาริยะซึ่งมีเป้าหมายที่จะฟื้นคืนชีวิตให้กับลำน้ำมูน เป็นการงานที่ยังประโยชน์ตนประโยชน์ท่านให้เกิดขึ้น การฟื้นคืนชีวิตลำน้ำมูน หรือลำน้ำอื่นใดล้วนต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจจากคนทุกฝ่าย
- อย่างไรก็ตามกรรมที่บุคคลทำไว้แล้วย่อมเกิดผลเป็นทรัพย์แท้ที่ติดตามผู้กระทำจนกว่าจะถึงกาลแห่งสุภาก็เสสนิพพานภาวะ อันเป็นเป้าหมายสุดท้ายแห่งสรรพวิญญานในที่สุด

ประจำเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๖

- พ.๒** ทดลองส่งกระจายเสียงวิทยุชุมชน หลังจากที่ตั้งเครื่องส่งวิทยุไปซ่อมแซมหลายวัน
- พ.๓** สมณะดาวดินและชาวทะเลธรรมเดินทางไปร่วมงานถวายพระพรของกลุ่มชาติพันธุ์
- ศ.๑๐** ชาวชุมชนไปร่วมงานศพญาติผู้ใหญ่ของอุบลสิริกรีนอุรา ที่อ.ปากพูน จ.นครศรีธรรมราช
- พ.๑๕** ญาติธรรมจากยะลา มาพักค้าง Miss Sofi อาสาสมัครของสมาคมจิตอาสา เป็นหญิงถือสัญชาติเบลเยียมเดินทางเข้าสังฆสถาน
- พ.๑๖** ตัวแทนจากพรรคเพื่อฟ้าดิน สาขาภาคใต้เข้าร่วมประชุมตัวแทนพรรคการเมืองที่อ.นาโยง
- ศ.๑๗-อา.๑๙** จัดคอร์สสุขภาพล้างพิษดับ
- จ.๒๐** บ่ายประชุมชุมชน สมณะดาวดิน สมณะนาไท เป็นประธาน
- อ.๒๑-พ.๒๒** ชาวชุมชนจัดสินค้าไปขายในงานแพทย์แผนไทยที่ห้างโรบินสัน จ.ตรัง
- อ.๒๑** เวลา ๑๙.๓๐ น. ไฟฟ้าดับ ครอบคลุมทุกจังหวัดในภาคใต้
- ศ.๒๔** จัดงานวิสาขบูชาแบบเรียบง่าย
- ส.๒๕** ส.ดาวดิน และชาวทะเลธรรมไปร่วมประชุมเตรียมงานภราดรภาพฯ ที่ชเลขวัณ
- อ.๒๘** หลังฉัน สมณะดาวดินและคณะที่ไปร่วมงานค่ายสุขภาพ ไปร่วมงานศพคุณแม่ของคุณยลศิริ ที่วัดทุ่งชิงหิ้ง อ.เมือง จ.พัทลุง

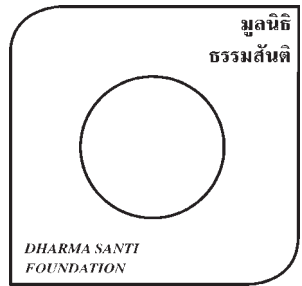
☸ **สมณะดาวดิน ปฐวัตต์**

สรุปรายงานการประชุม องค์กรต่างๆของชาวอโศก

รายงานการประชุมคณะกรรมกร

มูลนิธิธรรมสันติ

* ครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ (๒๘ พ.ย.๒๕๕๖)

- กรรมการที่มาประชุม ๗ คน
- โรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศก (สส.ฐ.)
  - ได้แต่งตั้ง รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ คือ นายกิติพงษ์ แซ่เจียว แทนนางพนฟ้า นาวาบุญนิยม ซึ่งขอลาออก
  - มีนักเรียนศึกษาจบชั้นม.๖ จำนวน ๕ คน ชั้นม.๒,๓ ชั้นละ ๓ คน
  - วันที่ ๑๖-๑๗ เม.ย. จัดสัมมนาครู
  - โรงเรียนสัมมาสิกขาสันตอโศก (สส.สอ.)
    - ๑๖ เม.ย.'๕๖ ปิดภาคเรียน
    - การรับนักเรียนชั้นม.๑ ผ่านการสอบคัดเลือกรอบแรก ๑๗ คน มีการเข้าค่ายยุวพุทธทายาท เพื่อดูตัวที่พุทธสถานปฐมอโศก และเข้าค่ายดูตัวที่ชุมชนสวนบุญผักพีช
    - การรับนักเรียนชั้น ม.๓ เข้าเรียนต่อ

- ชั้นม.๔ มีนักเรียนเข้าเรียนต่อ จำนวน ๑๑ คน
  - ผู้ปกครองนักเรียนชั้น ม.๑ เข้าค่ายวันที่ ๑๙-๒๐ เม.ย. ที่พุทธสถานสันตอโศก
  - ๒๙-๓๐ เม.ย.'๕๖ จัดสัมมนาครู
  - ๑-๑๐ พ.ค. ประชุมจัดทำรายงานการประชุมประจำปี (SAR)
  - หน่วยงานบุญญาภิบาล
    - ผู้ป่วยมารับบริการประมาณ ๕ ครั้ง/วัน
    - การปรับปรุงสวนหน้าอาคารพลานามัย
    - ศาลากิจถั่ว ผลิตน้ำงา ๑.๕ ตัน
    - มีการแต่งตั้งให้ นางประไพ ศุภรสมิต เป็นผู้สอบบัญชีรับอนุญาตของมูลนิธิ

* ครั้งที่ ๔/๒๕๕๖ (๒๖ พ.ค.๒๕๕๖)

- กรรมการที่มาประชุม ๘ คน
- โรงเรียนสัมมาสิกขาสันตอโศก (สส.สอ.)
  - ๒๖พ.ค.'๕๖ เปิดภาคเรียนที่ ๑/๒๕๕๖
  - ๒๖-๒๗ พ.ค. จัดค่ายคารวะ-นิวาโต (ฝึกความมีสัมมาคารวะ อ่อนน้อมถ่อมตน) มีการวิจัยตนเองเพื่อพัฒนาการของนักเรียน
  - นิตยสาร A DAY มาขอสัมภาษณ์ครูและนักเรียนเกี่ยวกับเครื่องแบบ
  - ๒๘-๒๙ พ.ค. นักเรียนไปทัศนศึกษาที่จ.ระยอง และจะไปเก็บผลไม้ที่สวนคุณธนกร หวังภูกลาง เพื่อนำไปร่วมงานอโศกรำลึก
  - ๓๐ พ.ค.-๑๑ มิ.ย. นักเรียนทุกชั้นปี

ไปช่วยเตรียมงานและร่วมงานอโศกกรำลึก ที่ชุมชน
ราชธานีอโศก อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี

-ภาคเรียนที่ ๑/๒๕๕๖ มีครู และ
วิทยากรพิเศษ ๒๒ คน และมีครูภูมิปัญญาท้องถิ่น
และผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน จำนวน ๑๕ คน รวม
๔๗ คน มีนักเรียนทั้งหมด ๖๑ คน

-ช่วงเดือนพฤษภาคมนี้ โรงเรียนได้จัด
ทำรายงานประเมินตนเอง ๑๕ มาตรฐาน เพื่อส่ง
ต้นสังกัดคือ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
เอกชน(สช.) กระทรวงศึกษาธิการ และจะต้อง
เชิญผู้แทนจากต้นสังกัดและผู้ทรงคุณวุฒิมารับฟัง
รายงานการประเมินตนเองของโรงเรียนด้วย

-แต่งตั้งกรรมการชุดใหม่ทั้งคณะและ
พิจารณากรรมการทำหน้าที่ต่างๆ ๑๓ คน

รายงานการประชุมคณะกรรมการ

กองทัพนธรรมมูลนิธิ

ครั้งที่ ๒/๒๕๕๖ (๒๔ พ.ย.๒๕๕๖)

-กรรมการที่มาประชุม ๑๐ คน
-การจัดตั้งสถาบันศึกษาสัมมาสิกขาวิชชาธรรม
คณะทำงานจัดตั้งได้ประชุมครั้งล่าสุด มีมติให้ผู้ที่
จะจบปริญญาเอกทั้งหลายที่เรียนที่มหาวิทยาลัยอุบลฯ
มาร่วมกันทำวิจัย และกำหนดหัวข้อวิจัยร่วมกัน
ซึ่งยังไม่เป็นที่ชัดเจน โดยแบ่งงานกันทำ ซึ่งก็ต้อง
รอดูที่จะจบยังไม่สมบูรณ์ ก็ให้คนที่จบแล้วทำ
งานไปก่อน คาดว่าจะใช้เวลาวิจัยประมาณ ๑ ปี

-การซื้อที่ดินของหมู่บ้านฯ ได้วางมัดจำซื้อที่
ดิน ๓ ไร่เศษ ไกล่สะพานข้ามแม่น้ำมูล ฝั่งเมือง
ประมาณ ๒๐ ล้านบาท วางมัดจำ ๑ แสนบาท
ซึ่งทางเจ้าของที่ดินจะช่วยค่าโอน ๕ แสนบาท
และนัดโอนวันที่ ๑๕ พ.ค.๒๕๕๖ และได้ไปดูที่

ดินข้างเคียงที่ติดกับที่จะซื้อ มีอยู่ ๘ แปลง ซึ่ง
อยู่ในช่วงของการเจรจา และทางหมู่บ้านราชธานีอโศก
จะรับภาระค่าใช้จ่ายทั้งหมดเอง ซึ่งนโยบายคือจะ
พยายามซื้อแปลงที่ติดกันให้ได้ก่อน

ครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ (๒๖ พ.ค.๒๕๕๖)

-กรรมการที่มาประชุม ๙ คน
-คณะกรรมการชุดปัจจุบันจะครบวาระใน
วันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๖ จึงพิจารณาแต่งตั้ง
กรรมการชุดใหม่แทนดังต่อไปนี้

๑. พลตรีจำลอง ศรีเมือง ประธานกรรมการ
๒. นายหนึ่งพุทธ วิมุตตินันท์ รองประธานกรรมการ
๓. น.ส.น้อมนบ ปัฐยาวัต กรรมการ
๔. พันโทหญิงสุวิไล วงศ์ธีระสุด กรรมการ
๕. น.ส.เบญจวรรณ เจริญวงษ์ กรรมการ
๖. นางสาวปลุกขวัญ รักพงษ์อโศก กรรมการ
๗. นายรินทร์ มุ่งมาจน กรรมการ
๘. นางสาวชุดิมา อโศกตระกูล กรรมการ
๙. นายสัมพันธ์ เหมทานนท์ กรรมการ
๑๐. น.ส.ฟองฟ้า ศรีวรพกุล กรรมการและเหรัญญิก
๑๑. นายธำรงค์ แสงสุริยจันทร์ กรรมการและเลขานุการ
๑๒. นายเทวินทร์ สิทธิอ่อน กรรมการและผู้ช่วย

เลขานุการ

-แก้ไขตราสารของกองทัพนธรรมมูลนิธิ เพื่อ
ให้สอดคล้องกับการดำเนินงาน

รายงานการประชุมคณะกรรมการ

มูลนิธิบุญนิยม

ครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ (๒๖ พ.ค. ๒๕๕๖)

-กรรมการที่เข้าร่วมประชุม ๕ คน
-การจดทะเบียนควบรวมกิจการของ ๓ บริษัท
ขณะนี้อยู่ระหว่างการรวบรวมเอกสาร และทำ
ความตกลงกันในเรื่องต่างๆ

-ได้รับเอกสารแสดงการรับจดทะเบียนเพิ่มเติมวัตถุประสงค์ของมูลนิธิเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านกิจกรรมบุญนิยมจากสำนักงานเขตบึงกุ่มแล้ว

-มูลนิธิได้ทำหนังสือถามไปยังสำนักงานกสทช. ถึงการที่มูลนิธิได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการกระจายเสียง(ประเภทให้บริการสาธารณะ) สำหรับสถานีวิทยุในต่างจังหวัดหลายแห่งในนามของมูลนิธินั้น มูลนิธิจำเป็นต้องจดทะเบียนเพิ่มเติมสาขาสำหรับการประกอบกิจการกระจายเสียงของสถานีวิทยุแต่ละแห่งด้วยหรือไม่ ขณะนี้อยู่ระหว่างรอหนังสือตอบจาก กสทช. อย่างเป็นทางการ

รายงานการประชุม ชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทย สาขาหน้าสันตโศก

* ครั้งที่ ๑๐/๕๖ (๒๖ II.ย.๒๕๕๖)

-ผู้เข้าร่วมประชุม ๖ คน
-คุณวิไลลาป่วย และคุณซึ่งบุชลาป่วย
-คุณตะวันรับงานจะมาทาสีภายในชมรม.ให้ใหม่ เพื่อเป็นสิริมงคลในช่วงที่เราจะปิดไปงานอโศกรำลึกและคุณแสงศิลป์จะมาวาดรูปบนฝาผนังให้ใหม่ คุณไม่ร่วมขอดอนตัว ไม่ได้มาวาดให้
-ได้ซื้อตุ้ยมือสองมาแทนตุ้เกาที่ผุพังจนไม่สามารถใช้งานต่อไปได้ ซื้อมาในราคา๒๑,๐๐๐ บาท

* ครั้งที่ ๑๑/๕๖ (๑๗ พ.ค.๒๕๕๖)

-ผู้เข้าร่วมประชุม ๖ คน
-ชมร.จะงดการรับนักเรียนเข้าฐาน เนื่องจากเวลาที่ทางโรงเรียนจัดให้วันละ ๑-๒ ชั่วโมงนั้นน้อยไป
-งานอโศกรำลึกปีนี้จัดที่บ้านราชในวันที่ ๖-๑๐

มิ.ย.'๕๖ สันตโศกรำหน้าที่จัดอาหารขึ้นศาลา

-กองทัพธรรมมีมติไม่เข้าร่วมการประชุมของคุณไชยวัฒน์ที่ท้องสนามหลวง แต่สนับสนุนวัดดุติบในการทำอาหาร หากมีการเบิก ให้ทำเอกสารส่งกองบุญทำเรื่องเบิกกับกองทัพธรรม

* ประสานให้ออวาท สมณะติสสวโร

ฟังพ่อท่านเทศน์ช่วงบุญโฮมที่ปฐมอโศก เน้นเรื่องศีล พวกเราเริ่มอ่อนแอ มีปัญหา ไม่ค่อยสังวรในศีล งานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการเงิน ให้ทำเป็นคณะทำงาน อย่าให้คนเดียวรับผิดชอบ

เนื้อหาของศาสนาพุทธคือเสียสละจนเข้าอาริยมูมิตตามลำดับ

* ครั้งที่ ๑๒/๕๖ (๒๔ พ.ค.๒๕๕๖)

-ผู้เข้าร่วมประชุม ๗ คน
-เลื่อนการทำความสะดวกและทาสีผนังร้านชมร.เป็นช่วงร้านหยุดตอนอโศกรำลึก คุณแสงศิลป์รับที่จะวาดภาพฝาผนัง ใช้เวลาในการวาด ๑ ปี
-คุณวิโรจน์มีเวรทำอาหารให้เด็กสันติบาลทุกวันศุกร์ จึงขอใช้วัดดุติบและพื้นที่ที่ชมร.
-คุณดาบบุญรับอาสาแจ้งข้อมูลการเงินของชมร.ทุกสิ้นเดือน
-งานอโศกรำลึก ชมร.รับเวรล้างภาชนะช่วงเช้า

* ประสานให้ออวาท สมณะติสสวโร

ในยุคพระพุทธเจ้าประกาศศาสนาพุทธนั้นพันทุกข์ด้วยทางมรรคองค์ ๘ ซึ่งต่างจากพวกพราหมณ์ที่ทำพิธีบูชาัญหรือทำอัฐตกลิมละเพื่อพันทุกข์ ยุคนี้ออกุฎาอโศกทำเพื่อยืนหยัดศาสนาพุทธแท้ ต้องเป็นแบบนี้

รายงานการประชุม

บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม) จำกัด

(กำลังดำเนินการจดทะเบียนรวม ๓ บริษัท
บจ.พลังบุญ บจ.แต่ชีวิต บจ.ขอบคุณ
เป็นบริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด)

* ครั้งที่ ๑๑ (๒๔ II.ย. ๒๕๕๖)

-กรรมการและพนักงานเข้าร่วมประชุม ๕๐ คน

- ยาสีฟันปลอมโอโคมมีปัญหาฝายผลิตปลอมโอโคม กำลังปรับปรุงสูตรหากแล้วเสร็จจะนำกลับมาจำหน่าย

- งาดำดิบ เป็นฤดูแล้ว ผลผลิตได้น้อย จึงทำให้งาดำขาดตลาด แต่ตอนนี้มีผู้ขายเสนอเข้ามา ๒ ราย ได้เลือกลงตำที่ปลูกจาก อ.ห้วยแถลง จ.นครราชสีมา ราคา ๗๘ บาทต่อกิโลกรัม

- ผู้ส่งผักผลไม้ ปัจจุบันมีผู้ส่ง ๘ ราย คุณภาพสินค้าดีเกือบทุกราย แต่ลูกค้าบ่นว่าราคาแพงเกินไป ทางฝ่ายคัดกรองสินค้าลงไปดูรายละเอียดเพิ่มเติมแล้ว และจะเชิญมาพูดคุยร่วมกัน

- งานศพคุณแม่แม่คุณแซมซ้อย ที่ อ.ประโคนชัย จ.บุรีรัมย์ ซึ่งในวันที่ ๕ เมษายน เป็นวันที่พวกเราต้องเดินทางไปร่วมงานปลูกเสกที่บ้านราชูระหว่างทางจึงได้แวะเข้าไปกราบศพแล้วเดินทางต่อและได้จัดของชำร่วยไปร่วมงานด้วย

- การรวบรวม ๓ บริษัท กำลังปรับให้ทั้งพลังบุญและแต่ชีวิตมาใช้โปรแกรมเดียวกันคือ Express

- การปรับระบบคลังสินค้า ในการรวบรวม ๓ บริษัท ให้เป็นระบบ

- ภัตตาคารคนปัจจุบันคือ คุณวัชร ขอลาออก

- การบริหารงานทั้ง ๓ บริษัท ยังไม่ค่อยเรียบร้อย ซึ่งแต่ละบริษัทก็ต่างบริหารงานกันเอง ก็อาจมีปัญหาบ้าง เมื่อจะมารวมกันจึงมีปัญหาในเรื่องการบริหารจัดการ บุคลากร และระบบการทำงาน ทุกสิ่งต้องเรียบร้อยก่อนการรวบรวม ๓ บริษัท โดยเฉพาะในส่วนพนักงานที่จะต้องทำความเข้าใจร่วมกัน

* โอวาทพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์

เรื่องของการพาณิชย์ที่เอาตมาพาทำมันมานี้ มันเป็นการปฏิบัติธรรมที่ทุกคนก็เข้าใจ ถ้าการปฏิบัติธรรมจริงๆ มันดีขึ้นนะ ปัญหามันจะไม่มากขึ้น มีแต่ปัญหามันจะลดน้อยลง การมารวมบริษัทกันนี้ เป็นการกระทำที่โดยรูปธรรมหรือโดยระบบวินัยแล้ว มันเป็นการถูกต้องที่เป็นความเจริญของระบบบุญนิยม ยิ่งสาธตมโหคียิ่งถูกต้องใหญ่

* ครึ่งที่ ๑๒/๒๕๕๖ (๑ พ.ค.๒๕๕๖)

- กรรมการ-พนักงานเข้าร่วมประชุม ๓๘ คน

- คุณเต็มใจ พนักงานบริษัท แต่ชีวิต จำกัดป่วยและลาไปรักษาตัวประมาณ ๒ ปี ๘ เดือน วันนี้สุขภาพแข็งแรงดีแล้ว ได้กลับเข้ามาทำงานแล้ว

- คุณสุนัย เศรษฐบุญสร้าง รับเป็นภัตตาคารประจำร้านยาพลังบุญแทนคุณวัชรที่ลาออก

- ความคืบหน้าของการรวบรวม ๓ บริษัท

๑) มีการเปลี่ยนแปลงจำนวนผู้ถือหุ้น
๒) กำลังออกระเบียบบริษัท ซึ่งเกี่ยวข้องกับส่วนผู้ถือหุ้นและกรรมการ

๓) กำลังออกระเบียบปฏิบัติพนักงาน โดยเขียนใหม่เพิ่มเติมเฉพาะที่เหมาะสมกับบริษัท

๔) เลือกผู้ตรวจสอบบัญชี คือ คุณประไพ ศุภรสมิต

๕) กำลังพิจารณาเลือกกรรมการ และบทบาทอำนาจหน้าที่

๖) พิจารณาความชัดเจนของการโอนทรัพย์สินต่างๆ

- งานอโศกร้าเล็ก ๓ บริษัท บริจาคงบประมาณร่วมบุญ บริษัทละ ๓๐,๐๐๐ บาท รวม ๙๐,๐๐๐ บาท และประกาศปิดร้าน ๕-๑๑ มิ.ย.

- งานรวมพลังชาติพันธุ์และชนเผ่าพื้นเมืองถวายพระพรพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ขอให้ ๓ บริษัทร่วมกันทำอาหาร ประกาศปิดร้าน ๔-๕ พ.ค.

- ผู้ถือหุ้นทั้ง ๓ บริษัท ซึ่งส่วนใหญ่จะขาดการติดต่อหรือติดต่อได้ยาก จึงมีมติให้ตั้งเงินกองทุนเอาไว้สำหรับซื้อหุ้นคืน

- ฝ่ายผลิตเครื่องปั้นผลิตภัณฑ์ชกกำลังมีปัญหา จึงอนุมัติให้ซื้อเครื่องปั้นใหม่

- ฝ่ายขายส่งต่างจังหวัด เนื่องจากปิดร้านนาน จึงเกิดปัญหาทำงานไม่ทัน กำลังเร่งแก้ไข

- มีผู้มาสมัครเป็นพนักงาน คือ คุณสุรชัย เป็นพันธมิตรฯ

- ฝ่ายจัดซื้อ แผนกเครื่องปรุงยังไม่มีใครมาประจำ ตอนนี้คุณอิทธิฤทธิ์แผนกข้าวและพืชไร่ ลาภกิจช่วงนี้ให้คุณพนมธรรมไปช่วยงานแทน

- ฝ่ายขายหน้าร้านแต่ชีวิต แจ้งว่า สินค้าจาก

เครื่องแหขอบคุณ เป็นสินค้าที่ได้รับความนิยมมาก
-สินค้าบางรายการมีขายเฉพาะร้านพลังบุญ
หรือร้านแต่ชีวิตเท่านั้นทำให้ลูกค้าเกิดความไม่พอใจ
จะมีการแก้ไข ควรจะมีขายทั้งพลังบุญและแต่ชีวิต
-ร้านยามีคอมพิวเตอร์แล้ว เจ้าหน้าที่ยังไม่
เป็น จึงต้องให้เจ้าหน้าที่หมั่นฝึกฝน
-จากที่พ่อครูสมณะโพธิรักษ์กล่าวว่า “พลังบุญ
เสื่อม” พนักงานพลังบุญจึงขอตั้งตบะปรับปรุงตัวเอง

* โวาทสมณะ: สมณะชาบซิ่ง สิริโตโซ

พวกเราทำงานแบบลูกทุ่งมามาก คนมากขึ้น
ต้องมีกฎซึ่งหนีไม่พ้น เป็นเจตนาที่ดีไม่ใช่แบบโลกๆ
เพราะผลประโยชน์ต่อตนเอง วินัยก็คือข้อบังคับ
ยิ่งศีลสูงยิ่งเป็นคนดี เรายิ่งปฏิบัติมากต้องยิ่ง
ละเอียดมาก ยิ่งประณีตใจเรายอมได้ เสียเปรียบเป็น
เท่ากับได้ผลตอบแทนของเรา หากพวกเราดีขึ้นเจริญขึ้น
หมู่ก็ต้องเจริญขึ้น

บุญนิยมเท่ากับต้องนิยมในบุญนี้ บุญเท่ากับการ
เสียสละลดกิเลส ลดได้มีจิตฉันทะจะเกิด
บุญนิยม

* ครั้งที่ ๑๓/๒๕๕๖ (๘ พ.ค.๒๕๕๖)

-กรรมการ พนักงานผู้เข้าร่วมประชุม ๓๒
คน อาสาสมัครเข้าร่วมประชุม ๒ คน

-คณะกรรมการบริหารมีมติ ตั้งอนุกรรมการ
ร้านยา เพื่อร่วมพิจารณารายละเอียดการดำเนินงาน
ร้านยาให้เข้าสู่ระบบบริษัท

-โลโก้บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด แก้ไข
เรียบร้อยแล้ว รอทำตราข้อมาประทับดูเท่านั้น

-ความคืบหน้าของการควบรวมบริษัท จัด
เตรียมเอกสารเกือบครบแล้ว เหลือแต่เรื่องหุ้นที่
จะต้องโอน อยู่ระหว่างการดำเนินงาน

-ฝ่ายจัดซื้อ สินค้าหลายชนิดผู้ผลิตส่งไม่ทัน
และสินค้าบางอย่างมีปัญหา

-คุณประภาชวีญขอลดงานที่รับผิดชอบลง
เพื่อดูแลคุณแม่ที่มีอาการป่วยมากขึ้น คุณพลังเพ็ญ
ช่วยรับงานเพิ่มขึ้น

-ร้านยาขายดีมาก โดยเฉพาะรายการคนค้นคน

ออกอากาศ ทำให้ลูกค้ามากขึ้น

-ฝ่ายขายส่งต่างจังหวัด เคลียร์บิลได้มากพอ
สมควร ลูกค้าโทรมาต่อว่าบ้าง

-ฝ่ายผลิต ให้นำเครื่องปั้นน้ำยาซักล้างเครื่อง
เดิมที่มีแต่ไม่ได้ใช้งาน มาทดลอง แล้วให้ช่างมา
ปรับความเร็วก็สามารถใช้ได้ ไม่ต้องซื้อเครื่องใหม่

-กรรมการบริหารมีมติให้ใช้คอมพิวเตอร์ระบบ
Express อยากให้มีการเช็คสต็อกเพื่อทดสอบ
ระบบภายในสิ้นเดือนนี้

* โวาทสมณะ: สมณะชาบซิ่ง สิริโตโซ

งานชาติพันธุ์ ฟังพวกเราสรุปงาน มันเป็น
แบบฝึกให้พวกเรา เขายืนตากฝนรอรับเสด็จจน
ให้เห็นว่าเขาไม่ทุกข์อะไรมากมาย ความลำบากไม่
ใช่ความทุกข์นะ ตั้งตนอยู่บนความลำบากกุศล
ธรรมเจริญยิ่ง ถ้าเราเข้าใจยิ่งลำบากยิ่งเจริญ
อาจเป็นความคุ้นเคยของเขาที่ลำบากมาก่อน
เดินทางมาได้มาต่อเดียวด้วยมาถึงเที่ยงคืนตีหนึ่ง
กิน นอน เขาก็ลำบาก แต่ดูเหมือนเขาไม่ทุกข์

แต่พวกเรา ไม่ได้ลำบากแต่ดูเหมือนทุกข์
พอเจออะไรก็บ่น งานที่เรารับมานี้เราทำเป็น
กระบวนการกลุ่ม ไม่ได้ทำคนเดียว トラบใดที่
ทำงานรวมกันไม่ค่อยทุกข์หรอก กุศลธรรมเจริญ
เป็นพี่น้องกัน เป็นสิ่งที่พ่อท่านพาพวกเราทำ เป็น
บทเรียนทำให้เจริญทางจิตวิญญาณ มีอะไรก็เก็บ
ไว้ก่อน ช่วยกันทำงานก่อน บางครั้งช่วยกันทำไป
สิ่งค้างคาใจ ถือสากันก็หายไป เพราะเห็นสิ่งที่ดีกว่า
อาจมาว่าพวกเขาจะหนาแน่น การงานจะเป็นตัว
หลอมใจคน ยิ่งลำบากด้วยกันจะหลอมกันได้ดี
คนเราจะรักกันมาก เพราะทุกข์ด้วยกัน ฟังพากัน
การช่วยกันเป็นการสร้างสามัคคี เอกลักษณ์ก็จะเกิด
ขึ้นทันที ในแต่ละแผนกไปหลอมรวมกันให้ได้
อะไรรวมได้ก็ต้องรวม แล้วก็หลอมรวมใจกันให้ได้

* ครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๖ (๑๕ พ.ค.๒๕๕๖)

-กรรมการและพนักงานผู้เข้าร่วมประชุม ๓๓
คน อาสาสมัคร ๒ คน

-การรับนักเรียนเข้าฐานงานสังกัดอยู่ที่ฝ่าย

บุคคล ส่วนการประสานงานกับทางโรงเรียน เป็นหน้าที่ของผู้จัดการและฝ่ายบุคคลร่วมกัน

-คุณเทียนแสงแก้วลากิจ ไปดูแลคุณแม่สามีซึ่งป่วยอาการหนัก จึงขอลายังไม่มีการกำหนดกลับ

-ร้านยาพลังบุญ ได้ประชุมอนุกรรมการร้านยาเพื่อดำเนินการเข้าสู่ระบบบริษัท อยู่ระหว่างการพิจารณาสินค้า

-ความคืบหน้าของการดำเนินการควบรวมบริษัท เอกสารยังไม่เรียบร้อย ระเบียบปฏิบัติของบริษัทและพนักงานกำลังรวมของแต่ชีวิตและพลังบุญ จะเร่งให้แล้วเสร็จ จะได้เปิดทันเดือนกรกฎาคม

-ฝ่ายบัญชีจะทดลองใช้โปรแกรม Express ล้างจลินค้าพลังบุญ

-ฝ่ายจัดซื้อ คุณพลังเพ็ญกำลังฝึกงาน โดยมีคุณประกายขวัญกับคุณวาสนาเป็นที่ปรึกษา

-ฝ่ายขายพลังบุญ พบสินค้าขาดบาร์โค้ดสินค้าอานบาร์โค้ดไม่ได้ สินค้าคุณภาพไม่ผ่านเกณฑ์

-งบการเงิน สรุปว่ายอดขายปีนี้ลดลงเมื่อเทียบกับปีที่แล้ว วิเคราะห์กันว่าผลกระทบจากสินค้าที่น้อยลง การเลื่อนเวลาปิดร้านจาก ๑๘.๐๐ น. เป็น ๑๗.๐๐ น. ซึ่งประเมินว่ายอดขายหายไป ๑๐,๐๐๐ บาทต่อชั่วโมง และวันหยุดชาวอโศก นับจากต้นปีมาถึงปัจจุบัน ปิดร้านไปแล้ว ๔๕ วัน

-เสียด้านศาลโลกฝากขายที่แผนกรับฝากของที่หน้าร้านพลังบุญ ซึ่งน่าจะขายระยะยาวและต้องเก็บเงินด้วย ที่ประชุม จึงให้นำเสียดเข้าแผนกแล้วออกบาร์โค้ดขายเหมือนสินค้าทั่วไป

* ไอวากสมณะ สมณะชาบซิ่ง สิริโตโซ

วันนี้ได้ฟังข่าวเด็กตายในรถรับส่งนักเรียน บางทีบางเรื่องไม่น่าเกิด เพราะความประมาท พ่อแม่ร้องไห้หน้าเห็นใจ ตายแบบไม่ควร พวกเราทำงานบางทีไม่ได้นึกอะไรมาก คิดว่าไม่เป็นไร บางทีความประมาท ความเคยชิน จึงไม่ค่อยใส่ใจ ทำไปๆ ความผิดพลาดเกิดขึ้นรุนแรงเกินกว่าจะคาดคิด พ่อครูบุญโฮมที่ปฐมอโศก การเงินการบัญชีเป็นปัญหาในอโศกอยู่ไม่น้อย ไม่เป็นระบบ ทำคนเดียว ไม่มีใครรู้เรื่องด้วย วันที่ไม่มีเหตุก็ไม่มีอะไร วันที่

เกิดเหตุ ตกหนักที่คนรับผิดชอบ ทำการเงินเหมือนเอาขาข้างหนึ่งเหยงเข้าตาราง ทางโลกเขาพังโทษรุนแรง โนโศกก็เหมือนกัน เพราะฉะนั้นอย่าประมาท อาตมาพูดอยู่บ่อยๆ ระวังหน่อย พ่อครูกำหนดคนศีล ๘ เท่านั้นมาทำการเงิน แต่ไม่มีก็อนุโลมให้คนศีล ๕ ที่ผ่านการพิจารณาเรื่องพวกนี้ไม่ง่ายหรอก ไว้เนื้อเชื่อใจอย่างหนึ่ง หากเหตุเกิดจะไม่ไว้ใจกันแล้ว เงินทองต้องทำให้มี กฎเกณฑ์หลักการหลักฐานชัดเจน จะได้ไม่ระแวงกล่าวหากัน มีคนมาช่วยเราก็ไว้ใจ เมื่อมีเหตุคนอื่นก็ไม่ไว้ใจ

หากเปลี่ยนระบบมากก็ต้องช่วยกันคิด หากฎเกณฑ์ให้รอบคอบที่สุด เท่าที่จะทำได้ จะได้ไม่ต้องมาหวาดระแวงกัน

* ครึ่งที่ ๑๕/๒๕๕๖ (๒๒ พ.ค. ๒๕๕๖)

-กรรมการและพนักงานเข้าร่วมประชุม ๓๐ คน อาสาสมัครเข้าร่วมประชุม ๒ คน

-ขอเปิดบัญชีธนาคารแบบ Net Bank กับธนาคารกรุงไทย ในนามคณะบุคคล โดยมีคุณกิตติรัตน์กับคุณเพ็ญพร เป็นผู้ลงลายมือชื่อ

-จดทะเบียนร้านยาพลังบุญเป็นสาขา และตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน ร้านยาจะเข้าสู่ระบบบริษัท

-บริษัทมีสินทรัพย์(อาคาร)มาก จึงต้องนำอาคารต่างๆ มาจดเป็นสาขา โดยมีอาคารพลังบุญ (บุญนิยม) เป็นสำนักงานใหญ่ และมีสาขาดังนี้ คือ คลังขอบคุน(ทาว์นเฮ้าส์), ร้านแต่ชีวิต, ร้านยาพลังบุญ, คลังแต่ชีวิต, เครือแหขอบคุน

-การเรียนรู้อีซีเอสต็อก พนักงานแคชเชียร์พลังบุญผลัดกันไปเรียนโปรแกรมกับฝ่ายบัญชีแล้ว

-สินค้าที่ไม่มีบาร์โค้ด ทำให้แคชเชียร์มีปัญหา มาก ควรให้ผู้ผลิตเป็นผู้แก้ปัญหา

-ความคืบหน้าการควบรวมบริษัท ทำเรื่องหุ้นและระเบียบบริษัทแล้ว ส่วนระเบียบพนักงานทรัพย์สิน การปรับปรุงร้าน และการตั้งกรรมการอยู่ระหว่างดำเนินการ

-ฝ่ายขายหน้าร้านพลังบุญและแต่ชีวิต กระแส

บริษัทด้วยนั้น กรรมการบริหารมีมติให้เบิก
สวัสดิการในระบบของคนวัด (สาธารณโภคี)

-บ้านพักที่บ้านราชพลวงขึ้นมาก ทางบ้านราช
เสนอให้สร้างใหม่ ฝ่ายบริหารมอบให้คุณจันทร์แรม
ประสานขอแลกเปลี่ยนที่ดิน ๒ แปลง ที่มีทาง
เดินคั่นกลาง ขอสลัปให้เป็นแปลงเดียวกันก่อน
แล้วค่อยคิดเรื่องสร้างบ้าน

-การตรวจร่างกาย กรรมการบริหารเห็นควร
ให้ตรวจที่โรงพยาบาลเปาโล สาขานวมินทร์ เหม
จ่ายรายละ ๑,๓๐๐ บาท

-การซื้อยาจากบริษัทดีสแสม เป็นข้อกำหนด
ของบริษัทฯ เราต้องโอนเงินให้ก่อน เขาจึงจะส่งยา
ให้ ถ้าเข้าระบบแล้วจะดำเนินการอย่างไร ที่
ประชุมมอบให้ฝ่ายบัญชีประสานเพื่อดำเนินการต่อไป
สมณะ กล่าวเสริมว่า ทำงานที่ใดก็ใช้
กระบวนการกลุ่ม ทำเป็นทีม ยิงนานวันยิ่งปลื
เดี่ยว มีอะไรเป็นของตนเองมากขึ้น ส่วนใหญ่ไม่
รอด แม้แต่หนักขาก็ตาม มันสั่งสมความเอาตาม
ใจชอบ หวังว่าพวกเราจะเข้าใจ ถ้าเข้าใจได้จริงจะ
เข้าสู่สาธารณโภคีได้จริง

-ฝ่ายคลังสินค้า ขายส่งต่างจังหวัดต้องการ
คนช่วย คุณภกอบบุญมาช่วยเขียนชื่อลูกค้าหน้า
กระสอบ ทำให้ส่งสินค้าได้เร็วขึ้น

-“งานอโศกรำลึก” พลังบุญทำถวายเดี่ยว ๗
หม้อ เลี้ยงในวันที่ ๖ มิถุนายน

* โอวาทสมณะ: สมณะชาบซัง สิริโตโย

อยากให้พวกเราสังเกตพ่อท่าน จะทำทุกอย่าง
จะเกรงใจคนอื่น ไม่รอช้า ทำเองได้ทำเองหมด
อยากให้พวกเราเห็นจิตวิญญาณพึ่งตนเอง พึ่ง
ธรรมะจนเป็นที่พึ่งตนเองได้ ไม่หวังว่าใครจะมาทำ
ไม่รอไม่หวังเราทำเลย หลังจากนั้นพวกเราเห็นแหละ
เห็นว่าพ่อท่านทำมากแล้ว ก็จะเสนอตัวเข้าไปช่วย
เลย ถ้าใครขอทำพ่อท่านก็จะพิจารณาแบ่งให้บ้าง

พูดให้พวกเราฟัง พวกเราจะได้ไม่เครียด ก็
อยากให้พวกเราตั้งจิตไว้อย่างนั้นนะ ตั้งจิตว่าเรา
ต้องทำเอง แต่ไม่ได้ตั้งวัน ถ้าคนอื่นจะมาช่วยแล้ว
เราก็ไม่ต้องไว้ โดยสัจจะแล้ว ใครจิตสบายๆ คนอื่น

จะไม่เห็นเขียวหรือ ยกเว้นบางครั้ง ไม่มีมนุษย์สัมพันธ์
ทำให้คนอื่นไม่อยากช่วย ถ้าหมู่กลุ่มไม่มีคนมาช่วย
ให้เราทำงานคนเดียว หมู่กลุ่มนั้นก็ล้มเหลว
เหมือนกัน ถ้าเราปฏิบัติให้ถูกต้อง ทำได้จริง
ความเป็นมิตรดีสหายดีต้องเกิด ต้องช่วยแน่นอน
หวังว่าถ้าเราเข้าใจตรงนี้ได้ จิตที่จะเกิดสาธารณโภคี
เมตตากายกรรม เมตตาวจีกรรม เมตตามโนกรรม
๓ ข้อต้นนี้เกิด สาธารณโภคีจึงจะเกิด ๓ บริษัท
มารวมกันแล้ว ไม่ช่วยกัน ต่างคนต่างทำ ก็ไม่
ประสบผลสำเร็จ คำว่าประชุมร่วมกัน มาออก
ความคิดเห็นร่วมกัน ทำแบบนี้ได้จึงเป็น “เอภิกภาวะ”

*****

สถิติเผยแพร่สังฆกรรม ประจำเดือน เม.ย.-พ.ค. ๒๕๕๖

ธรรมปฎิกรรม

	เม.ย.	พ.ค.
จดหมาย (ฉบับ)	๔๗๕	๔๖๖
สิ่งตีพิมพ์ (ฉบับ)	๓๘	๕๕
ตีพิมพ์ (ชิ้น)	๓๖	๓๐

ธรรมพิมพ์

สารอโศก [งานตลาดน้ำอริยะ

คืนชีวิตแม่มน ครั้งที่ ๓๔] ๑๐,๐๐๐ เล่ม

ดอกหญ้า [มีปัญญาตื่นรู้] ๒๔,๐๐๐ เล่ม

ดอกบัวน้อย [ปลุกปลอบใจ] ๕,๐๐๐ เล่ม

สถิติธรรมโศด

เมษายน-พฤษภาคม ๒๕๕๖

	ซีดี	เอ็มพี 3	เทป	วีซีดี
ผู้มาติดต่อ	๓	๓	๔	๔๐ ราย
จำนวนที่ยืม	๑๕	๑๕	๖๐	๑๓๐ แผ่น/ม้วน

พัสดุ

๓

ชิ้น

สารอโศก ฉบับที่ ๔ ปีที่ ๓๓(๓๖)
ประจำเดือน เม.ย.-พ.ค. ๒๕๕๖

งานอโศกรำลึก ครั้งที่ ๓๒

ไฟลุกท่วมโลก...มหาดาล!
น้ำดับไฟต้องมากพอ
กระจัดกระจาย...แยกย้าย
ดับไฟด้วยน้ำ...จุดโน้นจุดนี้...ไม่สำเร็จ!
เพราะเหตุนี้...สุขา สัมผัสสะ สามัคคี
น้ำน้อย...หันมาร่วมรวมพลัง
พลันเปลี่ยนเป็นสายน้ำกรากเขียว
ไฟประลัยกัลป์ย้อมแพ้วาย...แพ้วายแพ้ว!
ชุมชนชาวอโศกจึงต้องมากคน...คนมาก!
ปรากฏการณ์รวมกลุ่ม
จะก่อเกิดเหตุมหาดาลเกินคิด
๑,๐๐๐ คน ของนักรบสี่ขาวแห่งราชธานีอโศก
ครบเมื่อใด...โลกธาตุยอมหวั่นไหว...
หวั่นไหว...หวั่นไหว...หวั่นไหว...หวั่นไหว...

ธรรมะบนกระดาษ

หลายปีก่อน...ขณะพ่อครูกำลังเดิน
ขึ้นบันไดกลับขึ้นห้องทำงาน ที่สันตือโศก มี
เสียงคนวัดหญิงรำพึงรำพันว่า **โธ่! ทรมาน
จังเลย ตั้งตบะไม่กินอาหารปรุงแต่ง มัน
อยากๆๆๆทำไงดีค้า...**

พ่อครูหันหน้ามาบอกว่า **“อาตมา
ไม่เคยหย่อนข้อให้กิเลส !”** สิ้นเสียงก็สิ้นหวัง
ตัวออดอ้อนถูกสลัดออกอย่างไม่มีเยื่อใยรวม
ถึงตัวต้อยติ่งด้วย

วันนี้ก็เช่นกัน ณ ที่เดิมในเวลาค่ำ
พ่อครูเดินขึ้นบันไดกลับขึ้นไปห้องทำงาน ก็มี
เสียงคนวัดหญิงกราบเรียนพ่อครูว่า วิธีจะให้
พ่อครูมีภูมิต้านทานร่างกายแข็งแรงนั้นไม่ยากหรอก
แค่พ่อครูนอนพักแต่หัวค่ำเท่านั้นแหละ!
ท่านสมณะปัจฉาเชวพ่อครูว่า เคยทำได้ก็วันนะ เพราะไม่เคยมีวันที่พ่อท่านพักแต่หัวค่ำติดต่อกันเลย
พ่อครูบอกว่า **“เอานะ! รอให้พวกคุณเป็นพระอรหันต์กันก่อน แล้วอาตมาจะพัก!”** เฮ้อ! เราก็คือเป็นคนหนึ่ง
ที่ทำให้พ่อครูไม่พัก อ้าว! ยิ่งก็ต้องชวนชวายนะสิ! จู้ยี้ๆๆ

อย่าตบฏกคนทางโลก

ญาติธรรม ธนา กิ่งชุม (อ.เมือง จ.กระบี่) สงสัยความบริสุทธิ์ในศีลข้อ ๑ รู้สึกตัวเองเมตตา
ยังน้อย แต่ **“ผมเห็นบางคนเขาไม่ได้กินมังสวัตติ แต่เขามีจิตเมตตามาก ไม่ทำร้ายสัตว์ นำอนุโมทนา
อย่างยิ่ง...”**

นี่แหละ คือ คำตอบ คนเราก็ไม่ได้แล้ว
ห่างกันมาก จึงไม่ควรดูถูกผู้อื่น
แม้เขาไม่มาทางธรรม แต่หลายคน
“ฐานจิต”เขาดีกว่าเราก็มีเยอะ จู้ยี้ๆๆ

กราบไหว้ศรามาทุกซ้อย่างเคารพนั่นคือ!

ลงชื่อในจดหมายว่า **“ลูกที่ขอติดตามพ่อทุกภพทุกชาติ”** ตั้งคำถามมา **“ทำอะไร ถึงจะขอบคุณทุกซ์ ขอขอบคุณซี่มูมทรัพย์...”**

คำตอบก็คือ ต้องเห็นประโยชน์ที่จะ
ได้ มีค่ามหาศาล

ยิ่งเห็น ก็ยิ่งเต็มด้า!

ความเกลียดก็จะกลายเป็น
ความเคารพ!

ความกลัวก็ผ่อนคลาย มี
กะใจใกล้ชิด!

ลองหยิบปากกา พรรณนา
อาณิสงส์ที่จะได้วันละหน้า ดีมัยเอ่ย! จู๊ย์ๆๆ

(ปล. เหมือนคนหิว หากได้อาหาร ก็ยอมยินดี ลิ้มแล้วหรือ

“ผัสสาหาร” คืออาหารของชีวิตชนิดหนึ่ง ที่จำเป็นมั่งๆ!)

ประทับใจจิตอาสา

ญาติธรรม **กาญจนา ธนิกกุล (อ.สัตหีบ จ.ชลบุรี)** ประทับใจ
ถนนที่ตัวเองขับรถผ่านบ่อยๆ มีหลุมบ่อเล็กๆน้อยๆ เยอะแยะ
วันหนึ่งกลับมีผู้ไม่ประสงค์ออกหน้า เทปูนซีเมนต์ลง
หลุมขรุขระเหล่านี้

เธอประทับใจจึงเล่าให้พวกเราชาวโศกได้ประทับใจ

สาธุๆ แต่จิตอาสาผู้ยิ่งใหญ่ จู๊ย์ๆๆ

เคล็ดลับก้าวหน้าทางธรรมอย่างง่าย ๆ

ญาติธรรม **สาโรจน์วารภรณ์**

(อ.เมือง จ.นครศรีธรรมราช) แจ่มมา
ได้รับหนังสือจากชาวอโศกหลายเล่มแล้ว
ละเอียดใจ ที่ ตอบซ้ำ!
ส่วนการปฏิบัติธรรม ยัง
หนักแน่นเหมือนเดิม และจะพยายาม
ให้มากยิ่งขึ้น...”

สาธุๆ ส่วนคนที่“อ้าง”
หรือ“รู้สึก”ตัวเองบารมีน้อย ทำไม่ค่อยไหว จึงขอเสนอเส้นทางพัฒนา

ระดับอนุบาล พยายามอ่าน-ฟังธรรมให้หลายๆ เข้าใจ

ระดับประถม พยายามตั้งตบะประจำวัน เสมอๆ

ได้ผลแค่ไหน โปรดเล่าสู่กันฟัง จุ๊ยๆ

ขยากทำบุญ

ที่**ชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทย(ชมร.) สาขาเชียงใหม่** มีสมาชิกที่มารับประทานอาหารที่
นี้ แล้วได้สัมผัสบรรยากาศ เห็นว่าเราเป็นสังคมที่ให้
และเกื้อกูลกัน ได้ดูทาง FMTV ด้วย เห็นคนทำงาน
มีความสุข ได้สัมผัสแล้วปลื้มมาก ชอบมาก ประทับใจ
และเห็นว่าทาง ชมร. มี**ร้านดินอุ้มดาว**ที่ขายสินค้า
มือสอง ที่ได้มาจากผู้นำมาบริจาค จึงนำสินค้าที่ผลิต
เกินจากที่ลูกค้าสั่งนำมาบริจาคให้เป็นจำนวนมาก เช่น
กระเป๋าสาน เสื้อผ้า แก้วน้ำ และอื่นๆอีกหลากหลาย
ทั้งๆที่ที่แรกตั้งใจว่าจะเก็บไว้ขาย แต่พอเห็นว่าทาง
ร้านนำมาทำให้เกิดประโยชน์ จึงนำมาบริจาค และ

รู้สึกว่ **ขยากทำบุญ ทำแล้วสบายใจ** แล้วก็คิดว่า**ต่อไปจะไม่ขายแล้ว จะเอามาให้ที่นี่**

ชมร. ก่อเกิดจากศรัทธา
เพราะลูกค้ำมีน้ำใจให้เกื้อกูล
ชมร. จึงอยู่ได้ขายถูกๆ
ซึ่งน้ำใจชาวชมร. ขอบขอบคุณ

พัฒนาสืบสายไม่หายสูญ
ทวิศุณเป็นแบบอย่างต่างเอามา
เพื่อส่งไปลูกโอบเอื้อก่อเกิดอนุ
ที่ลูกค้ำผู้การุณอุณหเอือเรา

ธรรมนูญบุญนิยม ร้านค้าเครือข่ายชาวอโศก

๑. กรรมการ พนักงาน จะต้องไม่ผลิต หรือนำสินค้ามาให้ร้านค้าในเครือข่ายชาวอโศกทุกแห่งจำหน่าย รวมไปถึงสามี ภรรยา (ซึ่งถือว่าเป็นบุคคลเดียวกัน)

๒. ญาติ ของบุคคลในข้อ ๑ ซึ่งได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ลูก ก็ผลิตหรือนำสินค้ามาให้ร้านค้าที่บุคคลในข้อที่ ๑ ทำงานอยู่จำหน่ายไม่ได้เช่นกัน

๓. อาสาสมัคร และญาติของอาสาสมัคร จะต้องไม่ผลิต หรือนำสินค้ามาให้ร้านที่อาสาสมัครนั้นๆช่วยงานอยู่จำหน่าย

๔. บุคคลในข้อ ๒ และข้อ ๓

สามารถผลิต หรือนำสินค้ามาให้ร้านในเครือข่ายชาวอโศกอื่นๆ (ที่ไม่เกี่ยวข้องกับตน) จำหน่ายได้

(ประกาศ ณ วันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๕)

ดูเหมือนเป็น ธรรมบุญใจดำ!... เหตุที่เกิดธรรมนูญก็เพราะที่ **ชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทย(ชมร.)**

มีอาสาสมัครมาช่วยทำงาน แล้วนำสินค้าที่ตนผลิตมาจำหน่าย ก็เกิดการลำเอียงอยากจะขายของที่ตนนำมา มี

เจ้าเดียวก็ไม่เท่าไร สองเจ้าก็เขย่งหน่อย ถ้าสามเจ้าสี่เจ้าเข้าก็ตึงกันเลย ก็มีความซับซ้อนทำที่ลีลาทะเลาะกันไม่สงบ เป็นสงครามจิตวิญญาณมีกิเลสโลก ก็เลยว่ ถ้าคุณจะขาย..คุณอย่ามาอยู่ในนี้ มากหรือน้อยก็ระแวงกัน ที่เกิดปัญหาคือ โรคระแวง ทั้งเรื่องจริงและไม่จริงก็มีคลื่นไม่สงบเกิดตลอด

ดูเหมือนใจดำ คนที่มาทำก็อาสาสมัคร แล้วมีเวลาว่างก็ทำของมาขาย หรือเอาของญาติมาขายเราก็ช่วยเต็มที่แล้ว **ทำไมดูใจดำจังเลย** ซึ่งทางโลกเขาอาจใช้อำนาจบาตรใหญ่ลำเอียงให้ได้ แต่ของเราไม่มีใครใหญ่ ทุกคนเท่ากัน จึงไม่ให้มีเหมือนกัน **ทำไมให้นี่คือไม่ใช่ใจดำแต่เป็นการมีเมตตาอย่างมาก สูงสุดคืนสู่สามัญ**

ก็ขอให้พวกเราเสียสละเถิด ฝืนหน่อย ละกิเลสตนไป พากเพียรให้เกิดพฤติกรรมใหม่ ไม่เห็นแก่ได้ **เรามาลดความเห็นแก่ตัวเป็นเรื่องหลัก** เห็นแก่หลักเกณฑ์ เพื่อความเจริญ ถ้าเจริญขึ้นก็จะ มีพลังสร้างสรรค์ต่อสังคมมากขึ้น จุ๊ๆๆๆ

งตไ้ใช้ถุงพลาสติก

ร้านอุทยานบุญนิยม อ.เมือง จ.อุบลราชธานี เป็นร้านอาหารมังสวิรัติขนาดใหญ่ของชาว อโศก ที่ได้รับความนิยมจากชาวอุบลราชธานี ตั้งแต่วันที่ ๑๗ เม.ย.'๕๖ มีการรณรงค์รักษาลิ่งแวดล้อม ให้แก่โลกของเรา ที่กำลังแบกรับภาระกับขยะอันมากมาย ด้วยการงดใช้ถุงพลาสติกบรรจุอาหาร ซึ่ง ชมรมมังสวิรัติแห่งประเทศไทย(ชมร.)ที่เชียงใหม่ได้ทำเป็นต้นแบบมาหลายปีแล้ว และได้รับความร่วมมือ จากลูกค้าเป็นอย่างดี

อุทยานบุญนิยมก็ได้วาระที่จะยกระดับการค้ำบุญนิยม โดยขอ ความร่วมมือจากลูกค้าให้นำปิ่นโตหรือภาชนะมาใส่อาหารที่จะนำกลับบ้าน เอง และทางร้านยังมีบริการขายภาชนะปิ่นโตในราคาต่ำกว่าทุนอีกด้วย ซึ่งก็ได้รับความร่วมมือจากลูกค้าเป็นอย่างดี แม้ลูกค้าบางส่วนอาจจะไม่ พอใจในความไม่สะดวก ก็ทำให้แม่ค้าได้ฝึกตนเองที่จะอดทนรับฟัง และ อธิบายให้ลูกค้าเข้าใจ เพื่อลดโลกร้อน ลดขยะ และเพื่อสุขภาพ

ที่ผ่านมาอาหารขายดีมาก ทำให้คนทำงานต้องเหนื่อยมาก การ รณรงค์ครั้งนี้คาดว่า ลูกค้าจะลดลง จะได้เหนื่อยน้อยลง แต่กลับกลายเป็นว่า ขายดีกว่าเดิม นี่เป็นโจทย์ของนักปฏิบัติธรรม ที่ได้เพิ่มพูนการบำเพ็ญเพียรให้มากยิ่งขึ้น ใน การงานที่มีทั้งประโยชน์ตนและประโยชน์ท่าน จุ้ยๆๆ

ค่ายเปิดเทอม

ช่วงเดือนเมษายนเป็นช่วงที่นักเรียนปิดเทอม จึงมีการเข้าค่ายพุทธทายาท ในหลายๆ แห่งของพุทธสถานต่างๆ เช่น ปฐมอโศก ภูผาพำน้ำ ราชธานีอโศก ฯลฯ เป็นกิจกรรมสร้างสรรพัฒนา เยาวชนให้อยู่ในครรลองของพระพุทธศาสนา เป็นกิจกรรมที่สนุกสนานอย่างมีสาระ ซึ่งมีทั้งนักเรียน สัมมาสิกขา ลูกหลานญาติธรรม และเยาวชนทั่วไป พอถึงช่วงพฤษภาคมเป็นช่วงที่นักเรียนสัมมา- สิกขาแต่ละแห่งเปิดเทอม แต่ละที่จึงมีการจัดค่ายต่างๆ เพื่อเป็นการสลายพฤติกรรมจากการไปอยู่ที่

บ้านมาเป็นเดือน มาสลายละลายพฤติกรรมให้ร่วมร่วมนกัน กับเพื่อนๆสัมมาสิกขา และชุมชน เช่น...ที่โรงเรียนสัมมา- สิกขาสันตืออโศก ก็มีการเข้าค่ายคารวะ-นิวาโต เพื่อฝึกให้มี สัมมาคารวะ อ่อนน้อมถ่อมตน และเป็นการนำเข้าสู่การ เรียนแบบบูรณาการที่มีความสัมพันธ์ระหว่างบ้าน วัด โรงเรียน หรือเรียกย่อๆว่า บ ว ร เพื่อให้เกิดการเรียนรู้รากเหง้า วัฒนธรรมอันดีงามของชาวอโศก

....ที่โรงเรียนสัมมาสิกขาศีระอโศก จ.ศรีสะเกษ ก็มีการเข้าค่ายยุวพุทธกสิกรรม ครั้งที่ ๒๒ วันที่ ๑๘-๒๖ พ.ค.'๕๖ เป็นกิจกรรมช่วงเปิดเทอมใหญ่ของทุกปี เพื่อให้นักเรียนตื่นตัว รู้จักกับเพื่อนใหม่ๆที่เข้ามาเรียน และสลายความแตกต่างให้เป็นหนึ่งเดียว อุดมการณ์ในการจัดค่ายครั้งนี้คือ ตรงต่อเวลา รู้รักษาหน้าที่ มีไมตรีจิต รู้คิดสร้างสรรค์ ยึดมั่นอุดมการณ์ สโลแกนของค่ายคือ **สร้างอาหาร ประสานน้ำใจ จุดไฟคุณธรรม**

....อีกแห่งที่สันติอโศก คือโรงเรียนอนุบาลสันติบาล ซึ่งเป็นเครือข่ายของศีระอโศก ได้จัดค่ายยุวกสิกรรม วันที่ ๒๒-๒๕ พ.ค.'๕๖ ที่บ้านของคุณบุญ หวังภูกลาง อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา นักเรียนมีตั้งแต่อนุบาลจนถึงชั้นป.๖ มีการทำนาโยน เรียนรู้จักสมุนไพร เก็บผลไม้ ทำอาหาร การทำบ้านดิน การดูแลสุขภาพ ฯลฯ เพื่อฝึกตน ตามโศลกธรรมที่ว่า **“พึงตน จนเป็นที่พึงของผู้อื่นได้”** นำความรู้ที่ได้ในการทำงาน การดูแลสุขภาพ และการพึงตนเองไปใช้ในชีวิตรประจำวัน และเป็นการปลูกฝังจิตสำนึกในการรักธรรมชาติ ให้มีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพกสิกรรม

....ที่โรงเรียนสัมมาสิกขาราชธานีอโศก มีการจัดค่ายรับขวัญวันเปิดเทอม วันที่ ๑๓-๑๘ พ.ค. เพื่อให้มีความสงบและความสำรวมในศีลมากขึ้น มีกิจกรรมสันตนาการเพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างรุ่นพี่กับรุ่นน้อง และมีความสุขสนาน จุดประสงค์ของค่าย เพื่อเรียนรู้การใช้ชีวิตพอเพียงแบบชาวอโศก ที่มีแนวทางในการดำเนินชีวิตด้วยหลักการ คีลเด่น เป็นงาน ชาวนาวิชา และฝึกให้นักเรียนมีทักษะในการทำงาน มีคุณธรรมจริยธรรม เกิดความขยัน อดทน นักเรียนจะได้เก็บเกี่ยวประสบการณ์ เอาไปสั่งเคราะห์วิเคราะห์จนเป็นอัตตลักษณะของนักเรียน

มีการเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่การดำเนินชีวิตของสัมมาสิกขากัน เพื่อสร้างหน่อเนื้อของพุทธะให้เบ่งบาน จุ้ยๆๆๆ

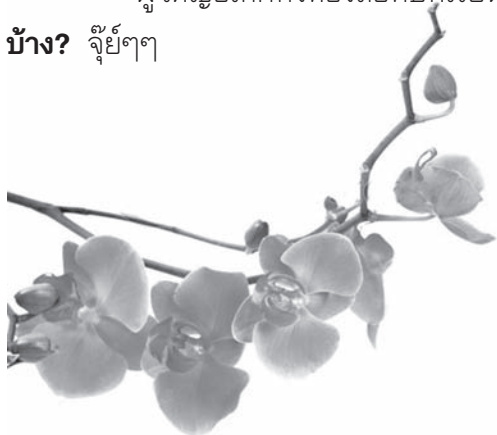
น่าซึ้งมาก แต่ว่า...!

ชื่อ **“ผู้ที่กำลังพยายามปรับตัว”** ชมเด็กอโศก “น่ารักมาก ทำงานเก่ง ขยัน คล่องตัว เด็กภายนอกเทียบไม่ได้เลย แต่เรื่องเล็กๆน้อยๆ เด็กอโศกกลับทำกันไม่ได้ น่าแปลกใจ...”

ผู้ใหญ่อโศกคงต้องถอดบทเรียนกันสักบท คำว่า **“เรื่องเล็กๆน้อยๆ”** มันหมายถึงอะไรกันบ้าง? จุ้ยๆๆ

♥ *จัจจลส์*

คติประจำฉบับนี้

เรื่องเล็กเรื่องใหญ่ไต่ในโลกล
ถ้าปลงก็เล็ก ถ้าปรองก็ใหญ่

ภัยบนลานจอดรถในห้าง

สุภาพสตรีท่านหนึ่งเล่าประสบการณ์ที่เธอได้รับเพื่อจะให้คนอื่นๆ ได้ระวังภัยที่เกิดกับเธอบนลานจอดรถในห้างสรรพสินค้าดังนี้...

เธอไปซื้อของที่ห้างแห่งหนึ่งโดยลำพัง และเมื่อซื้อของเสร็จก็กลับออกไปที่รถของเธอ และพบว่ายางรถของเธอแบน เธอจึงเอาแม่แรงออกมาจากท้ายรถและเริ่มลงมือเปลี่ยนยาง ขณะนั้นก็มีชายคนหนึ่งแต่งตัวดีท่าทางเป็นนักธุรกิจ ถือกระเป๋าเอกสารเดินตรงมาที่เธอและพูดว่า “ผมสังเกตเห็นว่าคุณกำลังเปลี่ยนยางรถอยู่ จะให้ผมช่วยไหม?”

เธอรู้สึกขอบคุณมากและยอมรับความช่วยเหลือ ขณะเปลี่ยนยางเขาก็พูดคุยกันอย่างเป็นมิตร เมื่อเปลี่ยนยางเสร็จก็กล่าวขอบคุณเธออย่างมากมาย และขณะที่กำลังจะก้าวขึ้นรถชายคนนั้นก็เอ่ยขึ้นว่าเขาทิ้งรถของเขาไว้อีกด้านหนึ่งของห้างและจะวิ่งเก็ยจใหม่ถ้าขออาศัยติดรถไปที่เขาจอดรถไว้

เธอก็รีบงนขึ้นมาเล็กน้อยจึงได้ถามว่าแล้วทำไมรถของคุณถึงได้อยู่อีกด้านหนึ่งของห้าง

เขาก็อธิบายว่าเขาพบกับเพื่อนเก่าซึ่งไม่ได้พบกันมานานมากแล้วคนหนึ่งในห้อง พวกเขาก็เลยไปหาอะไรทาน พูดคุยกันสักครู่ ตอนออกมาจากห้างก็ออกผิดทาง

ฝ่ายหญิงสาวก็ไม่อยากจะปฏิเสธ เพราะเขาเพิ่งเข้ามาช่วยเหลือเธอเปลี่ยนยางรถ แต่ขณะเดียวกันก็รู้สึกอึดอัดใจ แล้วเธอก็จำได้ว่าเห็นชายคนนั้นเอากระเป๋าเอกสารของเขาใส่ไว้ท้ายรถของเธอก่อนจะปิดท้ายรถและก่อนที่จะขอติดรถไปที่รถของเขา

ด้วยความฉลาดมีไหวพริบ เธอจึงบอกเขาว่าเธอยินดีที่จะขับพาเขาไปเอารถ แต่เธอเพิ่งนึกได้ว่าเธอลืมชื่อของลำคัญญ์อีกอย่างหนึ่ง เธอบอกว่าเธอจะใช้เวลา ๒-๓ นาทีเท่านั้นเอง และขอให้เขานั่งคอยเธอในรถก่อน เธอจะรีบไปรีบมา แล้วเธอก็รีบเข้าไปในห้างและเล่าให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยฟังถึงเรื่องที่เกิดขึ้น

เจ้าหน้าที่รปภ.ก็ออกมาที่รถกับเธอ แต่ชายคนนั้นไม่อยู่แล้ว

พวกเขาจึงเปิดท้ายรถดู เอากระเป๋าเอกสารที่ถือคอยูของชายคนนั้นไปที่สถานีตำรวจ

เจ้าหน้าที่ตำรวจได้เปิดดูโดยตั้งใจจะดูว่าเป็นของใครจะได้ติดตามคืนได้ถูก แต่สิ่งที่พบในกระเป๋า คือเชือก เทปขาว และมีด และเมื่อตำรวจตรวจสอบยางที่แบนก็พบว่าไม่มีอะไรผิดปกตินอกจากมันถูกปล่อยลมออกให้แบน

นี่ก็แสดงให้เห็นเจตนาของชายผู้นั้นอย่างชัดเจนและเขาได้คิดวางแผนไว้ล่วงหน้า หญิงคนนี้โชคดีอย่างยิ่งที่รอดพ้นอันตรายมาได้ จึงนำเรื่องนี้มาเล่าสู่ท่านผู้อ่านให้ระวังเหตุการณ์ทำนองนี้ เพราะตามลานจอดรถในห้าง เจ้าหน้าที่รปภ.น้อยมาก อาจดูเลไม่ทั่วถึงได้

♣ เรื่องจากอินเตอร์เน็ต

ฉบับนี้เป็นการรายงานผลการดื่มบัสสาวะ

ของสมาชิกท่านแรกมาจาก**คุณลุงชู** เขตคันทนายาว
กทม.ขอเชิญติดตามได้เลยค่ะ

ที่สุดแห่งที่สุดของรายงานผลของการ
อ่านหนังสือ**“สารอโศก”**เพิ่มเติมอีกนิดหน่อย เพราะ
ในหนังสือสารอโศก จะมีอยู่ทุกเล่ม คือ **“น้ำจืด
จริงหรือ?”** ผมจะขอยืนยันและสนับสนุนมา ณ
โอกาสนี้ เพราะตัวผมได้ประสบมากับตนเอง
ผมได้เป็นโรครกumi แพ้มาเป็นเวลาถึง ๓๐ ปี

น้ำมูกจะไหล จามเมื่อถูกฝุ่นละออง ไปพบแพทย์
เกี่ยวกับภูมิแพ้ แพทย์ก็จะสั่งยาChlorpheniamme
ให้มารับประทานจนเจ้าหน้าที่จ่ายยาแจ้งว่ารับ
ประทานมากจะมีผลข้างเคียง แต่ไม่ทราบว่า
ทำอย่างไร ต่อมาได้ทราบเรื่องดื่มน้ำจืดจึงเริ่มดื่ม
จนปัจจุบันนี้เป็นเวลา ๓ ปีกว่าแล้ว อาการดัง
กล่าวก็ได้หายไป โดยสิ้นเชิง

ท่านที่ ๒ **คุณสมนึก นาคสวัสดิ์**

จ.ตาก

ก่อนอ่านเรื่องดื่มน้ำจืด กระทบเป็นโรค
ที.บี. ได้ดื่มน้ำจืดมาเป็นเวลา ๔ ปี
โรคที่เป็นอยู่ก็หายเป็นปกติทั้ง ไม่ต้องกินยาของ
โรงพยาบาลอีก แล้วร่างกายก็ดีกว่าเก่าตั้งเยอะ

ท่านที่ ๓ จาก**คุณศิริเทพ มาลาศรี**

จ.ขอนแก่น

คอลัมน์ที่ข้าพเจ้าจะเรียนถามคือ
คอลัมน์น้ำจืด น้ำจืดที่เราจะนำมาดื่มจะต้องเป็น
น้ำจืดอย่างไร เช่น คนเป็นโรคเบาหวาน โรคตับ
โรคหัวใจโรค เราจะนำจืดของคนอื่นมาดื่มได้หรือไม่
บางคนก็ฉี่เหลือง ขอให้ทางผู้เขียนคอลัมน์
กรุณาแจ้งรายละเอียดได้ทราบในฉบับต่อไปด้วย
จะเป็นพระคุณ

ตอบ การดื่มจืดนั้น ดิฉันจะพูดเสมอว่า
ดื่มของตนเองถูกต้องที่สุด เพราะว่าในน้ำจืดของ
คนอื่นนั้น ทั้งยูเรีย, ฮอริโมน สิ่งอื่นที่ไม่เหมือนกับ
กับเรานั้นอาจจะไม่มีประโยชน์เท่าที่ควร แต่ก็ขอ
ยืนยันว่าดิฉันได้ทดลองดื่มของผู้อื่นมาแล้ว ก็
ไม่มีอันตรายค่ะ

เรื่อง ค้อนทุบหัวเขา เป็นเรื่องวิพากกรรมของ

ครอบครัวของคุณพ่อทองแดง คุณแม่สมาน คำแสนราช ขณะนี้พี่วเมียอยู่คู่ทุกข์คู่ยาก
คู่นี้อายุก็ ๖๐ กว่าปีทั้งคู่แล้ว อาศัยอยู่ที่บ้านโนนตุ่น อ.เมือง จ.ขอนแก่น

คุณเมฆนศรียกกำลังเล่าเหตุการณ์ให้พี่วเมียฟัง

คุณเมฆนศรี ลูกสาวคนเดียวของคุณพ่อทองแดงและคุณแม่สมานได้เล่าเรื่องจริงครั้งในอดีตให้กับผู้เขียนฟังว่า คุณแม่สมานเกิดที่จังหวัดอุบลฯ พออายุ ๑๕ ปีได้แต่งงานกับคุณพ่อทองแดงหนุ่มรูปหล่อจังหวัดนครพนม

ตอนแต่งงานใหม่ๆ แม่ใช้ชีวิตคู่ที่จังหวัดอุบลฯ ต่อมาได้ให้กำเนิดลูกชายคนแรกและปีต่อมาก็ได้ลูกสาว พอลูกสาวเกิดมาได้ ๒ เดือนก็เสียชีวิต

พ่อก็เลยพาลูกและเมียย้ายไปอยู่ที่จังหวัดนครพนมอันเป็นบ้านเกิดของคุณพ่อ พ่อกับแม่ก็เลยพากันมาทำนา เพราะพ่อมีนาเยอะ

แต่นิสัยของคุณพ่อในตอนนั้น ชอบกินแต่เหล้าเมาแต่ยา ไม่ชอบทำงาน เมื่อพ่อไม่ผู้นำครอบครัว ก็มีแต่แม่เท่านั้นที่ทำนาเป็นหลัก เมื่อแม่ว่างเว้นจากการทำนา แม่ก็จะออกไปหาซื้อเบ็ด ซื่อไก่ ซื่อปลา ซื่อกบ จากชาวบ้าน และก็นำเอาไปขายที่ตลาดนครพนม

สมัยก่อนมันไม่ค่อยจะมีรถ ในหมู่บ้านที่แม่อยู่จะมีรถอยู่คันเดียว ถ้าแม่ซื้อของได้น้อย แม่ก็จะนำเอาไปขาย ๖ หรือ ๗ วันครั้ง แต่ถ้าเป็นหน้าฝน ชาวบ้านหาปลาจับบได้มาก แม่ก็จะนำเอาไปขายภายในวันสองวันเท่านั้น

แม่รู้จักและคุ้นเคยกับพ่อค้าแม่ค้าในตลาดมากพอสมควร พอแม่เอาจำพวกเบ็ดไปปลาหรือกบไปขาย พวกแม่ค้าพ่อค้าในตลาดเขาก็จะมารับซื้อเอาไปขายต่ออีกที

สมัยก่อนนั้น จำพวกวัวหรือควายของชาวบ้านที่ป่วยตาย เขามักจะฝังทิ้ง ต่อมาแม่ก็เลยไปหาซื้อเอาวัวหรือควายที่ป่วยตายนั้น เอามาฆ่าแหละเนื้อแล้วนำมาตากแดดเพียงแดดเดียว หรือที่เราเรียกว่าเนื้อแดดเดียวนั่นเอง แล้วก็ลองเอาไปขายดู ปรากฏว่ามันขายดี

แม่เห็นว่ามันขายดีก็เลยไปหารับซื้อเอาวัวหรือควายของชาวบ้านที่เจ็บป่วยนั้น แล้วเอามาฆ่าแหละ

เนื้อ นำมาตากแดดเดียว แล้วก็เอาไปขาย
วิธีฆ่าวัวหรือควายที่เจ็บป่วย ที่
แม่เอามาฆ่านั้น แม่จะจับเอาวัวหรือควาย
เอาไปผูกกับต้นไม้ที่บริเวณทุ่งนา เพื่อกัน
ไม่ให้ลูกๆเห็น แต่ลูกๆก็ตามไปแอบดูอยู่ดี
คือหลังจากที่แม่ได้ผูกวัวหรือ
ควายเอาไว้กับต้นไม้แล้ว แม่ก็จะใช้
ไม้ค้อนฆ่าหรือทุบลงไปบนหัวของวัวหรือ
ควายที่เคราะห์ร้ายเหล่านั้น กระทั่งมันล้ม
ลงกองอยู่กับพื้นดิน จากนั้นแม่ก็เอามีด
จ้วงแทงไปที่ซอกคอของพวกมัน แล้วแม่
ก็เอามีดมาฆ่าแหละเอาเนื้อไปตากแห้ง ทำเนื้อแดดเดียวไปขาย

ประมาณปีพ.ศ. ๒๕๒๔ คนทางภาคอีสานชอบไปทำงานต่างประเทศ(ซาอุดีอาระเบีย) แม่เห็นว่า
คนไปทำงานต่างประเทศมักส่งเงินกลับมาที่บ้านที่ละหลายๆ แม่ก็เลยอยากให้พ่อไปทำงานกับเขาบ้าง พ่อกับ
แม่ปรึกษาหารือกันแล้วเลยพากันไปกรุงเทพฯ เพื่อเดินเรื่องกับบริษัทจัดหางานให้คน ไปทำงานต่างประเทศ
เดินเรื่องไปคราวนั้น หมุดเงินไปถึง ๓ หรือ ๔ หมื่นบาท เงินสามสี่หมื่นสมัยนั้นมากพอสมควรทีเดียว
ผลออกมาคือโดนเขาต้มจนสุกจนเปื่อยมาก **บาปวิบากกรรมของแม่ยังไม่หมดเท่านั้น**

คุณพ่อของแดงและคุณแม่สมาน
พร้อมบุตรสาวและบุตรชาย

อยู่ต่อมาแม่ก็เลยเอาที่นาของพ่อจำนวน ๔๐ กว่า
ไร่ พร้อมกับที่บ้านอยู่อาศัยนำไปจำนองกับนายทุน ได้เงินมา
ก็ไม่มากหรอก ที่นี้พ่อก็เลยได้ไปทำงานต่างประเทศ(ซาอุฯ)
ทำสัญญาทำงานอยู่กับบริษัท ๒ ปี แต่เขาให้ไปทำงานอยู่ปีเดียว
แล้วเขาก็ส่งกลับคืนมา

พอพ่อกลับมา พ่อกับแม่เลยทะเลาะกันเรื่องไป
ทำงานไม่ส่งเงินกลับมาให้แม่ใช้หนี้เขา หลายปีต่อมาแม่ไม่มี
เงินใช้หนี้ ดอกเบี้ยก็เลยทบต้น เจ้าหนี้มาทวงถามเอาเงินของ
เขากลับคืน แม่ไม่มีเงินใช้หนี้เขา สุดท้ายเขาก็มายึดเอาที่นา
และที่บ้านไปหมด

ต่อมาแม่จึงตัดสินใจแยกทางกับพ่อ ไปทำงาน
เป็นแม่บ้านอยู่ในกรุงเทพฯ ลูกๆทั้ง ๔ คนแยกทางกันอยู่
ลูกชายคนโต ๒ คนไปอยู่กับพ่อ ส่วนฉันและน้องคนเล็กสุด
มาอยู่กับแม่และยาย

พ่อเสียใจ ตรอมใจ เพราะเรื่องเสียที่นาและที่
บ้านอยู่อาศัย เพราะมันเป็นสมบัติของปู่ย่า และเสียใจที่แม่มา
แยกทางกัน พ่อกลัวมีใจหนักจนแทบจะเสียผู้เสียคน

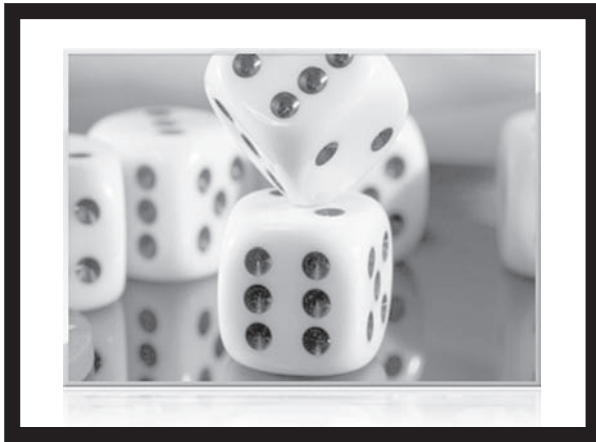
พอแม่มาทำงานอยู่ในกรุงเทพฯ แม่ก็เลยมีแฟนใหม่
ส่วนพ่ออยู่ทางบ้าน พ่อก็มีแฟนใหม่เหมือนกัน แฟนใหม่ของ

แม่คนนี้อยู่กันสิบกว่าปี ต่อมาก็เลิกลากันไป ส่วนพ่ออยู่ทางบ้านก็ได้เลิกลากับเมียคนใหม่เหมือนกัน จากนั้น พ่อก็ได้ตัดสินใจออกบวช พ่อบวชเรียนคึกษาธรรมะ ทำให้จิตใจของพ่อดีขึ้นเรื่อยๆ พ่อบวชอยู่ ๔ หรือ ๕ ปี ต่อมาแม่เลยมาขอร้องให้พ่อสึกออกมา

พอพ่อสึกออกมาก็ได้มาใช้ชีวิตคู่อยู่กับแม่ แล้วพ่อก็เลยมาทำงานก่อสร้าง เพราะลูกชายทั้งสาม คนของพ่อและแม่เป็นผู้รับเหมาก่อสร้างกันหมดทุกคน

ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๙ นั้น ลูกชายคนสุดท้าย ที่ชื่อ**สมบัติ** ไปรับเหมาก่อสร้างบ้านอยู่แถวๆ ดอนเมือง กทม. ลูกชายคนนี้มีนิสัยชอบดื่มเหล้า ชอบเล่นไฮโล ชอบความสนุกสนาน

ขณะทำงานอยู่ดอนเมืองนั้น วันหนึ่งมีชายรูปร่างดำ ชื่อ**นายดำ** เป็นคนต่างประเทศ(ลาว) ได้มา

ขอสมัครทำงานกับเขา นายดำบอกว่าตนตกงานมา ไม่ได้กินข้าวมาหลายวันแล้ว เขาเห็นแล้วก็เกิดความเมตตาและสงสารเลยจัดหาข้าวปลาอาหารให้กิน และรับเข้ามาทำงานด้วย

ทำงานอยู่ได้ประมาณจะถึงเดือน พ่อบอกว่าคนงานคนนี้มีนิสัยดี เพราะไม่ชอบสูงลิ้งกับใคร เขาปลุกกระท่อมอยู่ห่างๆกับคนงานก่อสร้างด้วยกัน

อยู่มาวันหนึ่งลูกชายคนเล็กของพ่อ หรือน้องชายของฉันคนนั้นแหละ ได้เบิกเงินค่าแรงคนงานมาจากเจ้าของบ้าน เพื่อจะนำมา

จ่ายค่าแรงให้กับคนงานในเย็นวันนั้น และก็เอาเงินไปซื้อเหล้าเบียร์ ข้าวปลาอาหารมาเลี้ยงฉลองให้กับคนงาน ขณะที่เฒ่ามาก็พูดกับคนงานว่าได้เบิกค่าแรงงานมาเพื่อจ่ายให้ในวันพรุ่งนี้ไว้แล้ว

ตกดึกของคืนนั้น ประมาณ ๓ คนงานชื่อดำได้ย่องขึ้นไปบนบ้านชั้น ๒ ที่น้องชายของฉันพักอยู่ คืนนั้นเขานอนอยู่คนเดียว ปกติพ่อจะนอนอยู่ด้วย แต่คืนนั้นพ่อไปทำธุระกับพี่ชายของฉันที่เป็นผู้รับเหมาก่อสร้างอีกคน คนร้ายในร่างของคนงานก่อสร้างคนนี้จึงสบโอกาสขึ้นไปบนบ้านและเอาค้อนปอนด์ที่ใช้ทุบอิฐทุบหินมาทุบลงไปบนหัวของน้องชายของฉันที่กำลังนอนหลับสนิทอยู่ นั้น เพียงโพละเดียวเท่านั้นกะโหลกหัวยุบลงไปเลย ตายคาที่เลือดและมันสมองกระจัดกระจายเต็มพื้นห้องและฝาผนัง ทองและเงินที่เตรียมจะนำมาจ่ายค่าแรงงานให้กับคนงาน คนร้ายได้เอาไปหมด

แต่ก่อนแม่เคยเอาไม้ค้อนไปฆ่าไปทุบหัวเขา มาบัดนี้เจ้ากรรมนายเวรของแม่ก็ได้เอาค้อนปอนด์มาทุบลงไปบนหัวของลูกชายของแม่คนนี้ ซึ่งลูกชายคนนี้แม่บอกกับฉันว่า แม่รักดังดวงตาและดวงใจของแม่เลยทีเดียว

เมื่อเขาเอาค้อนมาฆ่า มาทุบหัวของลูกแม่คนนี้ ก็เหมือนเขาได้ฆ่าได้ทุบหัวของแม่เหมือนกัน แม่รู้สึกเสียใจมากที่เกิดเหตุการณ์นี้ขึ้นมา นี่ถ้าไม่ใช่เรื่องของกฎแห่งกรรม หรือกรรมตามมาสนองแม่ของฉันแล้ว แล้วนี่ท่านจะคิดว่ามันเป็นอะไรเล่า คุณมนรศรี ลูกสาวคนเดียวของพ่อทองแดงและแม่สมานกล่าวกับผู้เขียนในที่ที่สุด

* เขียงน้อยขอนแก่น

อารมณ์ดี - บทบาทชีวิตก็ไปได้

ในสังคมกลุ่มคนที่ถูกเรียกว่า ‘ชาวโศก’ นั้น ทุกคนต้องหัดเรียนรู้ให้ชัดอารมณ์จิตของตัวเองในแต่ละขณะ เพราะนั่นเป็นส่วนสำคัญของชีวิตตัวจริง

อารมณ์ดี - บทบาทชีวิตก็ไปได้ Good temper - Good living

การปรับเปลี่ยนอารมณ์จิต มิใช่เป็นภาษาปลอบใจ แต่มีบทบาทที่กระทำได้ด้วยตนเอง คนเรามักโทษว่า คนนั้นทำให้อารมณ์เสีย คนโน้นทำให้อารมณ์ดี แท้จริงคนนั้นคนโน้น ‘ตัวคน’ นะ เป็นเพียง ‘ตัวกระตุ้น’ เท่านั้น ผู้ผลิตอารมณ์ คือตัวเราเองใช่หรือไม่ ?

เคยพิจารณาไหมว่า อะไรกันแน่เป็นตัวที่เอาแรงกระตุ้นนั้นมาไหลานอยู่ตลอดเวลา แท้จริงแล้ว บางครั้งเคยไหม จากที่รับกระทบแรงกระตุ้นนั้น มันจบไปตั้งนานแล้ว เอ!.. แต่ทำไมใจเรายังทรมานอยู่เหมือนเดิม หรือบางทีมากกว่าเดิม *ใครเป็นผู้ใส่เชื้อไฟ หนอ !!*

อย่าตอบง่ายๆว่า “ตัวเอง” นั้นลี คำตอบนี้ไม่ผิด แต่ถ้าผิวเผินเกินไป มันจะ

กลายเป็นสักแต่ว่า ที่ยอมรับไป เพราะหลีกเลี่ยงสิ่งจจะไม่ได้แล้ว ถ้าเช่นนั้นก็คงไม่เกิดประโยชน์เท่าใดนัก ซ้ำอาจเกิดโทษ กรณีที่ย้ำหัวตะปู้ ตอกใส่กระแทกเข้าที่ตัวเอง รู้หรือเปล่าว่อาการแตกตื่น ด้วยแรงพยายาม กำลังปะทุขึ้นในจิตทันทีแบบฟ้าแลบแปลบๆ !

จิตที่ละเอียดอ่อน ไม่สามารถล้าหนักได้ด้วย ความรุนแรงเช่นนั้นได้ ฉะนั้นคนที่มิจิตละเอียดอ่อนจึงต้องฝึกให้มีสัญชาติแห่งคนตรง กล้ามองตนและจัดการแก้ไขโดยเร็ว จน

เป็นนิสัยพื้นฐานก่อน แล้วเมื่อศึกษาธรรมะเพิ่มพูนปัญญา ก็จะสามารถรู้วิธีการจัดการกับตนเอง ได้เก่งขึ้นๆเอง

ผลลัพธ์ที่ได้จากการฝึกฝน ด้วยวิธีปรับเปลี่ยนอารมณ์จิต โดยหัดตรวจสอบความผิดพลาด

บกพร่องของตน แล้วเต็มใจกระตือรือร้น จัดการแก้ไขตนเอง นี้ก็คือ **“เป็นคนมีอารมณ์ดี”** ทำให้จริงก็จะได้จริงๆ หากไม่เชื่อ ต้องพิสูจน์ดู ชีวิตเป็นของเรา เรามีสิทธิ์จัดสรรชีวิตเรา ให้ลงตัวได้ในแต่ละวัน จะได้ไม่ต้องฝืนทนอยู่อย่างงอแงทุกข์ไปวันๆ

‘ความอดทน’ เป็นสิ่งคู่กับชีวิต และทุกชีวิตล้วนมีตัวอดทนพอสมควร โดยเฉพาะในภาวะจ่ายอม ซึ่งหากเราปล่อยชีวิตให้เลื่อนไหลไปเรื่อยเปื่อยวันต่อวัน คุณค่าของชีวิตจะอยู่ที่ตรงไหนกัน แต่ทันทีที่เราวกกลับมา มองบทบาทชีวิตของตนเอง และเรียนรู้จักชีวิตแท้ๆ

ของเรา นั่นเราได้เริ่มใช้สิทธิ์ความเป็นเจ้าของชีวิต เข้าจัดสรรความลงตัวให้ชีวิตตามภาวะเหมาะสมแล้ว พุดง่ายๆว่า เรากำลังทำชีวิตของเราให้มีความหมายมากขึ้น

ใครก็ตามที่ศึกษาศาสนาพุทธดีๆ ก็คงจะได้บทรूपให้กับตนเองแล้วว่า ทุกชีวิตล้วนมีความหมายโดยเฉพาะ แก่เจ้าของชีวิตที่ได้ร่างมนุษย์ นั่นเป็นบุญแท้ๆ มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตประเภทเดียว ที่สามารถสั่งสมบุญ คือการชำระจิตสันดานให้ขาวสะอาดได้ แม้สันดานจะเป็นสิ่งลึก ยากจะทำความสะอาด แต่วิชาพุทธคำสอนของพระพุทธเจ้า เน้นการชำระจิตใจ ให้บริสุทธิ์ถึงสันดานทีเดียว ไม่เชื่อต้องพิสูจน์

คำสอนในศาสนาพุทธทุกข้อความล้วนมีชีวิตชีวา สามารถทำความเข้าใจถึงสิ่งที่เกิดจริง เป็นจริงในใจ ในแต่ละขณะ ซึ่งคนเรามักจะเลย และปล่อยผ่านไปแต่ละขณะ ให้ล่วงไปๆอย่างน่าเสียดาย เอาเวลามาพิสูจน์คำสอนพุทธบ้างเป็นไร !!!

“ลมหายใจเข้า ลมหายใจออก ดอกไม้บาน.....” บทเพลงง่ายๆที่มีความหมายน่าพิจารณา ชีวิตได้แบ่งบานเกิดขึ้นแล้วตรงกำหนดรู้ ลมหายใจเข้าออกนี้เอง ช.ต.พ.

๕๕ คิดดี

การเตรียมงาน

เนื่องจาก**ศูนย์เรียนรู้เลขวัลย์** มีผู้อยู่ประจำจริงๆเพียงสองคนตายาคือลุงจัดและป้านา ส่วนคนอื่นๆก็แค่แวะเวียนมาเยี่ยมเยียนดูแลทุกข์สุขของลุงและป้า หรือมาประชุมกันเท่านั้น เมื่อมีการจัดงาน **แม่ข่ายคือทะเลธรรม** ก็ต้องส่งบุคลากรลงมาช่วยเตรียมงานดูแลทำความสะอาดสถานที่ ส่วนการปรับพื้นที่เพื่อตั้งเต็นท์ทำซุ้มอาหาร ที่กางเต็นท์นอน ที่ขายสินค้าตลาดอาริยะ ฯลฯ นั้น เจ้าภาพคืออ.เลขวัลย์รับผิดชอบดูแล ส่วนกฎึใหม่สำหรับ**พ่อครู** รวมทั้งศาลาที่พักของ**ปัจฉาสมณะ**ที่ย้ายมาอยู่ใกล้ๆศาลาฟังธรรมนั้น สมณะ ๒ ท่านมาร่วมด้วยช่วยกันสร้าง ที่น่าเห็นใจที่สุดก็คือช่วงก่อนวันงาน ๕-๖ วันนั้น ฝนตกหนักทุกวันทั้งกลางวันกลางคืน คณะผู้จัดงานจึงต้องติดต่อ**โรงเรียนบ้านพองแดง**และจัดหาบ้านเช่าใกล้พื้นที่แถบนั้นให้ญาติธรรมจากที่ต่างๆใช้เป็นที่พัก เรียกว่าเป็นงานเดี่ยวที่ญาติธรรมต้องพักนอกพื้นที่แบบดาวกระจายจริงๆ

วันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๕๖

พ่อครูถึงสนามบินนานาชาติ จ.สุราษฎร์ธานี ประมาณ ๐๗.๑๐ น. **พลตรีจำลอง ศรีเมือง** และ**ญาติธรรม** มารอรับพ่อครูที่สนามบินด้วย ซึ่งวันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิด อายุครบ ๗๘ ปี ของคุณลุงจำลอง จากนั้นจึงเดินทางโดยรถยนต์ย้อนกลับไป **โรงพยาบาลรักษาดิน ที่'ควรถา'** ชุมชนธรรมชาติดุสิตก จังหวัดชุมพร

ในเวลา ๐๘.๒๕ น.
**คุณอมร (หนึ่งเพชรพุทธ
ณ สุวรรณ)** กล่าวนำว่า โรงปุ๋ย
นี้เกิดจากดำริของพลตรีจำลอง
ศรีเมือง เพื่อให้พี่น้องเกษตรกร
ใช้ปุ๋ยได้ในราคาถูกที่สุด

จากนั้นพ่อครูได้
เทศน์เปิดงานว่า.... ที่นี่จัดงาน
เป็นครั้งที่สอง แต่ยังไม่มีคน
มาอยู่เพิ่ม คนใต้เขาว่า รวมกันกินก็ได้ อยู่
แต่จะอยู่รวมกันนั้นมันยาก จึงไม่ค่อยมีคนมาอยู่วัด ใน
ขณะที่คนอีสานรวมกันง่ายก็เจริญเร็ว คนใต้นั้นต่างคนต่างฉลาดและเก่งจึงรวมกันยาก คนอีสานไม่
ค่อยฉลาด ไม่ค่อยตาโต ก็เลยรวมตัวกันง่าย ก็ไม่ได้ว่าคนใต้ตาโตทรอก แต่ก็ว่ามีความฉลาดอย่าง
เหนือมากกว่า

พ่อครูเล่าถึง**อุปสรรคปัญหาในการทำงานของชาวโศก** และพูดถึงคติที่เราถูกมหาเถรสมาคม
ฟ้องในปี ๒๕๓๒ **ที่เราถูกตัดสินให้แพ้ พ่อครูกลับมองเห็นว่าเราแพ้ที่ดี เพราะทำให้เรามีเวลา
บ่มเพาะ** ถ้าเราชนะโศกจะฟ้าม เพราะการได้รับการยอมรับง่าย ๆ จะทำให้ไม่มีการพากเพียร และจะ

ไม่เจริญอย่างนี้ การแพ้ เป็นเรื่อง
ที่พระเจ้าเข้าใจทำ ที่จริงเราก็ไม่ยอมแพ้
แต่พระเจ้าช่วยทำ ไม่ให้เราเหลือ **เราก็ยอม
ให้ถูกด่า ทำให้เราต้องอ่อนน้อมถ่อมตน
อย่าไปอยากใหญ่ เป็นคนน้อย คนเล็ก
อ่อนน้อมถ่อมตน เป็นคนรับใช้ ไม่มีตัก
ต่ำทรอก เจริญ** ใครจะไม่ยกย่องก็แล้วแต่
เขา แต่เรามีความสามารถมีปัญญา มี
ความเสียสละด้วยจริงใจ ไม่เสียหายทรอก

หลังจากเทศน์เสร็จแล้วพ่อครูและสมณะได้เดินไปเยี่ยมชมตลาดอารียะ ซึ่งเป็นการเปิดตลาดอารียะเป็นครั้งแรกของศูนย์เรียนรู้ควรรทำ-ธรรมชาตือโศก มีประชาชนมารับบริการพอสมควร มีการขายปุ๋ยขี้วัวดินในราคาพิเศษ ขายสินค้าจำเป็นต่อการดำรงชีพ เช่น น้ำตาล น้ำมันพืช เป็นต้น มีการขายสินค้ามือสองราคาถูกที่ร้าน “พอแล้วพานิด” ซึ่งมีของจากร้านดินอุ้มดาวมาเปิดขาย มีตลาดอาหารมังสวิรัติจานละ ๑ บาท ที่เป็นเอกลักษณ์ของตลาดอารียะ มีชาวอโศกผู้ชำนาญการทำตลาดอารียะจากหลายชุมชนชาวอโศกไปช่วยขายสินค้าด้วย

หลังจากเดินชมตลาดอารียะ พ่อครูและสมณะก็มาฉันอาหารที่ศาลาส่วนกลางของ ควรรธรรม-ธรรมชาตือโศก อ.หลังสวน จ.ชุมพร จนถึงเวลา ๑๒.๑๗ น. ก็ได้เดินทางโดยรถยนต์ถึงสถานที่จัดงานภราดรภาพชาวซึ่งใจ ที่ศูนย์การเรียนรู้เลขขวัญ หมู่ ๓ หมู่บ้านพอแดง อ.ท้ายเหมือง จ.พังงา ในเวลา ๑๗.๑๕ น. นับว่าพ่อครูต้องเดินทางนานประมาณ ๕ ชั่วโมงทีเดียว ซึ่งพ่อครูก็ปรารถนาทำให้เมื่อยและมีเหงื่อไม่หยด หลังจากนั้นพ่อครูก็เข้าพักผ่อนที่กุฏิหลังใหม่ใกล้ศาลาพังธรรม

๑๘.๐๐ น. รายการเอื้อไอรุ่น งานภราดรภาพฯ โดยพ่อครู ที่ศูนย์การเรียนรู้เลขขวัญ มีสมณะและพระอาคันตุกะ รวมทั้งญาติธรรมมาฟังธรรมกันมากเกือบเต็มศาลาส่วนกลางของเลขขวัญ พ่อครูเกริ่นนำ แล้วเปิดโอกาสให้ลูกๆ ได้ถามคำถาม ดังจะยกมาหนึ่งคำถามคือ

ถาม เรื่องอวดตา พวกเราแต่ละคน มีอวดตากันเยอะ ทำให้อยู่รวมกันยาก เมื่อทำงานร่วมกัน เรามักมองว่าอวดตาคนอื่นใหญ่ แต่มักไม่เห็นอวดตาของตนเอง จะทำอย่างไรเราจึงจะสมานอวดตากันได้?

ตอบ ก็ต้องกำจัดอวดตาของตนเองให้ได้ก่อนจึงจะสมานอวดตากับคนอื่นได้ คนอวดตาใหญ่มากที่จะอยู่รวมกับคนอื่น สัตตवास ๙ ข้อที่ ๑ คือต้องอ่านกายต่างกัน สัญญาต่างกันให้ได้ก่อน รู้กิเลสหยาบก่อน กำจัดตัวหยาบก่อน แล้วลดละกิเลสกลางกิเลสละเอียดยไปตามลำดับ ปฏิบัติให้ตรงก็

ล้างอัฐตาได้ ใครก็ตามพวกเรายู่ด้วยกัน ล้างอัฐตาได้ก็สามัคคีเอง ถ้าไม่ล้างอัฐตาก็คัดกันไปมา

พวกเราได้อยู่กัน ๓๐ กว่าปีก็ไม่ได้มีอัฐตาทะเลาะอะไรกันมากมาย ก็แค้นกันไปมา งอนกันไปมา ไม่ถึงขั้นฆ่ากันตีกัน **มั่นใจว่าอโศกเราเป็นจริงไม่ยึดตัวตนมากจนต้องรุนแรง เพราะได้ฝึกฝนลดละอัฐตาจริง ไม่ได้เอาอามิสมาล่อ ไม่ได้เอาโลภธรรมมาล่อด้วย**

วันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๖

ในเวลา ๐๖.๓๐ น. สมณะและสิกขมาตุออกบิณฑบาต ทั้งนอกชุมชนและในชุมชนเลขหัวญ มีญาติธรรม และญาติโยมจาก หมู่บ้านข้างเคียงมาใส่บาตรพอสมควร

๐๖.๓๐-๐๘.๓๐ น.

ประชุมพรรคเพื่อฟ้าดิน โดยมีพ่อครูเป็นประธาน พ่อครูได้ให้ข้อคิดในการประชุมบางตอนว่า...**เราทำงานไปก็คือปฏิบัติธรรมไปกับโลกเขา ไม่ได้แบ่งแยก การทำงานการเมืองคือการศึกษาปฏิบัติธรรม** พวกเรายังไม่แก่ ถ้าเรามีพลังเจโตและพลังปัญญาพอ พ่อครูก็จะพาทำได้มากกว่านี้ ตอนนี้อะไรก็ค่อยๆทำไปอย่างระมัดระวัง เพราะการเมืองมันเลื่อมมาก เราศึกษาหมดทั้งรัฐศาสตร์

เศรษฐศาสตร์ สังคมศาสตร์ แล้วเราก็พากันลดละเลิกสิ่งไม่ควรทำ เช่น อบายต่างๆ หรืออะไรที่ต้องอนุโลมก็อนุโลม ต้องทำอะไรก็พาทำ อย่างงานการเมืองในขณะนี้

ช่วงท้ายของการประชุม พ่อครูปลีกตัวไปเดินดูชายหาดที่อยู่ห่างจากเลขหัวญประมาณ ๒ กม. โดยมีสมณะจำนวนหนึ่งและญาติธรรมบางคนติดตามไปด้วย **คุณลุงจำลองกับคุณป้าศิริลักษณ์** ก็เดินตามพ่อครูและสมณะไปด้วย แต่พอถึงกลางทางก็มีรถมารับพ่อครูและคณะ เนื่องจากเกรงว่าจะกลับมาไม่ทันรายการเทศน์ก่อนนั้น ที่พ่อครูต้องเทศน์อีก พ่อครูจึงใช้เวลาสำรวจชายหาดไม่นานนักก็กลับ ชายหาดนี้ค่อนข้างสงบ ไม่ค่อยมีผู้คน เพราะว่ายน้ำเล่นไม่ได้ เสียงคลื่นกระทบฝั่งดังมาก ชาวใต้บอกว่าทะเลแถบนี้ ชายหาดไม่ได้ค่อยๆลาดลุ่มอย่างหาดอื่นๆแต่จะเป็นแบบท้องกระทะ ตอนเกิดสึนามิจึงไม่เสียหายมาก เพราะคลื่นซัดสะอาดได้ไม่ไกลนัก

๐๙.๐๐-๑๑.๐๐ น. รายการเทศน์ก่อนนั้น เรื่อง **ภราดรภาพ...ภัยไทยเฉย(ขายแร่เลวบุก)** **ภราดรภาพคือความเป็นพี่เป็นน้อง ส่วนภัยไทยเฉยคือตัวใครตัวมัน ใครจะเป็นจะตายก็**

เคย ใครจะทุกข์ร้อนลำบากอย่างไร ก็วางเฉย เพราะหลงว่า ความเฉยเป็นธรรมะสูงส่ง เมื่อเข้าใจผิด คนเหล่านี้ก็เป็นไทยเฉย เป็นไทยอุเบกขาเก ประเทศชาติก็เลยเสียหาย ทำสังคมเดือดร้อนไปหมด ไม่มีลักษณะภราดรภาพ

สังคมภราดรภาพนั้น เวลาใครเดือดร้อนก็ช่วยกัน ฉันทพี่น้อง ไม่ใช่ช่วยเฉพาะพี่น้องทางสายเลือดเท่านั้น คำว่าพี่น้องโดยสาระคือการช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน ส่วนผู้เกิดเป็นพี่น้องทางสายเลือดกัน หากพฤติกรรมไม่มีความจริงใจช่วยเหลือกันเลย แม้จะสายเลือดใกล้เคียงแค่ไหนก็ไม่ใช่น้องโดยสังขธรรม

อาตมาเองมาทำงานศาสนา มาสร้างพี่น้องทางธรรม เป็นญาติกันทางสายจิตวิญญาณ ตรวจดีเอ็นเอไม่ใช่ตระกูลเดียวกัน แต่ว่าทางจิตวิญญาณเป็นดีเอ็นเอเดียวกัน เป็นตระกูลพุทธ เป็นอารยกะ เป็นจิตวิญญาณพุทธ ที่เป็นตัวนำให้เกิดกุศลกรรม ๓ ทั้งมโนกรรม วชิกรรม และกายกรรม นี่คือการตรัสรู้ของนักวิทยาศาสตร์เอกของมหาจักรวาล(พระพุทธเจ้า) มีวิธีจัดการกับจิตวิญญาณ ผู้ใดจัดการจิตวิญญาณของตนได้ก็จะมีโยนิสมนสิการอ่านใจตนเองได้ทำใจตนเองเป็น

ทุกวันนี้สังคมไทยเราแย่มาก ลงมาทางใต้ เขาก็เล่าให้ฟังว่าแต่ก่อนทำเหมืองแร่ดีบุกกัน ทั้งในทะเลและบนบก **แต่ตอนนี้หาแร่ดีบุกในไทยไม่ได้แล้ว มีแต่เลวบุก** เพราะคนเราไม่เชื่อในสังขธรรม ไม่เชื่อว่าสังขธรรมเป็นสิ่งที่ดีที่คนควรแสวงหา คนจึงหลงรสชาติของโลกีย์ที่เขาได้กัน ทั้งลามก ยศอำนาจ หน้าที่ แล้วก็มาเบียดเบียนทำร้ายมนุษย์ด้วยกันหนักขึ้น **สังคมไทยทุกวันนี้ จึงมีคนเลวบุก ทำร้ายคนดีและร่วมกันทำลายชาติอย่างเหิมเกริม เหมือนบ้านนี้เมืองนี้ไม่มีชื่อไม่มีแปแล้วจริงๆ**

ดังนั้นสภาพของเลวบุกจึงชัดเจนมาก

อาตมาเองเป็นลูกทางจิตวิญญาณของพระพุทธเจ้า ใครรู้สึกว่าเป็นลูกหลานพระพุทธเจ้าบ้าง...ยกมือกันหมดเลย โม่เมกันหรือเปล่า.. พยายามเอาให้ได้ จะเกิดภราดรภาพจริง คือเชื่อพันธุ้เกิดจากกรรมพันธุ้ มันคือการเชื่อมต่อทางจิตวิญญาณ มันละเอียดกว่าทางสรีระ ซึ่งทางโลกเขาเรียกว่ากรรมพันธุ้ ทั้งที่เป็นแค่ทางร่างกาย หรือดีเอ็นเอ ซึ่งไม่ใช่อย่างที่พุทธเราทำ เราทำอย่างสืบต่อจิตวิญญาณเป็นกรรมพันธุ้ เป็นเผ่าพันธุ้ของพุทธแท้ๆ

กรรมพันธุ้ที่เขาเรียกกันนั้น ควรเรียกว่าสรีระพันธุ้มากกว่า กรรมพันธุ้คือการเปลี่ยนกรรม ทั้งกาย วาจา ใจ ให้ได้จริง มาเป็นตระกูลเผ่าพันธุ้พุทธที่แท้จริง เราก็เป็นตระกูลใหญ่ อาตมาเคยมีความรู้

มาบ้างว่าคนเราจะมีลูกได้อย่างเก่งก็ไม่ถึงหนึ่งร้อยคน แต่โพธิสัตว์มีลูกนับพันเป็นอนเนก อาตมาภูมิเจตตระกุลโลกเป็นตระกูลบุญนิยมมากินใช้สาธารณโภคี เป็นเรื่องยิ่งใหญ่ ยิ่งยุคนี้แล้วไม่ง่าย ซึ่งคอมมิวนิสต์หรือประชาธิปไตย โดยอุดมคติก็พยายามแจกจ่ายทรัพยากรให้ทั่วถึงแต่ก็ทำไม่ได้เพราะพฤติกรรมของคนเป็นไม่ได้จริง คอมมิวนิสต์ก็แพ้ก็เลส เขาประสพผลสำเร็จได้หลายปีแต่

ก็ล่มสลายแล้ว ส่วนประชาธิปไตยที่นี้กว่าดีที่สุดแล้วตอนนี้ แต่ก็แพ้บุญนิยม แพ้ของที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ อาตมาไม่ได้พูดเล่น บอกหลักฐานไปก็ไม่ได้พวกคุณไม่รู้เรื่อง เอาหลักฐานมาไม่ได้

อย่างนี้ว่าเผด็จการไม่ดี ศาสนาพุทธก็เป็นเผด็จการ **ทุกคนยกให้พระพุทธเจ้าไม่มีใครค้าน และท่านก็ไม่เบ่งข่มใคร ท่านทำตามสมควร พระพุทธเจ้านี้จอมเผด็จการที่ทุกคนต้องยอมสยบ นี่คือจอมเผด็จการสูงสุดในโลก** ยอดฟาสซิสต์ แต่ท่านเผด็จการอย่างมีสังขธรรมแท้จริงไม่ลำเอียง ท่านมีปัญญาแท้จริง ชื่อสัตย์จริงใจแท้จริง นี่คือเผด็จการดีที่สุดใน **ไม่ต้องเถียงหรือยกให้อยู่ในระบบไหน มันอยู่ที่คน ไม่ได้อยู่ที่ระบอบ**

การสร้างคนจึงสำคัญว่าการสร้างระบอบ ทุกวันนี้เขาอ้างว่าจะแก้รัฐธรรมนูญเพื่อประชาชน ใครเชื่อบ้าง ...ไม่มีใครยกมือแม้แต่ครึ่งคนเลย ทุกอย่างเป็นเช่นนั้น

รู้ไหมใครเอ่ยที่เที่ยวเร่ไปขายแร่“เลวบุก”ของไทยเรา?.....ทุกคนรู้ แต่เป็น“ไทยเฉย”อยู่หรือเปล่า เรื่องของภัยไทยเฉย...อันนี้จริงแท้เลย เมืองไทยพัฒนาไม่ขึ้นแก้ปัญหาไม่ได้เพราะภัยไทยเฉย เพราะการสอนเรื่องปรัชญาความรู้ มาจากการสอนศาสนาที่ผิดๆ ที่สอนความเฉยหรืออุเบกขาแบบผิดๆ สอนผิด คือเฉยแล้วไม่เข้าข้างคนใด ไม่เข้าข้างคนถูกไม่เข้าข้างคนผิดใครจะดีก็ดีไป ใครจะเลวก็เลวไป ก็แล้วแต่เขา นี่คือนิวเฉยที่ผิด **พระพุทธเจ้าสอนให้ไม่คบคนพาล คนไปอยู่กับพาลคือมีฉาภิภูมิจึงยังไม่รู้ว่าหมีไหนพาลก็ยิ่งช่วย** แต่ทั้งที่รู้ว่าพาลก็ยังไปอยู่ด้วย ก็ยังไปเข้าข้างก็นับว่าช่วยหนัก แล้วบางกลุ่มก็เข้าใจผิดอีกว่าเฉยดีกว่า **นี่ไปตู่คำสอนพระพุทธเจ้าว่าเฉยดีกว่า ดีก็ช่าง ชั่วก็ช่าง เราไม่เข้าข้างใคร เรามีธรรมะสูงกว่าอีก มันก็เป็นเรื่องเข้าใจผิดไปอีกนั่นแหละ**

พระพุทธเจ้าสอนว่า อย่าคบพาลให้คบบัณฑิต และท่านสอนให้ตำหนิคนชั่ว ยกย่องคนดี นิคคัณเห นิคคหารัง ปัคคัณเห ปัคคหารัง จงมีปัญญาอย่างปราสาท(ปราสาทปัญญา)มองให้เห็นดุจดั่งคนมองจากยอดปราสาทว่าใครดีใครชั่วก็จะได้เข้าข้างคนดี **ความเป็นกลางต้องเข้าข้างคนดี**

สรุปแล้วอย่าเป็นไทยเฉย ถ้าไทยเรามีปัญญาตื่นตัวแล้วไม่เป็นไทยเฉย จะเป็น...ไทยชนะ หลังรายการเทคนิคก่อนฉัน มีพี่น้องหลายกลุ่ม มากราบพ่อครู และบอกว่าดูรายการพ่อครูเป็นประจำ จึงอยากเห็นตัวจริง มีอยู่รายหนึ่งเป็นเพื่อนเรียนรุ่นเดียวกับพ่อครูที่โรงเรียนเพาะช่าง พ่อครูปรารภรู้สึกที่ชาวภูเก็จะตจะมากันมากกว่าจังหวัดอื่นๆ

จากนั้นก็ได้มีการเปิดตลาดอาริยะ **ขายสินค้าในราคาต่ำกว่าทุน เป็นครั้งแรกที่ศูนย์การ**

เรียนรัฐเลขวัญ โดยมีการเปิดตลาดสินค้าจำเป็นต่อการดำรงชีวิตขายในราคาต่ำกว่าทุน เช่น ข้าวสาร น้ำมัน น้ำตาลทราย น้ำยาซักผ้า เครื่องใช้ในครัวเรือนที่ทำด้วยสแตนเลส เสื้อผ้ามือสองตัวละบาท จากร้านดินอุ้มดาว เป็นต้น มีประชาชนให้ความสนใจมาเลือกซื้อสินค้าพอสมควร

๑๓.๐๐-๑๕.๐๐ น. รายการภาคบ่าย **เสวนาล้างพิษภาคประชาชน** ในงานภราดรภาพฯ ดำเนินรายการโดย**คุณสุนทร ริกข์รงค์** มีปฏิบัติกรมาให้ความรู้สองท่าน คือ**พลตรีจำลอง ศรีเมือง** และ**อาจารย์ปานเทพ พัวพงษ์พันธ์** ได้มาให้ความรู้เรื่องการล้างพิษตับ ซึ่งปฏิบัติกรทั้งสองท่านล้วนเป็นผู้ที่ได้จัดทำกรล้างพิษตับให้กับประชาชนมากมายหลายคอร์ส ไม่เพียงแต่ล้างพิษตับเท่านั้น ปฏิบัติกรทั้งสองท่านรวมทั้งผู้ดำเนินรายการล้วนมีประสบการณ์ในการนำมวลชนเข้าต่อสู้อย่างสันติอหิงสากับอำนาจรัฐที่ไม่มีธรรมภิบาลมาอย่างยาวนาน ทั้งหมดล้วนเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ล้างพิษตับ และล้างพิษให้กับประเทศ ทำให้การเสวนาน่าสนใจ และมีความรู้และประสบการณ์ที่ผ่านการพิสูจน์จริงในภาคประชาชนมายืนย่น ซึ่งผู้ที่มารับชมการเสวนาก็ล้วนให้ความสนใจและตั้งคำถามกับปฏิบัติกรอย่างกระตือรือร้น ...นับเป็นอีกรายการหนึ่งที่น่าจะชมซ้ำได้หลายครั้ง

๑๘.๐๐-๒๐.๐๐ น. รายการตอบปัญหา**“ผ่าความจริงคนใต้”** โดยพ่อครู

พ่อครูเริ่มรายการตอน ๑๘.๐๕ น. ....ตอนนี้เราเข้าสู่รายการตอบปัญหา ผ่าความจริงคนใต้ พ่อครูว่า อาตมาจะมีปัญญาผ่าไหมหนอ อาตมาจะรู้ความจริงคนใต้แค่ไหน ไม่รู้ว่าคนใต้จะยึดความจริงแค่ไหน ซึ่งลัจจะพระพุทธรเจ้าแบ่งไว้สองอย่างคือ **สมมุติลัจจะและปรมัตถลัจจะ**

คนเราก็อยู่กับสมมุติลัจจะ มิติมิชู้ แล้วคนก็พากเพียรฝึกฝนตน คนที่ใฝ่ใจเป็นคนดีก็อบรมตนได้ จนเป็นศาสนา เป็นลัทธิอยู่ในโลกก็เป็นสมมุติลัจจะทั้งสิ้น

ส่วนปรมาตถสังจะ มีเฉพาะในศาสนาพุทธ ย้ำอีกทีที่ก็ไม่ได้พูดผิด ที่ย้ำก็เพราะคำว่าศาสนา พุทธที่รู้ถึงปรมาตถสังจะ ท่านแปลว่า ประโยชน์หรือความจริงก็ได้ แต่เป็นขั้นบรม ขั้นยิ่งใหญ่ ปรมาตถสังจึงคือเนื้อหาสาระประโยชน์หรือสังจะซ้อน เป็นความจริงระดับยิ่งใหญ่และลึก ไม่ใช่ความรู้สามัญ

ประเด็นที่ต่างจาก ศาสนาอื่นของพุทธคือการรู้ ปรมาตถสัง(จิตเจตสิก รูปนิพพาน) ผู้เรียนรู้ธรรมะได้ ถึงสูญญตาก็ สามารถอยู่กับคนอื่น ทำงานกับ คนอื่นอย่างอนุโลมปฏิโลมได้ อย่างไม่ทุกข์ไม่สุข แม้ใครจะ หนักถือใครจะลบหลู่ท่านก็ ไม่หวั่นไหว ท่านทำงานเผยแผร์ สังฆธรรมเท่านั้น ถ้าท่าน ประมาณผิด ก็อาจจะถูกเขาฆ่า ตายอย่างที่เคยมีมาแล้ว

ถาม คนใต้ที่เรียกว่าฉลาดนั้น มักมีปัญหา ๑. เชื่อคนยาก วิจิกิจฉาเยอะ ๒. รู้มาก แต่ไม่ ทราบว่ารู้จริงหรือเปล่า? ๓. รวมตัวกันในบ้านตัวเองยากเพราะต่างคนต่างเก่ง แต่ถ้าอยู่นอกถิ่นจะ สามัคคี เอาพวก ถามว่า ตกลงคนใต้ฉลาด ไร่ หรือปัญญา? แล้วควรแก้ไขอย่างไร?

ตอบ...การเชื่อคนยาก ที่จริงก็มีประโยชน์ ถ้าเชื่อง่ายก็ถูกจูงมูกง่าย เป็นบริวารให้เขาใ้ งานทำผิดๆได้ แต่คุณต้องรู้ปัญญาจริงๆ ซึ่งคำว่าวิจิกิจฉาคือข้อใจสงสัย คนวิจิกิจฉาเป็นคนเรื่อง มาก เป็นสายวิตกจริต ในคนสามจริตคือ ปัญญา ศรัทธา วิตกะนั้น คนสายวิตกจริตตรัสรู้ช้าที่สุด เสียเวลามาก ส่วนสายปัญญาจริตตรัสรู้เร็วที่สุด สายศรัทธาจริตก็ช้าปานกลาง เช่น พระพุทธเจ้าท่าน เป็นสายปัญญาใช้เวลา ๒๐ อสงไขยแสนมหากัป ส่วนสายศรัทธาจริตใช้เวลา ๔๐ อสงไขยแสน มหากัป และสายวิตกจริตใช้เวลา ๘๐ อสงไขยแสนมหากัป กว่าจะเป็นพระพุทธเจ้าได้ พวกนี้รู้มาก แต่ไม่รู้อะไรซักอย่าง **คนไม่รู้อะไรก็เชื่อคนยาก จริงๆต้องเชื่อคนอื่นบ้าง อย่างศาสนา หรือคนที่เราน่าจะเชื่อได้เคารพได้ ก็ใช้ปัญญาเท่าที่มี เชื่อได้แต่อย่าปักใจมั่น ในกาลามสูตร คนนี้เป็นครูเราก็ ต้องเชื่อบ้างแต่ต้องพิสูจน์ด้วยตนเอง ว่าจริงไหม? ถ้ารู้แล้วก็ไม่สงสัย หมดวิจิกิจฉาไปเอง**

รู้มากแต่ไม่ทราบที่รู้จริงหรือเปล่า? ก็ต้องพิสูจน์ปรมาตถสังจึงจะจบ แต่ถ้าศึกษาแต่สมมุติสังจะก็ ไม่จบ เพราะสมมุติเปลี่ยนแปลงเวียนไม่รู้จบ **ผู้เป็นอรหันต์คือผู้รู้จบในกิเลสตน หยาบ กลาง ละเอียด แล้วดับได้หมด ไม่เหลือเลยเกลี้ยงสิ้น แม้ไม่ฉลาดเท่าทางโลกเขา แต่หมดกิเลสนั้นคืออรหันต์**

คำถามที่ว่ารวมตัวในบ้านตนเองยากมาก ...พ่อครูว่าจงดีก่อนเก่งอย่างเก่งก่อนดี ดีคือเรียนรู้ กิเลสตน เรียนรู้ปรมาตถสังจะให้ชัด จะเรียนรู้สมมุติสังจะตัวเอง ถ้าทำได้การรวมตัวก็จะง่ายขึ้น ต้องรู้ปมด้อยว่าตนแจ็ก แล้วแก้ไข อย่างหลงว่าปมด้อยของตนเป็นปมเด่น

วันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๖

๐๓.๓๐-๐๕.๓๐ น. รายการทำวัตรเช้า มีสมณเถลิงขมาตฺตพญาญาติโยมทำวัตร และมีการเวียนธรรมโดยสมณะและสิกขมาตฺต ทำมกลางบรรยากาศที่เย็นน่านี้ เพราะมีสายฝนตกมาตลอดการเทศนาญาติโยมมาทำวัตรเช้ากันมากและให้ความสนใจฟังธรรมดี ซาบซึ้งในธรรมะที่ได้ฟังมาก

๐๙.๐๐-๑๑.๐๐ น. รายการ**วิถีอารยธรรม** โดย**พ่อครู** และ**สมณะเดินดิน ดิกขวิโร** เรื่อง**ความยิ่งใหญ่ของกายในพุทธศาสนา**

สมณะเดินดินเปิดรายการว่า...วันนี้วันพระ ถ้าเราติดตามเหตุการณ์บ้านเมือง ก็จะมีแต่ความมืดครึ้ม เรายู่กันที่ ซเลขวัญ ฝนตกทั้งกลางวันและกลางคืน ทำให้บรรยากาศมืดครึ้มเกือบตลอด แต่พอฝนหยุดตก ก็จะมีแสงสว่างอยู่เช่นกัน

ในเหตุการณ์บ้านเมืองก็มีแต่ความมืดครึ้มทั้งอาณาจักรและศาสนจักร แต่ท่ามกลางความมืดนั้น ใครมีตาปัญญา ก็จะเห็นความจริงปรากฏขึ้นเรื่อยๆ ขนาดเนรค่าที่ไม่จบตรงยังหลอกคนได้เป็นหมื่นล้านเลย แล้วคนที่เรียนจบสูงๆในสังคมจะหลอกคนได้มากสักเท่าใด คนในสังคมอยู่กันอย่างทุกข์ทรมานไม่รู้ว่าเป็นเรื่องใดจริงเรื่องใดหลอก

พ่อครูว่า...วันนี้เป็นรายการวิถีอารยธรรม เป็นรายการที่ตั้งใจพูดเนื้อหาธรรมะมากกว่าเรื่องอื่น แต่ในธรรมะนี้เมื่อขยายความแล้วก็รวมทั้งหมด ธรรมะแปลว่าทุกสิ่งทุกอย่าง นักวิทยาศาสตร์เอกของจักรวาลคือพระพุทธเจ้า ผู้ค้นพบพลังงานทางจิตที่ลึกซึ้งละเอียดลวกกว่าวัตถุมาก

ในมหาจักรวาลมีสสารและพลังงาน เมื่อจับกันเข้าประชุมกันเข้าก็เป็น “กาย” ซึ่งคำว่า “กาย” นี้มีความหมายจริงคืออะไร พ่อครูก็พยายามไปตามพญูชนะที่มีคนแปลไว้ ก็ได้ความที่เขาแปลว่า กายของสังคมไทยเป็น กายสัดคะหรืออปายกายะ หรือนิรยกายะ

สัดคากายะ ท่านแปลว่า องค์ประชุมที่อยู่บนสวรรค์ อันนี้แปลไม่ถูกต้อง พ่อครูแปลว่า **องค์ประชุมของความเป็นสวรรค์**

“กาย” ท่านแปลว่า **กลุ่ม** หรือ **กอง** หรือ **จำนวนที่รวมกัน** หรือ **การรวมเข้าด้วยกัน** หรือ **องค์ประชุม** หรือ **หมวดหมู่ภายในตัวตน** คือการรวมเข้ากันของธาตุต่างๆมากมายหลากหลาย แม้แต่หมายถึงหมวดแห่งเจตสิกธรรม คือเวทนา สัญญา สังขาร **ซึ่งคำว่ากายนี้หมายถึงเอารวมทั้งรูปธรรมและนามธรรม ซึ่งอาจตรูปรธรรมได้ แต่ตัดนามธรรมไม่ได้** เพราะต้องศึกษาที่นามธรรม แต่คนไปตัดลัดเอาแค่นามธรรม ก็ทำให้ปฏิบัติผิดๆ

คำว่า “กาย” หมายถึงประเทศชาติด้วย หมายถึงจักรวาลด้วย ถ้าคุณมีบารมีจะเอามาเกี่ยวกับบริบทของคุณได้ด้วย ถ้าคุณสามารถทำงานได้อย่างนั้น

พ่อครูว่า ทำงานแล้วพยายามขยายกายไปตามการประมาณ แต่ก่อนเราเอื้อมเอื้ออึกอึกกว้างได้ไม่มาก แต่ก็บังอาจไปสัมพันธ์กับสังคม เศรษฐกิจในสังคม โดยขั้นต้นนั้นพ่อครูจัดกรอบแคบๆก่อน ต่อมาก็ขยายไปเชื่อมต่อกว้างขึ้น

พ่อครูทำงานขยายกาย สัมพันธ์กับสังคม ค่อยๆเอื้อมเอื้ออึกอึกกว้างออกไป ตอนนี้ออกไปพอสมควร พอถึงขีดก็ต้อง Low Profile ต้องลดทอนที่ลงหน่อย ในองค์ประกอบเหล่านี้มีทั้ง

รูปธรรมและนามธรรมซึ่งยาก ก็ได้ตามที่เห็นสมควร ก็ได้ประมาณนี้ แต่ก่อนนี้ออกไปประมาณหนึ่งก็ได้พอสมควร แต่ก็ต้องคำนวณองค์ประกอบเสมอ **เราต้องปรับเปลี่ยนจากการประมาณสังคม เป็น และต้องรู้จักของสังคมและของตนด้วย มีปรีชาญาณ**(กรอบขอบเขตของบริษัทหรือชุมชน) ถ้ามีมากก็ขยายมีน้อยอย่าทำ เราต้องรู้จัก**อัตตญาณ**(รู้ตน) คนมีลัทธิธรรมจะเจียมตน ท่านไม่ต้องการโลกธรรมแล้ว ท่านไม่มักมาก ท่านจะเอาน้อยๆ อับปิจจะ แต่ผู้มีกิเลสก็จะเอามากไปเรื่อยๆ ซักวันก็พังเพราะฟามไป แต่ผู้ไม่ฟามเอาแต่เนื้อๆก็จะเป็นไปได้ **ใช้ลัทธิธรรม ๗ จริง**

กายของประเทศไทยตอนนี้ ยับเยินมากเหลือเกิน ถูกคนเลวคนชั่วคนไม่มีปัญญาทำร้ายขนาดหนัก ทั้งดับไฟไล่ฟุง และเรือร่วง(คือแผ่นดิน อาณาเขตของไทย)ก็กำลังจะเสีย (จริงๆเขาบอกว่าเสียแล้ว) โดนเขาครอบครองไปแล้วโดยพฤตินัย ส่วนนามธรรม คือทรัพยากรก็ถูกปล้นแล้ว มีมือของคนชั่ว มาปล้นทำลายหนักหนาสาหัส ก็นึกถึงคำพังเพยที่ว่า **“พูดไปสองไพเบี้ยนึ่งเสียตำลึงทอง”** มันใช้ไม่ได้แล้ว ต้อง **“พูดไปจะได้มากกว่าสองไพเบี้ย ถ้านึ่งก็เสีย นึ่งจะเสียประเทศไทยเลย”** ไม่ใช่ได้ตำลึงทองแล้ว

ที่จริงพ่อครูไม่ใช่คนต้นคิดคำนี้ คนต้นคิดคือ คุณ**“ไม้ม่อม”** ที่อนุญาตให้นำมาเผยแพร่ได้ที่พูดไปเพราะอยากให้คนไทยออกจากอาณาจักรของความกลัว ที่คนเขาไม่กล้าพูดความจริงออกมา เราต้องผนึกร่วมต่อสู้

แล้วพ่อครูก็จบรายการด้วยโคลงสี่สุภาพ ที่ประพันธ์โดย **สไมล์ จำปาแพง** ว่า.....

พูดไปใช้จ่ายเบี้ย	สองไพ
หาก“นึ่ง”ได้ตำลึงไทย	ไม่แล้ว
ยิ่ง“นึ่ง”ยิ่งไทยไกล	ถล่มต่ำ แม่เคย
ไทยดับแน่ไปแต่แล้ว	อยู่เท่าเผด็จการ

เป็นการลำทับว่าถ้าคนไทยยังทำเฉยไม่รู้ร้อนรู้หนาวเรื่องการเมืองอยู่อย่างนี้คนทั้งชาติก็กลายเป็นทาสเผด็จการ แน่นนอน

สรุปงานครั้งนี้ แม้จะขลุกขลักทุลักทุเลบ้าง เพราะจัดงานสองแห่งที่ห่างกันมาก และมีฝนตกตลอดเวลา บรรยากาศโดยรวมก็อบอุ่นดี สมกับที่เป็นงานนาราตราภาพซาบซึ้งใจ หลายคนบอกว่ารู้สึกปลื้มปริ่มเป็นบุญตาที่ได้พบพ่อครูและได้เห็นหมุนักบวชที่มากันอย่างคับคั่ง สมณะ ๒๕ รูป ลิกขมาตุ ๓ รูป ส่วนจำนวนผู้ลงทะเบียนมาร่วมงานมี ๒๙๑ คน ไม่รวมผู้มางานตลาดอารีเยที่ไม่ลงทะเบียนจำนวนมาก และปีนี้มีผู้สมัครเป็นสมาชิกใหม่พรรคเพื่อฟ้าดิน ๓๔ คน

งานนี้ FMTV มีการถ่ายทอดสดตลอดงาน

ขอเฝ้าหน้าบุญชาวโศกทุกท่านที่ร่วมกันทำงานอย่างเสียสละจนสำเร็จลุล่วงด้วยดีและยังได้พัฒนาให้ตัวเลขวัดดูสะอาดสะอ้านงดงามน่าอยู่ขึ้นมาก

* ทีมงานข่าวโศก

คืนสู่เหย้า เข้าคืนรัง นศ.ปธ. ครั้งที่ ๑๑

๒๙-๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๖ ณ สวนบุญผักพืช จ.ปทุมธานี

งานกราดภาพชาวซึ้งใจ

๕-๗ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ณ ศูนย์การเรียนรู้ชลลพวิบูลย์

รวมพลัง
ชาติพันธุ์
ถวายพระพร
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ณ ลานพระบรมรูปทรงม้า ๕-๖ พ.ค.๒๕๕๖

● หยดน้ำตาเทียนบนปลายนิ้วมือ
พวกเขาพนมมือ
ตั้งแต่พิธีกรรมถวายพระพรเริ่มต้น
จนกระทั่งร้องเพลงสดุดีมหาราชาจบ
นี่คือความอดทนที่หนักแน่น
ในความศรัทธาอันยิ่งใหญ่
แต่พวกเขาบอกว่า
“พอเหนื่อยกว่าเราอีกหลายเท่า”

